

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ*, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea art. 163 alin. (5) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă*, inițiată de doamna senator AUR Luminița Păucean - Fernandes împreună cu un grup de parlamentari AUR (**Bp. 320/2026, L429/2026**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare modificarea alin. (5) al art. 163 din *Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare*, în sensul stabilirii caracterului doveditor al procesului-verbal al agentului procedural până la proba contrară, nemaifiind necesară parcurgerea procedurii înscrierii în fals cu privire la faptele constatate personal de cel care l-a încheiat, așa cum se prevede în forma articolului aflat în vigoare, pentru înlăturarea forței probante a actului procedural.

II. Observații

1. Apreciem că soluția legislativă prevăzută de dispozițiile actuale ale art. 163 alin. (5) din *Codul de procedură civilă*, potrivit căreia procesul-verbal întocmit de agentul procedural „*face dovada până la înscrierea în*

fals cu privire la faptele constatate personal de cel care l-a încheiat” este superioară unei reglementări alternative care ar atribui aceluiași înscris doar valoarea probatorie a unei prezumții relative, susceptibile de răsturnare prin administrarea probei contrare, apreciere care rezultă atât din recunoașterea funcției pe care o îndeplinește comunicarea actelor de procedură în economia procesului civil, cât și din necesitatea asigurării unui echilibru adecvat între dreptul la apărare al părților și imperativele de stabilitate, securitate și eficiență ale activității de judecată.

Astfel, trebuie avut în vedere că procedura de citare și comunicare a actelor de procedură constituie unul dintre elementele cele mai importante ale procesului civil și influențează în mod nemijlocit aspecte cum ar fi desfășurarea în condiții de contradictorialitate a ședințelor de judecată, curgerea termenelor procedurale, exercitarea căilor de atac etc. Prin urmare, renunțarea la standardul actual prevăzut de art. 163 alin. (5) din *Codul de procedură civilă* și înlocuirea acestuia cu posibilitatea contestării mențiunilor din procesul verbal care reprezintă fapte constatate personal de către agentul procedural care a îndeplinit procedura de citare prin administrarea probei contrare ar putea afecta desfășurarea cauzei, întrucât ar permite părților să repună foarte ușor în discuție aspecte esențiale pentru desfășurarea în condiții de certitudine și stabilitate a procesului civil.

Prin urmare, procedura înscrierii în fals apare ca o garanție adecvată pentru realizarea obiectivului desfășurării procesului civil în condiții de legalitate și celeritate, deoarece permite contestarea mențiunilor din procesul-verbal care reprezintă fapte constatate personal de către agentul procedural doar în ipoteza în care există suspiciuni serioase privind neconcordanța dintre realitate și cele consemnate, fără a transforma însă contestarea într-un mecanism de uz curent. Totodată, nu trebuie neglijat faptul că simplificarea modalității de contestare a conținutului procesului-verbal de îndeplinire a procedurii de citare privitor la faptele constatate personal de către agentul procedural ar putea inclusiv favoriza apariția unor conduite procesuale dilatorii, părțile putând fi stimulate să conteste în mod sistematic, dar fără o bază factuală reală, validitatea îndeplinirii procedurii de citare și comunicare a actelor de procedură.

Nu în ultimul rând, apreciem că recurgerea în acest caz la procedura înscrierii în fals nu trebuie înțeleasă ca o limitare arbitrară a dreptului la apărare, ea funcționând și ca un mecanism de filtrare a cererilor temeinic justificate de cele care nu urmăresc decât tergiversarea cauzei. În lipsa unui astfel de filtru, simpla negare a celor consemnate în procesul-verbal ar fi

suficientă pentru declanșarea unor litigii probatorii complexe, chiar și în absența unor indicii serioase privind caracterul inexact al constatărilor menționate în procesul-verbal de către agentul procedural.

Așa fiind, apreciem că soluția actuală prevăzută de dispozițiile art. 163 alin. (5) *Cod procedură civilă* acordă prioritate protejării interesului general constând în stabilitatea procedurii judiciare asupra interesului individual al părții, fără însă a suprima posibilitatea contestării procesului-verbal, care rămâne posibilă, dar este supusă unei proceduri mai riguroase, adecvate gravității susținerii formulate.

2. Semnalăm lipsa de corelare a propunerii formulate cu alte dispoziții din *Codul de procedură civilă* privind citarea și comunicarea actelor de procedură, în condițiile în care demersul legislativ analizat nu urmărește și modificarea prevederilor art. 164 alin. (4) din *Codul de procedură civilă*, care prevăd următoarele:

”Art. 164 Cuprinsul dovezii de înmânare și al procesului-verbal (...) (4) Mențiunile din procesul-verbal privitoare la faptele constatate personal de cel care l-a întocmit nu pot fi combătute decât prin procedura înscrierii în fals.”.

De asemenea, menționăm că soluția legislativă prevăzută de actualul art. 163 alin. (5) din *Codul de procedură civilă* era consacrată și de *Vechiul Cod de procedură civilă*, care, la art. 100 alin. (4), stabilea că procesul-verbal încheiat de cel însărcinat cu înmânarea actului de procedură face dovadă până la înscrierea în fals cu privire la faptele constatate personal de cel care l-a încheiat. De altfel, prevederile art. 100 alin. (4) din *Vechiul Cod de procedură civilă* au făcut și obiectul controlului instanței noastre de contencios constituțional, inclusiv sub aspectul conformității cu exigențele constituționale privind dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare. Astfel, prin *Decizia nr. 109/2013*¹, Curtea Constituțională a reținut următoarele:

”Potrivit art. 100 alin. 4 din *Codul de procedură civilă din 1865*, procesul-verbal încheiat de cel însărcinat cu înmânarea actului de procedură dobândește forță probantă și face dovadă până la înscrierea în fals cu privire la faptele constatate personal de cel care l-a încheiat. Actul este încheiat de cel însărcinat cu înmânarea actului de procedură în

¹ ... referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. 4 din *Codul de procedură civilă din 1865*, publicată în *Monitorul Oficial al României, Partea I*, nr. 283 din 20 mai 2013.

exercitarea competențelor sale prevăzute de lege, în numele autorității publice.

Instituirea forței probante nu este de natură a aduce atingere principiilor constituționale ale accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil ori dreptului la apărare, iar Curtea observă că dispozițiile cuprinse în art. 100 alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865 reprezintă norme procedurale care țin de opțiunea legiuitorului, exercitată în conformitate cu art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia “Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”.

În ceea ce privește critica autorilor excepției de neconstituționalitate referitoare la faptul că prin conferirea unui caracter probator superior unui act încheiat de un agent al statului se încalcă art. 1 alin. (3) din Constituție, Curtea reține că agenții procedurali care îndeplinesc procedura de comunicare a citației sau a altor acte de procedură nu înfăptuiesc justiția, ci urmăresc respectarea și îndeplinirea formelor de procedură prevăzute de lege, activitate conexă acesteia. Astfel, exigența unui proces echitabil implică, între altele, și efectuarea actelor de procedură într-un mod care să facă posibilă desfășurarea normală a procesului, fără întreruperi și amânări de natură să întârzie în mod păgubitor stabilirea pe cale judiciară a situației drepturilor subiective disputate de părți.

Mai mult, Curtea constată că art. 86 din Codul de procedură civilă din 1865 califică pentru comunicarea actelor de procedură, ca regulă generală, doar agenții procedurali sau alți salariați ai instanței emitente ori celei în circumscripția căreia se află cel căruia i se comunică actul. În concluzie, numai persoane aflate în raport de muncă cu instanța pot îndeplini procedura de comunicare, aceștia acționând în numele autorității publice respective. Excepția de la această regulă este prevăzută de alin. 3 al art. 86 din Codul de procedură civilă din 1865, care prevede modalitatea comunicării prin poștă cu scrisoare recomandată atunci când nu este posibilă comunicarea actelor prin înmânarea lor către destinatar sau prin alte mijloace; și în acest caz se acționează în numele și pe seama autorității publice”.

3. Învederăm, și cu această ocazie, imperativul realizării unei intervenții sistematizate asupra reglementărilor fundamentale, cum este cazul și al Codului de procedură civilă, sens în care menționăm că, la data

formulării prezentului punct de vedere, se află în dezbatere parlamentară și alte inițiative legislative parlamentare vizând modificarea și completarea acestui act normativ, care propun, întocmai ca inițiativa legislativă analizată prin prezentul punct de vedere, mai degrabă modificări și completări punctuale, fiind de dorit ca intervențiile legislative asupra acestei reglementări fundamentale să nu fie realizate prin demersuri succesive, de mică amploare și apropiate în timp, aceasta din perspectiva impactului lor - pe multiple planuri - asupra realizării actului de justiție.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative în forma prezentată.**

Cu stimă,

PRIM-MINISTRU

Ilie – Gavril BOLOJAN

Domnului senator Mircea ABRUDEAN

Președintele Senatului

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ*, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru stabilirea indicelui privind potențialul de reparare al echipamentelor electrice sau electronice*, inițiată de domnul senator USR Eugen Remus Negoii împreună cu un grup de parlamentari USR (**Bp. 273/2026, L384/2026**).

I. Principalele reglementări

Prezenta inițiativă legislativă are ca obiect de reglementare stabilirea cadrului legal pentru utilizarea etichetelor referitoare la indicele privind potențialul de reparare al echipamentelor electrice sau electronice prevăzute în anexa nr. 1, fabricate după data intrării în vigoare a prezentei legi, în vederea îmbunătățirii nivelului de informare a consumatorului și a impactului acestor echipamente asupra mediului.

II. Observații

1. Precizăm faptul că, la nivelul Comisiei Europene, este în vigoare *Directiva (UE) 2024/1799 a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iunie 2024 privind normele comune de promovare a reparării bunurilor și de modificare a Regulamentului (UE) 2017/2394 și a Directivelor (UE) 2019/771 și (UE) 2020/1828*.

Prin acest document, Comisia Europeană dorește să implementeze, la nivelul statelor membre, o procedură unică privind reparabilitatea produselor.

Astfel, în cuprinsul Directivei este menționat un formular standard cu informații privind repararea. Acesta trebuie oferit pe un suport durabil și într-un termen rezonabil, între momentul solicitării și cel al încheierii contractului, iar producătorii sunt obligați să repare bunurile pentru care există cerințe la nivelul Uniunii Europene privind reparabilitatea (cerințe stabilite în anexa II la Directivă), dacă reparația este posibilă.

De asemenea, actul normativ menționează modalitatea de reparație, care trebuie făcută gratuit sau contra unui preț rezonabil, cu posibilitatea de a oferi un produs de înlocuire temporar sau cu un produs recondiționat, dacă nu este posibilă reparația.

Dacă producătorul este din afara spațiului Uniunii Europene, obligația revine reprezentantului autorizat, importatorului sau distribuitorului, dacă ceilalți nu există.

De asemenea, în conținutul Directivei se stabilește, cu caracter obligatoriu, ca orice clauză contractuală care limitează drepturile consumatorului oferite de Directivă să devină nulă, iar reparatorii pot oferi condiții mai avantajoase decât cele prevăzute în document.

Pentru a pune în practică Directiva, la nivelul Comisiei Europene, se va înființa o platformă online europeană pentru reparare, care va veni în sprijinul consumatorilor să găsească reparatori, vânzători de produse recondiționate, cumpărători de produse defecte și inițiative de reparare comunitare.

Astfel, Comisia își propune să dezvolte interfața comună până la 31 iunie 2027. Aceasta va include posibilitatea căutării avansate (produse, localizare, servicii, durată, condiții, etc), funcții pentru solicitarea formularului de reparație, posibilitatea ca reparatorii să-și actualizeze datele și să declare respectarea standardelor și accesul prin portalul digital unic al Uniunii Europene.

În această perioadă, la nivelul Comisiei se va forma un grup de experți din toate statele membre, care vor consilia asupra proiectării și funcționării platformei europene și naționale. Fiecare stat membru va informa Comisia despre punctul național de contact sau despre platformele naționale pe care le-a creat sau intenționează să le creeze.

De asemenea, fiecare stat membru trebuie să adopte cel puțin o măsură de promovare a reparării, iar până la 31 iulie 2029 această măsură trebuie raportată Comisiei.

La nivelul ANPC au fost demarate procedurile pentru transpunerea *Directivei (UE) 2024/1799 a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iunie 2024 privind normele comune de promovare a reparării bunurilor și de modificare a Regulamentului (UE) 2017/2394 și a Directivelor (UE) 2019/771*

și (UE) 2020/1828, prin elaborarea unui proiect de act normativ privind reparabilitatea.

Obiectivul principal îl reprezintă reducerea deșeurilor, sprijinirea economiei circulare și creșterea durabilității produselor.

Față de cele menționate mai sus, inițiativa legislativă contravine voinței legiuiitorului european, întrucât transpunerea normelor este realizată în mod incomplet și cu depășirea sensului și finalității avute în vedere de acesta, aspect susceptibil de a constitui temei pentru declanșarea unei proceduri de infringement.

2. Forma actuală a inițiativei legislative reglementează în principal obligațiile de afișare și transmitere a indicelui de reparabilitate, fără a acoperi suficient obligațiile de fond necesare pentru consolidarea efectivă a dreptului la reparare. *Directiva (UE) 2024/1799* urmărește creșterea reparării și reutilizării bunurilor atât în perioada garanției legale, cât și în afara acesteia, iar statele membre trebuie să transpună și să aplice aceste reguli începând cu 31 iulie 2026.

3. Apreciem că ar fi fost necesar ca inițiativa legislativă să conțină următoarele elemente:

- Corelarea expresă cu *Directiva (UE) 2024/1799* și cu *Regulamentul (UE) 2024/1781 privind proiectarea ecologică pentru produse sustenabile (ESPR)*:

Textul legii ar fi trebuit să prevadă explicit că indicele privind potențialul de reparare este un instrument complementar dreptului la reparare și cadrului european privind proiectarea ecologică a produselor durabile.

Metodologia de calcul a indicelui ar fi trebuit corelată cu cerințele de reparabilitate stabilite prin legislația europeană aplicabilă, inclusiv prin actele specifice adoptate în temeiul cadrului Ecodesign și al *Regulamentului (UE) 2024/1781 privind proiectarea ecologică pentru produse durabile*. *Directiva (UE) 2024/1799* prevede că obligația de reparare se aplică produselor supuse cerințelor de reparabilitate din dreptul Uniunii Europene și listate în Anexa II a directivei, iar lista acestor produse urmează să fie actualizată anual.

- *Introducerea obligației de reparare*

Inițiativa legislativă ar fi necesitat menționarea într-un articol distinct a obligației producătorului sau, după caz, a reprezentantului autorizat, importatorului sau distribuitorului, de a asigura repararea produselor vizate, inclusiv după expirarea garanției legale, în condițiile *Directivei (UE) 2024/1799*.

Repararea ar trebui să fie disponibilă într-un termen rezonabil și la un preț rezonabil, astfel încât costul sau durata reparației să nu descurajeze consumatorul să aleagă repararea în locul înlocuirii produsului.

De asemenea, legea ar fi trebuit să includă obligația informării consumatorului, în perioada garanției legale, cu privire la dreptul de a alege între reparare și înlocuire, precum și la prelungirea perioadei de garanție legală cu 12 luni atunci când consumatorul optează pentru reparare.

- *Eliminarea barierelor tehnice, software și contractuale în calea reparației*

Apreciem că ar fi fost oportună introducerea unei prevederi explicite prin care producătorii să nu poată împiedica repararea prin clauze contractuale, limitări software, blocaje hardware, serializarea pieselor, refuzul de a furniza informații tehnice sau refuzul de a repara un produs doar pentru că acesta a fost reparat anterior de un reparator independent.

Producătorii trebuie să pună la dispoziție piese de schimb, instrumente, manuale de service, informații de diagnosticare și actualizări software necesare pentru reparare, în condiții accesibile și la prețuri rezonabile.

- *Transparența metodologiei de calcul a indicelui*

În forma actuală, proiectul prevede că producătorii, reprezentanții autorizați, importatorii sau achizitorii intracomunitari stabilesc indicele și parametrii care au permis stabilirea acestuia. Totuși, pentru a evita autoevaluări netransparente sau supraevaluări ale indicelui, legea ar fi trebuit să prevadă mai clar:

- Metodologia de calcul;
- Criteriile minime obligatorii;
- Obligația publicării grilei de evaluare;
- Păstrarea documentației justificative;
- Dreptul autorităților de control de a verifica documentele tehnice;
- Sancțiuni pentru calcularea incorectă sau frauduloasă a indicelui.

Recomandăm ca grila completă de evaluare să fie publicată gratuit pe site-ul producătorului sau al reprezentantului autorizat și să fie disponibilă într-un format ușor de accesat de consumatori, reparatori și autorități.

- *Clarificarea domeniului de aplicare și a anexei privind produsele vizate*

Proiectul face trimitere la Anexa nr. 1, însă ar fi fost necesar ca lista produselor vizate să fie inclusă clar în textul public al inițiativei legislative și să fie corelată cu produsele pentru care există cerințe europene de

reparabilitate. Menționăm că Anexa I nu s-a regăsit atașată în cuprinsul inițiativei legislative.

Apreciem că inițiativa legislativă ar fi trebuit să prevadă un mecanism de actualizare periodică a respectivei anexe, astfel încât să fie incluse automat sau rapid noile categorii de produse pentru care legislația Uniunii Europene introduce cerințe de reparabilitate, durabilitate, acces la piese de schimb sau informații tehnice.

Semnalăm că prezenta inițiativă legislativă nu conține lista echipamentelor electrice sau electronice în privința cărora este necesară utilizarea etichetelor referitoare la indicele privind potențialul de reparare.

- *Vânzările la distanță, operatorii din afara României și prevenirea free-riding-ului*

Considerăm că ar fi fost necesară introducerea unor prevederi mai clare privind vânzările la distanță, în special pentru comercianții și platformele care vând echipamente electrice și electronice către consumatori din România fără a avea sediu sau entitate responsabilă în România.

În cazul echipamentelor electrice și electronice vândute la distanță către consumatori din România, legea ar fi trebuit să prevadă că punerea la dispoziție pe piața națională este permisă doar dacă există un operator economic responsabil identificabil în România, respectiv un producător înregistrat sau un reprezentant autorizat stabilit în România care ar trebui să fie responsabil pentru:

- stabilirea, documentarea și transmiterea indicelui privind potențialul de reparare;
- îndeplinirea obligațiilor privind dreptul la reparare;
- furnizarea de piese de schimb, informații tehnice și servicii de reparații;
- respectarea obligațiilor privind răspunderea extinsă a producătorului pentru Echipamente Electrice și Electronice (EEE)/Deșeuri de Echipamente Electrice și Electronice (DEEE);
- înregistrarea în *Registrul național al producătorilor de EEE*;
- finanțarea costurilor de colectare, reutilizare, reciclare, valorificare și eliminare nepoluantă a DEEE, inclusiv contribuțiile cunoscute în practică drept „timbru verde”;
- cooperarea cu Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor (ANPC), Agenția Națională pentru Mediu și Aarii Protejate (ANPM), Administrația Fondului pentru Mediu (AFM) și celelalte autorități competente.

Această clarificare este esențială pentru a evita situațiile de *free-riding*, în care operatori din afara României, inclusiv din afara Uniunii Europene, vând produse direct consumatorilor români fără să suporte costurile de conformare, reparație și gestionare a deșeurilor. În lipsa unui reprezentant autorizat stabilit în România, autoritățile naționale au dificultăți reale în verificarea indicelui, aplicarea sancțiunilor, asigurarea dreptului la reparare și colectarea contribuțiilor aferente obligațiilor EPR.

- *Formularul European de Informare privind Repararea și platforma europeană de reparații*

Apreciem că ar fi fost oportună referirea explicită la *Formularul European de Informare privind Repararea*, prevăzut de *Directiva (UE) 2024/1799*. Acest formular permite consumatorilor să compare mai ușor ofertele de reparații, inclusiv costul, durata, natura defecțiunii și condițiile reparației.

De asemenea, legea ar fi trebuit să prevadă responsabilitățile autorităților române privind participarea la *Platforma Europeană de Reparare*, inclusiv gestionarea înregistrării reparatorilor stabiliți în România și informarea consumatorilor cu privire la existența acestei platforme.

- *Sancțiuni efective, proporționale și disuasive*

Considerăm că sancțiunile prevăzute în proiect ar fi trebuit consolidate. În forma actuală, amenzile vizează în principal netransmiterea informațiilor, neafișarea indicelui și nerespectarea metodei de calcul. În acest context, s-ar fi putut analiza introducerea unor sancțiuni distincte și pentru:

- supraevaluarea sau declararea falsă a indicelui de reparabilitate;
- lipsa documentației justificative pentru indice;
- refuzul nejustificat de reparare;
- lipsa pieselor de schimb sau a informațiilor tehnice obligatorii;
- blocarea reparației prin mijloace software, hardware sau contractuale;
- comercializarea la distanță fără producător înregistrat sau reprezentant autorizat responsabil în România;
- nerespectarea obligațiilor EPR¹/DEEE aferente produselor vândute pe piața națională.

Totodată, apreciem că pentru operatorii mari sau pentru abateri repetate, sancțiunile ar fi trebuit corelate cu cifra de afaceri sau cu volumul produselor introduse pe piață, pentru a fi cu adevărat descurajatoare.

¹ Răspunderea extinsă a producătorilor reprezintă strategia folosită în Uniunea Europeană și în România pentru a proteja natura

În ansamblu, considerăm că ar fi fost oportună introducerea unui indice privind potențialul de reparare al echipamentelor electrice și electronice, ca instrument de îmbunătățire a informării consumatorilor și de promovare a unor produse mai durabile și mai ușor de reparat, dar apreciem că decizia de achiziție ar fi trebuit să ia în considerare nu doar prețul inițial, ci și costurile de utilizare pe termen lung, inclusiv reparațiile, disponibilitatea pieselor de schimb și durata de viață a produsului.

Totodată, inițiativa legislativă ar fi trebuit:

- să stabilească criterii clare și unitare de calcul al indicelui (piese de schimb, acces la documentație tehnică, demontare, suport software, durata suportului tehnic), pentru a evita evaluări arbitrare;
- să standardizeze modul de prezentare a indicelui, astfel încât informația să fie clară, comparabilă și ușor de înțeles pentru consumatori;
- să coreleze indicele cu obligații efective privind reparabilitatea, inclusiv acces rezonabil la piese de schimb, informații tehnice și servicii de reparații; extinderea regimului sancționator și pentru situații de declarare incorectă, incompletă sau înșelătoare a indicelui;
- să instituie mecanisme eficiente de control și verificare a modului de calcul al indicelui, precum și unele căi accesibile de sesizare pentru consumatori.

4. Deși în cuprinsul *Expunerii de motive* se face trimitere la obligația de transpunere a *Directivei 2024/1799/UE*, prevederile din cuprinsul acesteia nu corespund cu prevederile unionale menționate, obiectul de reglementare al inițiativei legislative fiind impunerea obligativității stabilirii și comunicării unui indice privind potențialul de reparare, în timp ce *Directiva* privește reglementarea formularului european de informații privind repararea și a obligației de reparare, printre altele.

Astfel, având în vedere caracterul tehnic al obligațiilor impuse în sarcina operatorilor economici, fără ca acestea să fie stabilite printr-un act normativ cu aplicabilitate unională, subliniem obligația de notificare a proiectului în sistemul TRIS, conform prevederilor *Directivei (UE) 2015/1535 a Parlamentului European și a Consiliului*, cu respectarea perioadei de 3 luni (înainte de adoptare) pentru formularea pozițiilor de către Comisia Europeană și de către celelalte state membre. La nivel național, Ministerul Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului are calitatea de coordonator național al *Sistemului de informații al reglementărilor tehnice - TRIS*².

² În temeiul art. 2 alin. (2) lit. c) din *Hotărârea Guvernului nr. 189/2025 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului*.

5. Având în vedere faptul că operatorii economici vizați de prezenta inițiativă legislativă pot fi inclusiv întreprinderi mici și mijlocii, apreciem că ar fi trebuit respectate exigențele impuse de art. 9 alin. (2) și (4) din *Legea nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii* prin aplicarea Testului IMM.

6. Orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative³, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist - să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat.

De asemenea, conform dispozițiilor art. 8 alin. (4) teza întâi din *Legea nr. 24/2000*⁴, „*textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce*”, iar potrivit art. 36 alin. (1) din aceeași lege, „*actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie*”. Amintim că, prin lipsa de claritate și precizie a normelor preconizate, care ar genera confuzii în interpretarea/aplicarea acestora, se pot crea și premisele unor vicii de neconstituționalitate prin raportare la *principiul constituțional al legalității* (art.1 alin. (5) din *Constituție*).

În contextul celor relatate mai sus, prin raportare la soluțiile preconizate în cuprinsul propunerii legislative, semnalăm și următoarele aspecte:

- în ce privește art. 2, referitor la definițiile de la lit. a), b), e) și f), observăm că se creează un paralelism legislativ cu prevederile art. 2 pct. 23, pct. 5, respectiv pct. 6 din *Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor*. Astfel, conform art. 16 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000*: „*În procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluiași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative. Pentru sublinierea unor conexiuni legislative se utilizează norma de trimitere.*”;

- cu privire la măsurile preconizate la art. 3 și 4, prin raportare la art. 9 alin. (3), nu sunt clari parametri și metoda de calcul care permite stabilirea indicelui privind potențialul de reparare de către producători, având în vedere că, deși în cuprinsul inițiativei legislative nu se prevede modalitatea concretă de stabilire a acestui indice, nerespectarea metodei de calcul constituie

³ A se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 1/2012 publicată în 23 ianuarie 2012.

⁴ privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare

contravenție. În acest sens, semnalăm că, în lipsa clarificării și stabilirii laturii obiective a acestei contravenții, norma de sancționare nu va putea produce efecte, fiind lipsită de conținut efectiv;

- apreciem că sintagmele „după caz” din cuprinsul art. 3 și art. 4, sintagma „în momentul livrării” din cuprinsul art. 5, sintagma „în imediata apropiere a acestora” din cuprinsul art. 7 alin. (2), sintagma „în mod vizibil” din cuprinsul art. 8, au caracter incert și echivoc, aspect contrar art. 8 alin. (4) din *Legea nr. 24/2000*;

- referitor la art. 6 din cuprinsul prezentei propuneri, din considerente de rigoare, apreciem că s-ar fi impus înlocuirea sintagmei „în momentul introducerii la vânzare” cu unul dintre termenii definiți la art. 2 lit. a) și b), corespunzător cu intenția de reglementare a inițiatorilor;

- ținând seama de faptul că în cadrul proiectului sunt utilizate expresiile: ”*indice de posibilitate de reparare*” și ”*indice privind potențialul de reparare*” s-ar fi impus utilizarea unitară a unei singure sintagme pe întreg parcursul actului normativ;

- având în vedere caracterul preponderent tehnic al propunerii legislative, apreciem că nu se pot determina efectele juridice ale tuturor soluțiilor normative prevăzute și eventualele consecințe juridice asupra drepturilor și libertăților fundamentale.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative în forma prezentată.

Cu stimă,

Ilie – Gavril BOLOJAN

PRIM-MINISTRU

Domnului senator Mircea ABRUDEAN

Președintele Senatului

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice*, inițiată de doamna deputat PSD Rodica Ploeanu împreună cu un grup de parlamentari PSD, AUR, POT, PACE, PNL, minorități, neafiliați (**Bp. 134/2026, Plx. 455/2026**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea *Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice*, cu *modificările și completările ulterioare*, în vederea reglementării unor mecanisme de obținere a consimțământului utilizatorilor pentru stocarea de informații pe echipamentele lor terminale (tehnologie de tip cookie și similare) prin eliminarea utilizării elementelor de design manipulator.

II. Observații

1. Menționăm faptul că interzicerea utilizării elementelor de design

manipulator este prevăzută de o serie de acte adoptate la nivel european¹, unele dintre acestea cu aplicabilitate directă, astfel că ar putea fi incidente prevederile art. 16 din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, cu modificările și completările ulterioare*.

Totodată, este de analizat în ce măsură este oportună reglementarea la nivel primar a unor aspecte granulare privind structura vizuala a interfeței prin intermediul căreia se va obține consimțământul utilizatorilor. Astfel, apreciem că reglementarea acestor aspecte ar putea face obiectul deciziilor emise de către președintele ANSPDCP², din rațiuni ce țin de asigurarea relevanței normative prin raportare la dese schimbări ce apar în practică și a modalităților inovative prin care se încearcă eludarea obținerii unui consimțământ informat al utilizatorului³.

2. Potrivit normelor de tehnică legislativă din cuprinsul art. 8 alin. (4) din *Legea nr. 24/2000*, *"Textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce. Nu se folosesc termeni cu încărcătură afectivă. Forma și estetica exprimării nu trebuie să prejudicieze stilul juridic, precizia și claritatea dispozițiilor"*. Astfel, apreciem că era necesar a se evalua modalitatea de reglementare a următoarelor norme care au caracter echivoc:

- art. 4 alin. (5²) din inițiativa legislativă, prin raportare la sintagmele *"alt mecanism similar"* sau *"la același nivel"*, în sensul că nu se înțelege la ce mecanism și la ce nivel se face trimitere;

- art. 4 alin. (5³) din inițiativa legislativă, prin raportare la sintagmele *"configurarea detaliată"* și *"opțiuni de prim nivel"*, în sensul că nu rezultă care sunt criteriile pe baza cărora se va decide dacă respectiva configurare este detaliată, precum și care este înțelesul sintagmei *"opțiuni de prim nivel"* și care ar fi distincția între acestea și cele de nivel secundar, spre exemplu;

- art. 4 alin. (5⁴) din inițiativa legislativă, prin raportare la sintagmele *"formulări înșelătoare"*, *"formulări de natură să inducă în eroare abonatul"*

¹ A se vedea considerentul 67 și articolul 25 din Regulamentul privind serviciile digitale (DSA) (EU) 2022/2065; Articolul 5(1) (a) și (b) din Regulamentul (UE) 2024/1689 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iunie 2024; Articolul 13 din Regulamentul UE 2022/1925 (DMA Digital Markets Act)

² Conform art. 3 alin. (5) din *Legea nr. 102/2005 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal*: „În exercitarea atribuțiilor sale președintele Autorității naționale de supraveghere emite decizii și instrucțiuni obligatorii pentru autoritățile și instituțiile publice, persoanele juridice de drept privat și orice alte organisme, precum și pentru persoanele fizice a căror activitate intră sub incidența legislației referitoare la protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal, denumite în continuare entități.”

³ În sensul că modificarea unui proiect de lege presupune o perioadă de timp mai îndelungată și o procedură mai complexă decât cea privind modificarea unei decizii a Președintelui ANSPDCP. Astfel, prin raportare la dese schimbări din practică, este de analizat în ce măsură un proiect de lege ar putea fi modificat în timp util astfel încât să-și păstreze relevanța legislativă

sau utilizatorul", "în mod nejustificat" sau "mai dificilă (...)", în sensul că nu rezultă criteriile pe baza cărora se va determina că o formulare este înșelătoare sau este de natură să inducă în eroare abonatul sau utilizatorul; totodată, nu rezultă care sunt criteriile pe baza cărora se va determina că proiectarea interfeței face mai dificilă - sau nu - exercitarea opțiunii, precum și care ar putea constitui motive justificate care ar permite, totuși, ca proiectarea interfeței privind exercitarea opțiunii să fie mai dificilă;

- art. 4 alin. (5⁵) din inițiativa legislativă, prin raportare la sintagmele "ușor accesibil" și "cel puțin la fel de simplă", în sensul că nu rezultă care sunt criteriile pe baza cărora se va stabili că mecanismul este ușor accesibil - sau nu, respectiv că retragerea acordului este - sau nu - cel puțin la fel de simplă;

- art. 4 alin. (6⁵) din inițiativa legislativă, prin raportare la sintagma "trebuie să poată face dovada", în sensul că nu rezultă care sunt mecanismele pe baza cărora se va putea considera că destinatarul normei face - sau nu - respectiva dovadă.

Atragem atenția asupra faptului că utilizarea repetată a unor sintagme echivoce, cu caracter afectiv, este de natură să creeze insecuritate juridică, întrucât destinatarii normei se vor afla în imposibilitatea de a aprecia dacă o anumită configurare a interfețelor pentru obținerea acordului respectă - sau nu - cerințele prezentului proiect de act normativ, aspect contrar art. 1 alin. (5) din *Constituție*⁴, în componenta sa ce ține de previzibilitatea legii.

3. În ceea ce privește obținerea consimțământului valid, apreciem că modalitatea de reglementare a art. 5 alin. (5⁴) ar fi trebuit reevaluată, întrucât, cu privire la utilizarea de căsuțe pre-bifate sau alte opțiuni preselectate, potrivit art. 7⁵ și a considerentului 32⁶ din *Regulamentul nr. 679*

⁴ În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.

⁵ Condiții privind consimțământul

(1) În cazul în care prelucrarea se bazează pe consimțământ, operatorul trebuie să fie în măsură să demonstreze că persoana vizată și-a dat consimțământul pentru prelucrarea datelor sale cu caracter personal. (2) În cazul în care consimțământul persoanei vizate este dat în contextul unei declarații scrise care se referă și la alte aspecte, cererea privind consimțământul trebuie să fie prezentată într-o formă care o diferențiază în mod clar de celelalte aspecte, într-o formă inteligibilă și ușor accesibilă, utilizând un limbaj clar și simplu. Nicio parte a respectivei declarații care constituie o încălcare a prezentului regulament nu este obligatorie. (3) Persoana vizată are dreptul să își retragă în orice moment consimțământul. Retragerea consimțământului nu afectează legalitatea prelucrării efectuate pe baza consimțământului înainte de retragerea acestuia.

Înainte de acordarea consimțământului, persoana vizată este informată cu privire la acest lucru. Retragerea consimțământului se face la fel de simplu ca acordarea acestuia. (4) Atunci când se evaluează dacă consimțământul este dat în mod liber, se ține seama cât mai mult de faptul că, printre altele, executarea unui contract, inclusiv prestarea unui serviciu, este condiționată sau nu de consimțământul cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal care nu este necesară pentru executarea acestui contract.

⁶ Consimțământul ar trebui acordat printr-o acțiune neechivocă care să constituie o manifestare liber exprimată, specifică, în cunoștință de cauză și clară a acordului persoanei vizate pentru prelucrarea datelor sale cu caracter personal, ca de exemplu o declarație făcută în scris, inclusiv în format electronic, sau verbal. Acesta ar putea include bifarea unei căsuțe atunci când persoana vizitează un site, alegerea parametrilor tehnici pentru serviciile societății

din 27 aprilie 2016⁷ (act cu aplicabilitate directă), precum și a jurisprudenței constante a Curții de Justiție a Uniunii Europene - de ex. Cauza Planet 49 (C-673/17), acestea nu pot constitui un consimțământ valid; în acest sens, apreciem că norma trebuia eliminată, prin raportare la art. 6 alin. (2)⁸ și la art. 16 alin. (1)⁹ din *Legea nr. 24/2000*.

4. Referitor la pct. 3 din inițiativa legislativă, prin care se modifică art. 13 alin. (1) lit. i), menționăm faptul că prevederile de la art. 4 alin. (5²) - (5⁶) ar putea determina dificultăți de aplicare în practică¹⁰; în acest sens, menționăm faptul că *Regulamentul nr. 679 din 27 aprilie 2016* are aplicabilitate directă, conform art. 288¹¹ din TFUE, astfel că inserarea prin prezenta propunere legislativă a unor norme legate de validitatea consimțământului similare celor din regulament va crea în practică dificultăți referitoare la alegerea temeiului juridic pentru constatarea și aplicarea contravențiilor, respectiv cuantumul amenzii, aspect contrar art. 1 alin. (5) din *Constituție*. Astfel, prin raportare la temeiul juridic ales - *Regulamentul GDPR* sau *Legea nr. 506/2004*, doi sau mai mulți operatori ar putea fi sancționați diferit, în sensul de a li se aplica un quantum distinct al amenzii, aspect contrar și art. 16 din *Constituție*¹². Totodată, apreciem că se pot ridica probleme și din perspectiva *principiului ne bis in idem* în cazul în care, pentru aceeași faptă, un operator ar fi sancționat atât în temeiul *Regulamentului GDPR*, cât și al *Legii nr. 506/2004*.

Nu în ultimul rând, menționăm că era necesar a se respecta prevederile art. 4 din *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare*, în ceea ce privește termenul de intrare în vigoare a contravențiilor prin raportare la art. I pct. 3 din inițiativa legislativă.

5. Prin raportare la art. II din inițiativa legislativă, apreciem că era

informaționale sau orice altă declarație sau acțiune care indică în mod clar în acest context acceptarea de către persoana vizată a prelucrării propuse a datelor sale cu caracter personal. Prin urmare, absența unui răspuns, casuțele bifate în prealabil sau absența unei acțiuni nu ar trebui să constituie un consimțământ.

⁷ privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor)

⁸ (2) Pentru fundamentarea noii reglementări se va porni de la dezideratele sociale prezente și de perspectivă, precum și de la insuficiențele legislației în vigoare.

⁹ În procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluiași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative. Pentru sublinierea unor conexiuni legislative se utilizează norma de trimitere.

¹⁰ prin raportare la art. 13 alin. (5) din *Legea nr. 506/2004* care menționează că acesta are atribuții privind constatarea și aplicarea sancțiunilor de către personalul ANSPDCP

¹¹ Regulamentul are aplicabilitate generală. Acesta este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în fiecare stat membru

¹² Cățățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

necesar a se realiza consultări cu mediul de afaceri în vederea evitării unui efect disproporționat, în condițiile în care termenul de conformare este relativ scurt, de 120 de zile de la intrarea în vigoare a legii. Astfel, subliniem faptul că respectarea normelor ce fac obiectul prezentei propuneri legislative necesită implementarea unor modificări tehnice, cu precădere în ceea ce privește obligația privind "*dovada acordului și a momentului exprimării acestuia*", ceea ce generează costuri imprevizibile pentru operatori, aspect ce poate constitui o încălcare a art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa ce ține de previzibilitatea legii.¹³

Totodată, anexăm răspunsul Autorității Naționale de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal nr.0009617 din 26.03.2026 referitor la inițiativa legislativă în cauză.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Ilie - Gavril BOLOJAN

PRIM-MINISTRU

Domnului deputat Sorin - Mihai GRINDEANU

Președintele Camerei Deputaților

¹³ Urmare a modificării propuse, se impune implementarea unor soluții tehnice care să vizeze înregistrarea și arhivarea consimțămintelor acordate, fapt generator de timp și costuri suplimentare necesar a fi asigurate de către operatorii economici.

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea art.18 alin. (1) și (4¹) din Legea nr.115/2015 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, pentru modificarea Legii administrației publice locale nr.215/2001, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali*, inițiată de domnul deputat AUR Doru-Lucian Mușat împreună cu un grup de parlamentari AUR (**Bp. 304/2026**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare modificarea art. 18 alin. (1) și (4¹) din *Legea nr. 115/2015 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, pentru modificarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, precum și modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, cu modificările și completările ulterioare*, în sensul extinderii termenului de 6 luni la minimum un an anterior datei scrutinului, în care cetățenii cu drept de vot care și-au stabilit reședința în circumscripția electorală unde se desfășoară alegerile locale pot solicita primarului înscrierea în Registrul electoral cu adresa de reședință pentru scrutinul respectiv.

II. Observații

1. Referitor la constituționalitatea condiției de reședință și a termenului propus prin prezenta inițiativă legislativă, se reține că art. 36 din *Constituția României, republicată*, consacră dreptul de vot fără a determina în mod direct

condițiile concrete de exercitare a acestuia. Curtea Constituțională a statuat în mod constant că opțiunile legiutorului în materie electorală, inclusiv în ceea ce privește configurarea condițiilor de exercitare a dreptului de vot, se înscriu în marja de apreciere a acestuia, permisă de art. 73 alin. (3) lit. a) din *Constituție*, cu singura rezervă de a nu afecta esența dreptului garantat¹.

Cu toate acestea, analiza prezentei propuneri nu poate face abstracție de standardele cuprinse în *Codul bunelor practici în materie electorală*, adoptat de Comisia Europeană pentru Democrație prin Drept (Comisia de la Veneția) în cadrul celei de-a 52-a Sesiuni Plenare (Veneția, 18-19 octombrie 2002), document ale cărui recomandări Curtea Constituțională le-a recunoscut² și valorificat în mod explicit în jurisprudența sa în materie electorală³. Potrivit pct. 1.1.1.1 lit. c)⁴ din *Codul bunelor practici*, condiția de perioadă obligatorie de reședință nu poate fi impusă cetățenilor decât în cazul alegerilor locale sau regionale, iar perioada obligatorie de reședință nu trebuie să depășească șase luni, o perioadă mai lungă putând fi cerută numai pentru a asigura protecția minorităților naționale.

Prin urmare, termenul de un an instituit prin prezenta propunere depășește, în mod neechivoc, pragul maxim de șase luni stabilit de *Codul bunelor practici* ca regulă generală aplicabilă condiției de reședință în materia alegerilor locale, fără ca propunerea să se întemeieze pe rațiunea de excepție expres prevăzută de standardul european, și anume protecția minorităților naționale, și fără ca *Expunerea de motive* să conțină o argumentație care să justifice această depășire prin raportare la exigențele de proporționalitate asumate inclusiv în jurisprudența Curții Constituționale. Această neconcordanță constituie o vulnerabilitate constituțională semnificativă, susceptibilă de a fi valorificată în cadrul unui control de constituționalitate prin raportare la art. 36 coroborat cu art. 53 din *Constituție*, cu atât mai mult cu cât instanța constituțională a consacrat *Codul bunelor practici* drept reper interpretativ relevant în evaluarea conformității normelor electorale cu *principiile constituționale*.

¹ A se vedea Decizia nr. 178/2024

² La paragraful 2.15 din Decizia nr. 682/2012 Curtea s-a pronunțat explicit asupra forței juridice a documentului, statuând că, deși *Codul* nu are caracter obligatoriu în dreptul intern, „modificarea [legislației electorale] trebuie să respecte principiul securității juridice, respectiv să nu intervină (cu unele excepții admisibile) cu mai puțin de un an înainte de alegeri” consacrand astfel *Codul bunelor practici* ca standard interpretativ de referință în evaluarea conformității normelor electorale cu principiile constituționale.

³ A se vedea Decizia nr. 682/2012 și Decizia nr. 148/2024.

⁴ c. Condiția de reședință:

i. condiția de reședință poate fi impusă;

ii. în acest context reședința înseamnă domiciliul obișnuit;

iii. condiția de a domicilia o anumită perioadă poate fi impusă cetățenilor numai în cazul participării la alegerile locale sau regionale;

iv. perioada obligatorie de reședință nu trebuie să depășească șase luni; o perioadă mai lungă poate fi cerută numai pentru a garanta protecția minorităților naționale;

v. dreptul de a alege și de a fi ales poate fi acordat cetățenilor care domiciliază în afara țării.”

Recomandările Comisiei de la Veneția au fost receptate în jurisprudența Curții Constituționale, fiind relevante în acest sens: *Decizia nr. 51/2012*⁵, *Decizia nr. 682/2012*⁶, *Decizia nr. 799/2015*⁷ paragrafele 85 - 87, *Decizia nr.146/2019*⁸ paragraful 61, *Decizia nr.150/2020*⁹ paragrafele 68 și 69, sau *Decizia nr. 678/2020*¹⁰ paragraful 100, și nu pot fi ignorate, chiar dacă nu au caracter obligatoriu. Curtea, luând în discuție forța juridică a dispozițiilor *Codului bunelor practici în materie electorală*, a reținut că, într-adevăr, acest act nu are un caracter obligatoriu, însă recomandările sale constituie coordonate ale unui scrutin democratic, în raport cu care statele –care se caracterizează ca aparținând acestui tip de regim – își pot manifesta opțiunea liberă în materie electorală, cu respectarea drepturilor fundamentale ale omului, în general, și a dreptului de a fi ales și de a alege, în special.

În considerarea celor expuse, apreciem că inițiativa legislativă prezintă vicii de neconstituționalitate prin raportare la art.36 coroborat cu art.35 din *Constituție*.

Totodată, vă transmitem, alăturat, răspunsul Autorității Electorale Permanente nr.8520 din 02.06.2026 referitor la inițiativa legislativă în cauză.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere obiectul de reglementare, Parlamentul va decide cu privire la oportunitatea adoptării acestei inițiative legislative.

Cu stimă,

Ilie - Gavril BOLOJAN

PRIM-MINISTRU

Domnului senator Mircea ABRUDEAN

Președintele Senatului

⁵ publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2012.

⁶ publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 11 iulie 2012.

⁷ publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 862 din 19 noiembrie 2015.

⁸ publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 28 martie 2019

⁹ publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 17 martie 2020.

¹⁰ publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 946 din 15 octombrie 2020.

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice*, inițiată de domnul deputat USR Cezar-Mihail Drăgoescu împreună cu un grup de parlamentari USR și UDMR (**Bp.193/2026**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare completarea *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, în sensul stabilirii unor sancțiuni pentru staționarea pe locurile destinate încărcării vehiculelor electrice în afara orelor de încărcare, precum și pentru staționarea pe aceste locuri de către alte vehicule decât cele electrice sau hibrid plug-in.

II. Observații

1. Cu titlu prealabil, prin analogie cu regimul juridic aplicabil spațiilor amenajate și semnalizate ca parări, apreciem că o eventuală reglementare a locurilor destinate încărcării vehiculelor electrice ar putea fi realizată, în mod adecvat, prin demersuri normative inițiate la nivelul autorităților

administrației publice locale, în considerarea competențelor acestora în materie.

În susținerea acestei opinii, indicăm prevederile art. 128 alin. (1) lit. d) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr.195/2002*, potrivit cărora autoritățile administrației publice locale au atribuția de a stabili reglementări referitoare la regimul de acces și circulație, staționare și parcare pentru diferite categorii de vehicule, cu avizul poliției rutiere, coroborate cu dispozițiile art. 2 alin. (2) - (3) din *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001*¹.

Reglementarea, la nivelul unității administrativ-teritoriale, a utilizării locurilor destinate încărcării vehiculelor electrice este în concordanță cu *principiul autonomiei locale*, măsurile dispuse de autoritățile administrației publice locale, prin acte administrative cu caracter normativ, fiind adaptate particularităților fiecărei colectivități. În acest context, sunt avute în vedere criterii relevante precum densitatea populației, gradul de dezvoltare urbană, configurația infrastructurii rutiere și energetice, precum și numărul și dinamica vehiculelor electrice înregistrate la nivel local.

Totodată, învederăm faptul că o parte dintre spațiile destinate încărcării vehiculelor electrice pot fi amenajate pe drumuri de utilitate privată, aflate în proprietatea sau administrarea unor persoane fizice ori juridice, care, de regulă, asigură accesul nediscriminatoriu al vehiculelor².

2. În ceea ce privește fondul soluțiilor propuse, constatăm că inițiatorii asimilează vehiculul hibrid plug-in vehiculului electric, astfel cum rezultă din textul propus la art. I pct. 2 din inițiativa legislativă. Cu toate acestea, soluția prevăzută la art. I pct. 3, referitoare la art. 100 alin. (1) pct. 15 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002*, instituie și sancționează, cu amendă din clasa a II-a, contravenția constând în staționarea unui vehicul pe un loc destinat încărcării vehiculelor electrice, cu excepția vehiculelor electrice și a celor hibrid plug-in aflate în proces de încărcare.

¹ Art. 2 (2) Prin hotărâri ale autorităților administrației publice locale sau județene se stabilesc și se contravenții în toate domeniile de activitate pentru care acestora le sunt stabilite atribuții prin lege. în măsura în care în domeniile respective nu sunt stabilite prin lege, ordonanțe sau hotărâri ale Guvernului.

(3) Consiliile locale ale sectoarelor municipiului București pot stabili și sancționa contravenții în următoarele domenii: salubritate; activitatea din piețe, curățenia și igienizarea acestora; întreținerea parcurilor și spațiilor verzi, a spațiilor și locurilor de joacă pentru copii; amenajarea și curățenia spațiilor din jurul blocurilor de locuințe, precum și a terenurilor virane; întreținerea bazelor și obiectivelor sportive aflate în administrarea lor; întreținerea străzilor și trotuarelor, a școlilor și altor instituții de educație și cultură, întreținerea clădirilor, împrejurimilor și a altor construcții; depozitarea și colectarea gunoaielor și a resturilor menajere.

² Conform art. 3 lit. b) și art. 4 lit. a) din *Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor*, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Totodată, apreciem că intervențiile legislative propuse la art. I pct. 3 și 4 din inițiativa legislativă supusă analizei, vizând modificarea art. 100 alin. (1), respectiv a art. 108 alin. (1) lit. b) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002*, contravin dispozițiilor art. 61 alin. (2) din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*³.

Având în vedere sistemul sancționator instituit de *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002*, nu rezultă în mod clar intenția de reglementare, respectiv dacă, prin completarea art. 100 alin. (1) cu un nou punct, în sensul propus la art. I pct. 3 din inițiativă, se urmărește sancționarea contravențională exclusiv prin aplicarea sancțiunii principale a amenzii din clasa a II-a sau dacă se are în vedere, pe lângă aceasta, și aplicarea sancțiunii contravenționale complementare constând în 3 puncte de penalizare, prin completarea art. 108 alin. (1) lit. b) cu un nou punct.

3. Atragem atenția asupra faptului că inițiativa legislativă preia termeni și definiții din cuprinsul unui act legislativ al Uniunii Europene (*Regulamentul (UE) 2023/1804*⁴) care se bucură de aplicare directă⁵. Astfel, integrarea formală, prin intermediul unui act cu putere de lege, a dispozițiilor din cuprinsul unui regulament nu este necesară, creându-se chiar premisele unui paralelism legislativ, interzis expres de art. 16 alin. (1)⁶ din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative*.

4. În ceea ce privește pct. 1 art. 6, pct. 17¹ al inițiativei legislative, apreciem că s-ar fi impus re poziționarea textului preconizat, întrucât noțiunea definită nu este corelată cu noțiunea de la pct. 17, care explică termenul de „*localitate*”. O astfel de poziționare a textului nu respectă exigențele de tehnică legislativă, întrucât, potrivit art. 61 alin. (2) din *Legea nr. 24/2000*, „*Prevederile modificate sau care completează actul normativ trebuie să se integreze armonios în actul supus modificării ori completării*,

³ Art. 61 – (2) *Prevederile modificate sau care completează actul normativ trebuie să se integreze armonios în actul supus modificării ori completării, asigurându-se unitatea de stil și de terminologie, precum și succesiunea normală a articolelor.*

⁴ *Regulamentul (UE) 2023/1804 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 septembrie 2023 privind instalarea infrastructurii pentru combustibili alternativi și de abrogare a Directivei 2014/94/UE (Text cu relevanță pentru SEE)*

⁵ *procesul complet de reîncărcare a unui vehicul într-un punct de reîncărcare accesibil publicului din momentul în care vehiculul este conectat până la momentul în care vehiculul este deconectat;*

⁶ *În procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluiași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative. Pentru sublinierea unor conexiuni legislative se utilizează norma de trimitere.*

asigurându-se unitatea de stil și de terminologie, precum și succesiunea normală a articolelor”.

În ceea ce privește conținutul definiției preconizate, apreciem că trebuiau avute în vedere și dispozițiile referitoare la punctele, stațiile sau grupurile de reîncărcare, astfel cum sunt prevăzute de *Regulamentul (UE) 2023/1804*. De asemenea, apreciem că sintagma „*pe durata procesului efectiv de încărcare la o stație autorizată*” ar fi trebuit înlocuită cu noțiunea de „*sesiune de reîncărcare*”, prevăzută de art. 2 pct. 54⁷ din *Regulamentul (UE) 2023/1804*.

Referitor la utilizarea sintagmei de staționare din cuprinsul definiției preconizate, apreciem că s-ar fi impus analizarea completării acesteia și cu termenul de „*parcare*”, având în vedere justificarea din cuprinsul *Expunerii de motive*, care face trimitere la locurile de parcare. În plus, potrivit art. 63 alin. (1) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002*, „*Se consideră oprire imobilizarea voluntară a unui vehicul pe drumul public, pe o durată de cel mult 5 minute. Peste această durată, imobilizarea se consideră staționare*”, iar, potrivit alin. (4) din cadrul aceluiași articol, „*Se consideră parcare staționarea vehiculelor în spații special amenajate sau stabilite și semnalizate corespunzător*”.

5. Cu privire la pct. 2 - art. 6, pct. 37¹, atragem atenția că noțiunile prezentate în cuprinsul inițiativei legislative sunt prevăzute de art. 2 pct. 22⁵ și pct. 43⁶ din *Regulamentul 2023/1804*. În plus, actul legislativ al Uniunii Europene utilizează noțiunea de vehicul electric hibrid reîncărcabil, iar nu cea de „*vehicul hibrid plug-in*”, precum se prevede în inițiativa legislativă. Drept urmare, apreciem că s-ar fi impus eliminarea noțiunilor anterior menționate, din moment ce acestea sunt reglementate în cuprinsul *Regulamentului Uniunii Europene* anterior menționat.

Independent de aceste observații, dacă se decide menținerea definițiilor anterior amintite, s-ar fi impus definirea noțiunii de „*vehicul hibrid plug-in*” în cuprinsul unui punct distinct, întrucât textul propus vizează noțiuni distincte. Totodată, din perspectiva regulilor de tehnică legislativă, art. 48 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000* prevede faptul că „*În cazul în care din dispoziția normativă primară a unui articol decurg, în mod organic, mai multe ipoteze juridice, acestea vor fi prezentate în alineate distincte,*

⁷ *procesul complet de reîncărcare a unui vehicul într-un punct de reîncărcare accesibil publicului din momentul în care vehiculul este conectat până la momentul în care vehiculul este deconectat;*

asigurându-se articolului o succesiune logică a ideilor și o coerență a reglementării”. În consecință, s-ar fi impus redimensionarea textului.

6. În ceea ce privește pct. 3 - art. 1 alin. (1) pct. 15, apreciem că menționarea vehiculelor hibrid plug-in împreună cu vehiculele electrice este superfluă și redundantă, având în vedere că inițiativa legislativă, în forma transmisă, prevede la art. I pct. 2 faptul că un autovehicul hibrid plug-in este considerat ca un vehicul electric. Cu titlu comparativ, pct. 4 din inițiativa legislativă utilizează doar sintagma de „*vehicule electrice*”. Astfel, apreciem că s-ar fi impus eliminarea acestei mențiuni din cuprinsul textului preconizat.

7. Cu privire la art. II al inițiativei legislative, raportat la soluțiile normative preconizate, apreciem, pentru a se asigura predictibilitate și previzibilitate atât destinatarilor normei vizate, cât și personalului abilitat să constate contravențiile și să aplice sancțiunile, că era necesară clarificarea termenului pentru intrarea în vigoare a dispozițiilor preconizate, avându-se în vedere prevederile art. 4 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor*.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Ilie-Gavril BOLOJAN

PRIM-MINISTRU

Domnului senator Mircea ABRUDEAN

Președintele Senatului

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.212/2022 privind unele măsuri pentru reducerea riscului seismic al clădirilor și a Legii nr. 260/2008 privind asigurarea obligatorie a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren și inundațiilor*, inițiată de domnul deputat PSD Câciu Adrian împreună cu un grup de parlamentari PSD (**Bp. 205/2026, Plx.471/2026**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare completarea *Legii nr.212/2022 privind unele măsuri pentru reducerea riscului seismic al clădirilor, cu modificările și completările ulterioare*, propunându-se stabilirea responsabilității proprietarilor imobilelor de a lua toate măsurile necesare pentru menținerea acestora în starea tehnică corespunzătoare, inclusiv prin expertiză tehnică, proiectare și executare, în vederea reducerii riscului seismic, precum și instituirea dispoziției potrivit căreia autoritățile administrației publice locale exercită exclusiv atribuții de informare, coordonare administrativă și monitorizare a aplicării prevederilor prezentei legi, neputând fi obligate la finanțarea sau executarea lucrărilor de consolidare pentru clădiri.

De asemenea, se propune modificarea și completarea *Legii nr. 260/2008 privind asigurarea obligatorie a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren și inundațiilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, în sensul atribuirii, în sarcina „personalului împuternicit din cadrul Poliției Române” și „personalului desemnat din cadrul Inspectoratului pentru Situații de Urgență”, a competenței privind constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor în domeniul asigurărilor obligatorii a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren și inundațiilor.

II. Observații

1. Prin inițiativa legislativă se intenționează introducerea a două noi articole, după art. 3¹ din *Legea nr. 212/2022*, prin care se individualizează obligațiile proprietarilor clădirilor evaluate ca fiind vulnerabile la acțiuni seismice, articole care dublează prevederi legale deja existente.

Astfel, prin alin. (1) al art. 3² al inițiativei legislative se reglementează faptul că responsabilitatea privind expertizarea tehnică, proiectarea și executarea lucrărilor de consolidare aparține proprietarilor imobilelor.

În forma în vigoare a *Legii nr. 212/2022*, prin art. 3 alin. (1) lit. b) și art. 5 alin. (1) lit. a), se instituie obligația proprietarilor, indiferent de forma de proprietate, destinație, categorie și clasă de importanță a clădirilor deținute, de a asigura expertizarea tehnică a clădirilor, precum și de a realiza proiectarea și execuția lucrărilor de intervenții pentru clădirile încadrate în clasa de risc seismic RsI prin expertiză. Persoanele în sarcina cărora se instituie prin lege obligații poartă întreaga responsabilitate privind îndeplinirea acestora. Astfel, alin. (1) al art. 3² al inițiativei legislative este redundant și încalcă prevederile legale privind normele de tehnică legislativă.

Potrivit prevederilor art. 38 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată cu modificările și completările ulterioare*, „Textul articolelor trebuie să aibă caracter dispozitiv, să prezinte norma instituită fără explicații sau justificări”. Afirmatia potrivit căreia proprietarii sunt responsabili de activitățile vizate de text este o consecință directă a faptului că aceiași proprietari au obligația legală de a realiza activitățile respective. De asemenea, precizăm că sintagma „proprietarii imobilelor” face referire la clădirile unifamiliale, însă, în cazul clădirilor rezidențiate multifamiliale, colective, prevederile legislative în vigoare se referă la asociațiile de proprietari, având

în vedere că măsurile de intervenție vizează părțile comune și structura de rezistență a clădirii în ansamblu.

2. Obligația care se instituie prin textul alin. (2) al art. 3² al inițiativei legislative este deja instituită prin dispozițiile art. 27 din *Legea nr.10/1995 privind calitatea în construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, iar, potrivit lit. a), d), e) și f) ale acestui articol, proprietarii construcțiilor au următoarele obligații principale:

„a) efectuarea la timp a lucrărilor de întreținere și de reparații care le revin, prevăzute conform normelor legale în cartea tehnică a construcției și rezultate din activitatea de urmărire a comportării în timp a construcțiilor;

.....

d) efectuarea, după caz, de lucrări de reconstruire, consolidare, transformare, extindere, desființare parțială, precum și de lucrări de reparații ale construcției numai pe bază de proiecte întocmite de către persoane fizice sau persoane juridice autorizate și verificate potrivit legii;

e) asigurarea realizării lucrărilor de intervenții asupra construcțiilor, impuse prin reglementările legale;

f) asigurarea efectuării lucrărilor din etapa de postutilizare a construcțiilor, cu respectarea prevederilor legale în vigoare;”

Obligațiile prevăzute la art. 27 din *Legea nr. 10/1995* au caracter general și se aplică tuturor proprietarilor de clădiri, inclusiv celor care dețin clădiri expertizate tehnic și încadrate în clasa de risc seismic RsI sau RsII. De asemenea, considerăm că și acest alineat este redundant, obligația respectivă fiind deja reglementată într-o formă mult mai precisă.

3. Alineatele (3) și (4) al art. 3² al inițiativei legislative contravin unor prevederi existente în *Legea nr. 212/2022*, asupra cărora nu se intervine prin inițiativa legislativă. Autoritățile administrației publice locale exercită și alte atribuții decât cele enumerate limitativ prin textul alin. (3). De exemplu, potrivit art. 9 alin. (3) lit. j) din *Legea nr. 212/2022*, primarii municipiilor, orașelor și comunelor, respectiv primarul general al municipiului București și primarii sectoarelor vor acționa, în aria lor de competență, pentru executarea, în termen de maximum 2 ani de la expirarea termenelor prevăzute pentru proprietari în art. 5, a lucrărilor de intervenții în vederea reducerii riscului seismic pentru imobilele încadrate în clasa de risc seismic RsI. Lipsa de reacție a proprietarilor este substituită de obligația autorităților de a interveni în locul acestora, apărarea dreptului la viață fiind mai importantă decât delimitarea rigidă a competențelor. De asemenea, potrivit art. 10 din *Legea nr. 212/2022*, autoritățile administrației publice locale sunt implicate direct, inclusiv prin

intentarea unor acțiuni la instanțele de judecată, pentru realizarea expertizării și a lucrărilor de intervenții, precum și pentru asigurarea locuințelor de necesitate pentru relocarea proprietarilor evacuați și a bunurilor acestora. *Legea nr. 212/2022* instituie o viziune mai largă a colaborării care trebuie să existe între autorități, instituții și proprietari, în vederea protejării și apărării vieții și bunurilor cetățenilor și realizării lucrărilor de intervenții necesare.

În același context, subliniem faptul că inițiativa legislativă nu poate fi analizată separat, ci trebuie corelată cu cadrul legislativ existent privind managementul riscului seismic, respectiv *Hotărârea Guvernului nr. 557/2016 privind managementul tipurilor de risc, cu modificările și completările ulterioare*, *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21 /2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, cu modificările și completările ulterioare* și *Legea nr. 481/2004 privind protecția civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare*. Potrivit acestor acte normative, autoritățile administrației publice locale nu au doar atribuții administrative, ci exercită și responsabilități operative și executive, fiind parte activă a mecanismului național privind managementul situațiilor de urgență. De asemenea, art. 9 alin. (1) alin. (2) și (3) din *Legea nr. 212/2022* stabilesc un ansamblu unitar de atribuții pentru autoritățile locale, care nu pot fi separate sau reduse doar la activități de informare și monitorizare.

Limitarea rolului autorităților locale și eliminarea obligației acestora de a aplica măsuri de reducere a riscului seismic, în condițiile în care se cunoaște riscul seismic la nivel național, conduce implicit la apariția unei culpe a statului pentru inacțiune, la scăderea nivelului de protecție a dreptului la viață și transferarea răspunderii exclusiv asupra proprietarilor clădirilor private, deși există un interes public major. Există precedente juridice pentru răspunderea statului în cazul dezastrelor naturale sau industriale (ex. cauzele CEDO *Öneryildiz v. Turcia* - 2004, *Kolyadenko și alții v. Rusia* 2012), care indică faptul că statul are obligația de a lua măsuri concrete și eficiente pentru protejarea vieții persoanelor atunci când autoritățile cunosc existența unui risc major.

Mentținerea atribuțiilor executive ale autorităților locale este esențială pentru protecția civilă a comunităților, reducerea riscului seismic fiind un obiectiv de interes public major, iar eficiența măsurilor luate depinde de existența unei autorități locale cu rol activ, decizional și operațional.

Alineatul (4) al art. 3² din inițiativa legislativă are caracter explicativ, similar alin. (1). Textul alin. (4) nu face decât să explicitizeze faptul că obligația și responsabilitatea respectării acesteia revine proprietarilor. Așa cum am arătat la pct. 1 din prezentul punct de vedere, nu este necesar și nu este recomandat acest lucru în redactarea unui text de lege. Similar, prin textul

alineatului (5) din inițiativa legislativă se întărește faptul că proprietarii au obligațiile instituite de lege, fapt deja reglementat prin dispozițiile art. 3 alin.(1) lit. b) și art. 5 alin. (1) lit. a) din *Legea nr. 212/2022*, indicate la pct.1.

4. În ceea ce privește textul alin. (3) introdus la art. 6 din inițiativa legislativă, menționăm că reglementarea propusă instituie confuzie, prin raportare la obligațiile deja prevăzute la art. 4 alin. (5) și la art. 5 alin. (1) lit. a) și b) din *Legea nr. 212/2022*. Textele indicate din lege instituie o etapizare și succesiune logică a activităților, în funcție de documentele întocmite în fiecare fază, respectiv:

- potrivit prevederilor art. 4 alin. (5), în termen de 2 ani de la data primirii notificării din partea primăriilor privind evaluarea riscului seismic al clădirii, proprietarii sunt obligați să efectueze expertizarea tehnică;

- potrivit prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a), în termen de 2 ani de la data primirii notificării încadrării în clasa de risc seismic RsI a clădirii expertizate proprietarii trebuie să efectueze proiectarea lucrărilor de intervenții;

- potrivit prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b), în termen de 2 ani de la data recepției proiectului tehnic proprietarii trebuie să asigure începerea execuției lucrărilor de intervenții.

Astfel, de la data finalizării unei etape, se instituie obligația finalizării/trecerii la etapa ulterioară, în termen de 2 ani de la finalizarea etapei anterioare.

În schimb, prin textul propus la alin. (3) al art. 6 al inițiativei legislative, se creează o contradicție între termeni, respectiv procedura de expertizare nu poate fi inițiată în termen de 24 de luni de la data încadrării imobilului într-o clasă de risc seismic, câtă vreme expertiza este cea care face încadrarea respectivă.

În concluzie, normele instituite prin art. I al inițiativei legislative fie au caracter explicativ și interpretativ, fie dublează sau contrazic prevederi existente ori instituie confuzie cu privire la conduita pe care proprietarii trebuie să o urmeze, întrucât nu se instituie norme care să acopere un eventual vid legislativ și nu conduc la creșterea clarității, preciziei și predictibilității *Legii nr. 212/2022*.

5. Menționăm faptul că autorizațiile de construire sunt emise la nivel teritorial de către autoritățile administrației publice locale, precum și faptul că, în ceea ce privește operațiunile de înstrăinare a imobilelor, este necesară încunoaștințarea autorităților locale pentru înscrierea în evidență la structura de taxe și impozite, motiv pentru care apreciem că este oportună menținerea obligației prevăzute de *Legea nr. 260/2008* de a constata că acest tip de

contravenții intră în sfera atribuțiilor reprezentanților autorităților administrației publice locale, care, de altfel, dețin și evidența actualizată a imobilelor de referință.

De asemenea, având în vedere că Inspectoratul General al Poliției Române și Inspectoratul General pentru Situații de Urgență nu dețin date cu privire la proprietarii de drept ai locuințelor sau cu privire la istoricul asiguratoriu al acestora, precizăm faptul că implementarea soluției propuse de inițiatori ar impune nu doar crearea unor mecanisme proprii de evidență și control, ci și instituirea unor fluxuri informaționale complexe, costisitoare atât din punct de vedere financiar, cât și logistic, în condițiile în care tocmai autoritățile administrației publice locale au la dispoziție aceste pârghii.

Totodată, semnalăm faptul că lista tuturor construcțiilor cu destinația de locuință amplasate în unitatea administrativ-teritorială în cauză, ținută și actualizată la nivelul primăriilor, se furnizează anual către PAD. Mai mult evidențiem și faptul că, prin dispozițiile art. 17 din *Legea nr. 260/2008*, este instituit mecanismul prin care PAID facilitează accesul primăriilor la lista actualizată a proprietarilor ce au încheiat contracte PAD, în format electronic, prin acordarea, la cerere, a dreptului de acces la baza de date a PAID, urmând ca primarul, prin compartimentul de specialitate să transmită semestrial, începând cu data de 15.01.2024, scrisori de înștiințare, cu confirmare de primire, către persoanele ce nu au încheiat contracte PAD pentru locuințele pe care le dețin în proprietate.

Or, atât timp cât normele existente pun la dispoziția reprezentanților unităților administrativ-teritoriale atât pârghiile logistice, cât și resursele de ordin uman necesare constatării și aplicării sancțiunilor contravenționale vizate prin inițiativa legislativă, considerăm că implicarea personalului Inspectoratului General al Poliției Române și al Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, în sensul propus de inițiatori, nu reprezintă o măsură legislativă justificată. Din acest punct de vedere, aplicarea sancțiunilor contravenționale de către reprezentantul autorității administrației publice locale constituie soluția normativă optimă.

Mai mult, semnalăm și faptul că implementarea soluției propuse la art. 29 alin. (3) din *Legea nr. 260/2008* ar afecta activitatea personalului Ministerului Afacerilor Interne, prin suplimentarea atribuțiilor, fără alocarea de resurse în consecință, în condițiile deficitului de personal existent, a sarcinilor multiple și a sferei variate de domenii stabilite în competența de constatare.

Pe de altă parte, este important de precizat faptul că, în exercitarea prerogativelor de putere publică, statul trebuie să diferențieze în mod clar între atribuțiile cu caracter predominant administrativ, patrimonial și gospodăresc

și atribuțiile de salvagardare a drepturilor și a libertăților fundamentale ale persoanei, a proprietății private și publice ori a ordinii și liniștii publice, prin prevenirea și combaterea faptelor antisociale, fie acestea reglementate în plan contravențional sau penal. Necesitatea și importanța realizării acestei distincții, indiferent de gravitatea faptei și, în consecință, de regimul sancționator al acesteia¹, presupun tocmai evitarea deturnării rolurilor instituționale ce revin autorităților publice, aspect recurent în cuprinsul *Expunerii de motive* a inițiativei legislative.

De altfel, apreciem că argumentele prezentate de inițiatori în *Expunerea de motive* (de genul: primarul și aparatul de specialitate nu dispun de instrumente tipice de verificare în teren, selecție a țintelor de control, documentare, gestiune probatorie și urmărire a executării sancțiunii) nu sunt de natură să fundamenteze utilitatea demersului legislativ supus analizei.

Așadar, constatăm că soluția normativă propusă prin art. II pct. I din inițiativa legislativă presupune, în esență, o deturnare a actului administrativ și o degrevare a autorității competente din punct de vedere pragmatic și funcțional, fapt ce are ca rezultat producerea unei confuzii instituționale, a cărei premisă o constituie un așa-numit „*mandat principal de poliție contravențională generală*”, noțiune inexistentă din punct de vedere legal.

Din acest punct de vedere, facem precizarea că, în măsura în care sunt avute în vedere prevederile art. 15 alin. (2) din *Ordonanța Guvernului nr.2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare*, acest „*mandat general*” revine deopotrivă și primarilor, care, de altfel, sunt nominalizați primii ca agenți constataitori.

De asemenea, precizăm faptul că, potrivit art. 84 alin. (4) din *Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare*, autonomia locală „*privește organizarea, funcționarea, competența și atribuțiile autorităților administrației publice locale, precum și gestionarea resurselor*”. Or, din perspectiva gestiunii resurselor, învederăm tocmai prevederile art. 29 alin. (6) din *Legea nr.260/2008*, conform căroră „*amenzile contravenționale stabilite prin prezenta lege pentru contravențiile prevăzute la alin. (1) lit. a), în cotă de 100%, se constituie ca venit la bugetul autorităților locale (...)*”.

Astfel, semnalăm lipsa de concordanță dintre destinația finală a sumelor rezultate din constatarea și sancționarea contravențiilor menționate anterior și dispozițiile privitoare la finanțarea Poliției Române, conform căroră „*dotarea Poliției Române se realizează de către Ministerul Afacerilor Interne din fondurile alocate cu această destinație prin legea bugetului de stat și din alte surse constituite potrivit legii*”.

¹ Poliția locală și alte compartimente de specialitate

Atribuirea unei competențe suplimentare cu caracter administrativ Inspectoratului General al Poliției Române, care se confruntă cu un deficit de personal semnificativ, ar îngreuna îndeplinirea misiunilor curente în domenii sensibile precum circulația pe drumurile publice, prevenirea și combaterea violenței domestice, a criminalității organizate și traficului de droguri, a infracțiunilor contra vieții și integrității persoanelor.

Astfel, precizăm faptul că, pe lângă riscurile întemeiate pe suprapunerea de competențe și pe confuzia instituțională, prin modificarea art. 29 alin. (3) din *Legea 260/2008*, Inspectoratul General al Poliției Române ar primi o sarcină administrativă, care nu ține de misiunea lui principală, deoarece lipsa asigurării obligatorii PAD nu este o situație care să necesite intervenția polițienească directă și care nu se circumscrie atribuțiilor specifice, orientate prioritar către menținerea ordinii și liniștii publice, prevenirea și combaterea fenomenului infracțional și terorismului, identificarea și contracararea acțiunilor elementelor care atentează la viața, libertatea, sănătatea și integritatea persoanelor.

De asemenea, învederăm faptul că efectivele Poliției Române sunt angrenate permanent în activități operative, intervenții la evenimente, soluționarea sesizărilor cetățenilor, menținerea ordinii publice și prevenirea și combaterea faptelor antisociale. În acest sens, facem precizarea că îndeplinirea atribuțiilor ce revin Poliției Române necesită desfășurarea în dinamică a activităților specifice printr-o prezență fizică ridicată în stradă, astfel încât să se poată interveni cu operativitate la evenimentele constatate în mod direct și la cele sesizate de cetățeni de natură să afecteze ordinea publică sau să pună în pericol viața, integritatea corporală și libertatea acestora, proprietatea publică și privată.

Cu privire la lipsa unei polițe de asigurare obligatorie a locuințelor împotriva dezastrelor naturale, precizăm faptul că aceasta reprezintă o omisiune de natură administrativ-patrimonială, care nu aduce atingere ordinii publice și nu generează un pericol iminent pentru siguranța cetățenilor, astfel încât intervenția Poliției Române în acest domeniu nu se justifică, prin raportare la atribuțiile specifice instituției, care, așa cum am menționat, sunt axate, în principal, pe prevenirea și combaterea infracțiunilor și menținerea ordinii și liniștii publice.

Față de cele expuse, apreciem utilă realizarea unei distincții prin raportare la competența de constatare a contravențiilor în ceea ce privește polița de asigurare RCA, aparent aparținând aceluiași spectru contravențional, și constatarea contravențiilor în ceea ce privește nerespectarea obligației de asigurare a locuințelor prin încheierea unui contract PAD.

În același sens, supunem atenției faptul că soluția normativă propusă de inițiatori nu se aliniază nici cu atribuțiile stabilite în sarcina personalului Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, prin *Legea nr. 307/2006 privind apărarea împotriva incendiilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, care instituie prerogativa controlului în domeniul apărării împotriva incendiilor, fiind asigurată, la nivel central, prin Inspectoratul General pentru Situații de Urgență, iar, la nivel local, prin inspectoratele pentru situații de urgență județene și București-Ilfov.

De asemenea, precizăm faptul că inițiativa legislativă în discuție nu se pliază pe atribuțiile personalului Inspectoratului General pentru Situații de Urgență nici din perspectiva *Legii nr. 481/2004*, în sensul în care, prin dispozițiile art. 24 alin. (3) din *Legea nr. 481/2004*, se stabilește că, în domeniul protecției civile, controlul de stat se realizează prin activități de reglementare, avizare, autorizare, atestare, recunoaștere, verificare și control și se exercită prin inspecția de prevenire din structura Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, respectiv prin inspecțiile de prevenire din cadrul inspectoratelor județene și al municipiului București, în scopul aplicării unitare a prevederilor legale pe întreg teritoriul României.

Totodată, precizăm și faptul că implementarea soluției propuse de inițiatori este de natură să conducă la adâncirea deficitului de personal al Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, concretizat prin recente modificări asupra *Legii nr. 307/2006*, prin *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 17/2026*, în cadrul căreia au fost instituite premisele edictării indicatorilor de performanță a activității în vederea cuantificării capacității inspectoratului de soluționare a solicitărilor din cauza riscului real de depășire a termenelor de soluționare a acestora.

Or, această modalitate de abordare ar conduce la adâncirea efectelor generate de lipsa de personal, raportat la numărul de solicitări din sfera de competență a inspectoratelor, aflat în continuă creștere, dublat de lipsa prerogativelor legale în vederea fundamentării unui mecanism de natura celui propus de inițiatori,

Apreciem că atragerea Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, prin inspectoratele pentru situații de urgență județene/Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Dealul Sprii” București-Ilfov, în sfera aplicării de sancțiuni pentru nerespectarea normelor emise de către Autoritatea de Supraveghere Financiară, precum și pentru nerespectarea de către persoanele fizice și juridice a obligației de asigurare a locuințelor, nu este compatibilă cu cadrul normativ incident existent, în baza căruia, organele cu atribuții de control sunt investite pe timpul serviciului, cu exercițiul autorității publice și ar conduce la adâncirea efectelor generate de lipsa de personal, raportat la

numărul de solicitări din sfera de competență a inspectoratelor, aflat în continuă creștere, dublat de lipsa prerogativelor legale în vederea fundamentării unui mecanism de natura celui propus de inițiatori.

6. Reducerea riscului seismic al clădirilor reprezintă, prin natura sa, o chestiune de siguranță și sănătate publică, în sensul că efectele unui seism major nu se rezumă la sfera patrimonială sau personală a proprietarului individual, ci afectează comunitatea în ansamblul său prin pierderi de vieți omenești, afectarea infrastructurii, suprasolicitarea serviciilor de urgență și de sănătate, perturbarea ordinii publice. Această dimensiune colectivă a riscului seismic a stat, în mod evident, la baza opțiunii² legiuitorului din 2022 de a institui un regim normativ special, care combină obligații ale proprietarilor cu un rol activ al autorităților publice locale și centrale, inclusiv prin posibilitatea intervențiilor și finanțărilor publice.

În acest context, inițiativa legislativă ridică o problemă de principiu, întrucât operează o reconfigurare fundamentală a principiilor instituite de *Legea nr.212/2022*, în sensul retragerii aproape complete a autorităților administrației publice locale din sfera obligațiilor pozitive legate de consolidarea seismică, cu reducerea rolului acestora la atribuții de informare, coordonare și monitorizare. O astfel de abordare riscă să fie incompatibilă cu obligațiile constituționale ale statului în materia protecției dreptului la viață și la integritate fizică, garantate de art. 22 din *Constituția României*, precum și cu obligațiile pozitive care decurg din jurisprudența *Curții Europene a Drepturilor Omului* în materia art. 2 și art. 8 din *Convenție*, referitoare la obligația statului de a lua măsuri concrete și efective pentru prevenirea riscurilor cunoscute la adresa vieții și sănătății persoanelor.

Sub aspectul art.2 din *Convenție*, *Curtea Europeană a Drepturilor Omului* a statuat în mod constant că obligația pozitivă a statului nu se epuizează în simpla abținere de la acte de natură să cauzeze moartea, ci impune adoptarea unor măsuri concrete și efective pentru prevenirea riscurilor la adresa vieții, atunci când autoritățile cunosc sau ar trebui să cunoască existența unui risc real și imediat. Deși această obligație a fost elaborată inițial în contextul unor riscuri individuale, Curtea a extins-o progresiv la riscurile de natură sistemică, inclusiv la dezastre naturale și la pericole generate de infrastructura construită. Astfel, în cauza *Öneryildiz c. Turciei* (Marea Cameră, 2004), Curtea a reținut că statul are obligația de a lua toate măsurile

2. A se vedea expunerea de motive a proiectului de lege „Reducerea riscului seismic al construcțiilor constituie o acțiune complexă, de interes național, în contextul atenuării efectelor unui potențial dezastru provocat de cutremure și cuprinde măsuri de intervenție la construcțiile existente care prezintă niveluri insuficiente de protecție la acțiuni seismice, degradări sau avarieri în urma unor acțiuni seismice”.

necesare pentru a proteja persoanele expuse unor riscuri cunoscute, de natură să le periclitizeze viața, subliniind că simpla existență a unui cadru normativ formal este insuficientă în absența unor mecanisme de implementare efectivă. Aceeași logică a fost aplicată în contextul riscurilor seismice și al dezastrelor naturale în cauza Budayeva și alții c. Rusiei (2008), în care Curtea a constatat violarea art.2 prin pasivitatea autorităților în fața unui risc natural previzibil și cunoscut, reținând că statul nu poate transfera integral această responsabilitate asupra persoanelor private atunci când riscul depășește capacitatea individuală de gestionare.

Sub aspectul art. 8 din Convenție, care protejează dreptul la respectarea domiciliului și a vieții private, Curtea a dezvoltat o jurisprudență consistentă în sensul că autoritățile au obligația pozitivă de a lua măsuri rezonabile și proporționale pentru a proteja persoanele împotriva riscurilor grave de mediu sau de infrastructură care le afectează locuința și calitatea vieții, chiar atunci când sursa riscului nu este direct imputabilă statului a se vedea, în acest sens, Fadeyeva c. Rusiei (2005) și Tătar c. României (2009), aceasta din urmă fiind de o relevanță aparte, întrucât privește chiar statul român și consacră obligația autorităților de a informa, de a reglementa și de a interveni activ în situații de risc grav și previzibil la adresa sănătății și a mediului de viață al persoanelor.

Prin urmare, retragerea autorităților administrației publice locale din orice formă de responsabilitate operațională în domeniul consolidării seismice, astfel cum o propune inițiativa legislativă prin art. 3² alin. (3) -(5) și art. 3³, nu poate fi considerată compatibilă cu standardele convenționale, în condițiile în care riscul seismic în România este un risc real, previzibil și de mult timp cunoscut autorităților, iar capacitatea proprietarilor privați de a-l gestiona în mod individual este vădit insuficientă. O exonerare legală expresă de răspundere juridică a autorităților, în absența unor mecanisme alternative efective de gestionare a riscului, echivalează în substanță cu o abdicare a statului de la obligațiile sale pozitive în materia dreptului la viață și la integritate fizică.

7. Precizăm că *Legea nr. 212/2022* a fost adoptată³ ca rezultat direct al unui jalon asumat de România prin PNRR, jalonul R2.b din cadrul Reformei Rs2, Componenta C5 - Valul Renovării. Acest jalon presupunea optimizarea cadrului legislativ privind reducerea riscului seismic, în sensul consolidării și întăririi mecanismelor de intervenție, nu al diminuării lor.

Astfel cum se prezintă în cuprinsul expunerii de motive.

Principiul ireversibilității jaloanelor și țințelor din PNRR, consacrat în Regulamentul (UE) nr. 241/2021 privind Mecanismul de redresare și reziliență, impune statelor membre obligația de a menține și de a nu regresa față de reformele asumate ca jaloane, pe toată durata de implementare a planului. Comisia Europeană a dezvoltat în practica sa de evaluare a plăților o interpretare strictă a acestui principiu, în sensul că o modificare legislativă care diminuează substanțial nivelul de protecție sau de intervenție instituit printr-o reformă jalon poate fi considerată o neîndeplinire sau o îndeplinire parțială a jalonului respectiv, cu consecința suspendării sau recuperării tranșelor de finanțare aferente.

Or, inițiativa legislativă operează tocmai o astfel de diminuare substanțială: elimină rolul activ al autorităților publice locale în consolidarea seismică, exonerează expres aceste autorități de orice răspundere juridică în domeniu și transferă integral o responsabilitatea către proprietarii privați, fără mecanisme compensatorii. Aceasta reprezintă, în substanță, un regres față de cadrul instituit prin reforma -jalon, în direcție contrară obiectivului asumat de creștere a rezilienței seismice a fondului construit.

8. Evidențiem și faptul că, anterior, a mai fost propusă o soluție legislativă asemănătoare, prin *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 260/2008 privind asigurarea obligatorie a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren și inundațiilor și art. 457 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare* (Pl-x. 391/2023), care, la data de 05.11.2025, a fost respinsă definitiv de către Camera Deputaților (Cameră decizională).

9. Deosebit de cele de mai sus, punctual, învederăm următoarele:

a) Art. 3² alin. (3) stabilește că autoritățile locale exercită exclusiv atribuții de informare, coordonare și monitorizare, iar alin. (4) prevede că nu pot fi obligate la finanțarea sau executarea lucrărilor. Coroborat cu art.3³, care exonerează explicit autoritățile de răspundere juridică, rezultă o suprapunere redundantă între cele trei alineate/articole, toate exprimând în esență același lucru prin formulări diferite, ceea ce contravine principiului normării clare și neechivoce din art. 8 al *Legii nr. 24/2000*;

b) Termenul de 24 de luni din cuprinsul art. I pct.2 pentru inițierea procedurii de expertizare și, după caz, proiectare și executare, imprimă textului un caracter echivoc, deoarece nu este clar dacă termenul privește exclusiv inițierea expertizării sau și inițierea proiectării și execuției. Cele trei etape au naturi și durate complet diferite, iar includerea lor sub același termen unic creează incertitudine juridică cu privire la momentul de la care curge

sanctiunea contravențională introdusă prin noul alin. (7) al art.26 de la pct.3 al art.I din prezenta inițiativă legislativă.

În plus, obligația inițierii procedurii expertizei tehnice nu este corelată cu măsura prevăzută la art.3 alin. (7) coroborat cu alin. (1) lit. b) din *Legea nr.212/2022*;

c) În acord cu prevederile art.4 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr.2/20015*, se impunea completarea inițiativei legislative cu termenul de intrare în vigoare a contravenției preconizate la art.I pct.3.

d) Era necesară stabilirea la nivel primar a condițiilor de acces și utilizare a datelor la care se face referire în cuprinsul art.II pct.2 alin.(3²).

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Ilie-Gavril BOLOJAN

PRIM-MINISTRU

Domnului deputat Sorin-Mihai GRINDEANU
Președintele Camerei Deputaților

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.227/2015 privind Codul fiscal*, inițiată de domnul deputat USR Tanasă Stefan împreună cu un grup de parlamentari USR (Bp. 297/2026).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare modificarea art. 291 din *Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare*, prin introducerea unui nou alineat, respectiv alin. (2¹), în sensul aplicării, în anumite condiții, a cotei reduse de TVA de 11% asupra bazei de impozitare pentru livrarea de clădiri, inclusiv a terenului pe care sunt construite.

II. Observații

1. Precizăm că *Legea nr.227/2015, cu modificările și completările ulterioare*, a prevăzut aplicarea cotei reduse de TVA de 9% pentru livrarea de locuințe către persoane fizice ca parte a politicii sociale, în anumite condiții, până la data de 1 august 2025.

Menționăm că prin *Legea nr.141/2025 privind unele măsuri fiscal-bugetare, cu modificările și completările ulterioare*, au fost adoptate măsurile posibil a fi implementate în raport de necesitatea gestionării în

mod prudent a resurselor bugetare și a îndeplinirii angajamentelor asumate, fiind eliminate, în acest sens, din sfera de aplicare a cotei reduse de TVA și livrările de locuințe către persoane fizice, ca parte a politicii sociale. Astfel, s-a prevăzut majorarea cotei standard de la 19% la 21%, precum și aplicarea unei singure cote reduse de TVA, respectiv de 11%, pentru o gamă mai restrânsă de bunuri și servicii decât cele care erau supuse anterior datei de 1 august 2025 cotelor reduse de TVA de 9% și 5%, fără a cuprinde și livrările de locuințe.

De asemenea, eliminarea unor categorii de bunuri/servicii din sfera celor supuse cotelor reduse de TVA anterior datei de 1 august 2025, a avut în vedere, pe lângă considerentele de ordin bugetar, și necesitatea respectării angajamentelor asumate de România în cadrul Planului Național de Redresare și Reziliență - PNRR (evitarea extinderii cotelor reduse de TVA), și, respectiv, a recomandărilor din Raportul Băncii Mondiale (eliminarea etapizată a cotelor de TVA distributive și nedistributive). Astfel, chiar dacă nu au fost eliminate integral cotele reduse de TVA, conform recomandărilor, faptul că a fost stabilită o singură cotă redusă de 11% și pentru o gamă mai redusă de bunuri/servicii, reprezintă o măsură care converge către obiectivele stabilite de Banca Mondială.

2. Având în vedere că situațiile în care se aplică o cotă redusă de TVA de 11% sunt reglementate în cuprinsul art. 291 alin. (2) din *Codul fiscal* precizăm că textul propus pentru art. 291 alin (2¹) al inițiativei legislative ar fi trebuit să completeze art. 291 alin.(2).

De asemenea, nu reiese cu claritate intenția de reglementare din cuprinsul art. 291 alin. (2¹) lit. a) pct. (iii)-a. Prin coroborarea părții introductive a pct. (iii) cu lit. a) ar rezulta că norma vizează doar situația în care soții dobândesc în coproprietate un imobil prin moștenire legală sau testamentară; or ipoteza este acoperită de lit. b).

În cuprinsul art. 291 alin. (3⁸) al inițiativei legislative urmează a se reanaliza trimiterea la alin. (2) lit. m) pct. 3. Textul la care se face trimitere este actualmente abrogat. Observația este valabilă și pentru trimiterile din cuprinsul pct. 5 -7 al inițiativei legislative.

3. Totodată, menționăm că scopul principal al TVA este acela de a aduce venituri la bugetul de stat, iar un sistem eficient de TVA este unul

cu cât mai puține excepții, scutiri sau alte facilități, precum cotele reduse de TVA.

Recomandarea generală a experților internaționali în domeniul fiscalității este asigurarea unui sistem al TVA cât mai simplu și suplu, cu cât mai puține facilități, în vederea asigurării unui nivel ridicat de venituri la bugetul de stat, venituri care ulterior pot fi utilizate ținut pentru alte scopuri, în funcție de politicile și necesitățile fiecărui stat.

Aplicarea prevederilor inițiativei legislative generează impact negativ semnificativ asupra programului de venituri ale bugetului de stat pentru anul 2026, aprobat prin *Legea nr.43/2026 - Legea bugetului de stat pe anul 2026, cu modificările ulterioare*.

În acest context, menționăm că Guvernul are obligația de a conduce politica fiscal-bugetară în mod prudent pentru a gestiona resursele, obligațiile bugetare și riscurile fiscale, iar adoptarea inițiativei legislative ar influența negativ ținta de deficit bugetar, stabilitatea macroeconomică și ratingul de țară în relația cu organismele financiare internaționale.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Ilie-Gavril BOLOJAN

PRIM-MINISTRU

Domnului senator Mircea ABRUDEAN
Președintele Senatului

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.227/2015 privind Codul fiscal*, inițiată de doamna deputat UPR Gabriela Porumboiu împreună cu un grup de parlamentari UPR, SOS, PSD și neafiliați (**Bp. 313/2026**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare completarea *Legii nr.227/2015 privind Codul fiscal*, cu *modificările și completările ulterioare*, în sensul ca autoritățile deliberative ale administrației publice locale să poată ajusta anual nivelul impozitelor taxelor locale, cu respectarea principiilor legalității, proportionalității, predictibilității fiscale, autonomiei locale, precum și a transparenței decizionale.

II. Observații

1. În prezent, cadrul normativ reglementează deja, în mod adecvat, aspectele vizate. Astfel, obligațiile privind fundamentarea și motivarea actelor administrative, transparența decizională, consultarea publică și controlul legalității sunt deja prevăzute în *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ*, cu *modificările și completările ulterioare*, în *Legea nr.52/2003 privind transparența decizională în administrația publică*, republicată, cu *modificările și*

completările ulterioare, în Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, cu modificările și completările ulterioare, precum și în Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, cu modificările și completările ulterioare. În aceste condiții, inițiativa legislativă nu acoperă o lacună legislativă reală, ci generează suprapuneri normative care nu aduc un plus de reglementare.

Totodată, din perspectiva *principiului autonomiei locale*, consacrat de art. 120 alin. (1) și art. 139 alin. (2) din *Constituție*, semnalăm că autoritățile deliberative dispun deja de competența de a stabili și ajusta impozitele și taxele locale în funcție de necesitățile comunității. În acest context, instituirea unor condiții procedurale suplimentare exclusiv pentru situațiile în care majorările depășesc rata inflației poate conduce la o restrângere a flexibilității de care beneficiază autoritățile deliberative în configurarea politicii fiscale locale, fără ca necesitatea unei asemenea diferențieri să fie suficient fundamentată în *Expunerea de motive*.

De asemenea, precizăm că sintagma „*majorare peste rata inflației*” nu este suficient de clar definită, întrucât proiectul nu precizează în raport cu ce nivel se determină depășirea ratei inflației. Astfel, nu rezultă dacă raportarea se realizează la nivelul impozitelor și taxelor din anul precedent, la nivelul rezultat în urma indexării prevăzute la art. 491 din *Legea nr. 227/2015* sau la un alt reper. Această lipsă de claritate este de natură să genereze dificultăți de aplicare și interpretări neunitare, contrar cerințelor privind claritatea și previzibilitatea normei juridice prevăzute de art. 1 alin. (5) din *Constituție* și de *Legea nr. 24/2000*.

În plus, obligațiile suplimentare instituite (studiu de impact, raport asupra efectelor, notă de fundamentare distinctă și consultare publică dedicată) se adaugă mecanismelor deja existente, fără o evaluare a proporționalității și a impactului administrativ, cu potențial de a crește sarcina administrativă, în special la nivelul unităților administrativ-teritoriale cu resurse limitate.

Totodată, în raport cu art. 489 din *Legea nr. 227/2015*, care consacră o marjă largă de apreciere a autorităților deliberative în stabilirea și majorarea impozitelor și taxelor locale, instituirea unui prag al inflației ca element declanșator al unor obligații suplimentare apare ca necorelată cu logica actuală a reglementării și creează o asimetrie normativă în raport cu alte situații fiscale în care sunt permise majorări semnificative fără condiționări procedurale suplimentare.

Nu în ultimul rând, *Expunerea de motive* nu conține date sau analize care să evidențieze existența unei probleme sistemice sau a unei

disfuncționalități a cadrului normativ actual, astfel încât necesitatea intervenției legislative nu este demonstrată în mod obiectiv.

Precizăm că inițiativa legislativă nu se justifică din perspectiva necesității reglementării, întrucât introduce suprapuneri normative, afectează indirect marja de apreciere a autorităților locale, utilizează noțiuni insuficient determinate și generează obligații administrative suplimentare fără o fundamentare adecvată.

2. Potrivit prevederilor *Hotărârii Guvernului nr.34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, cu modificările și completările ulterioare*, Ministerul Finanțelor, ca organ de specialitate al administrației publice centrale în subordinea Guvernului, aplică strategia și programul de Guvernare în domeniul finanțelor publice.

În acest sens, direcțiile de acțiune ale Ministerului Finanțelor se corelează cu jaloanele asumate în cadrul Planului Național de Redresare și Reziliență (PNRR), cu Pactul de stabilitate și creștere și cu obiectivele de convergență economică stabilite la nivel european.

3. *Legea nr.227/2015, cu modificările și completările ulterioare*, în cadrul Titlului I „*Dispoziții generale*”, stabilește reguli de aplicare generală, inclusiv în ceea ce privește impozitele/taxele de la Titlul IX. Astfel, potrivit alin. (2) al art. 1 din *Codul fiscal*, acest act normativ stabilește impozitele, taxele care sunt venituri ale bugetelor locale; contribuabilii care au obligația să plătească aceste impozite/taxe; modul de calcul și de plată a acestora; procedura de modificare a acestor impozite/taxe.

La alin. (1) al art. 489 din *Codul fiscal*, este prevăzut că autoritatea deliberativă a administrației publice locale, la propunerea autorității executive, poate stabili cote adiționale la impozitele și taxele locale prevăzute în Titlul IX „*Impozite și taxe locale*” în funcție de criterii economice, sociale, geografice, urbanistice, precum și de necesitățile bugetare locale, cu excepția taxelor prevăzute la lit. b) a alin. (10) al art.494.

Potrivit alin. (2) și alin. (3) ale art. 489 din *Codul fiscal*, cotele adiționale pot fi de până la 100% față de nivelurile maxime stabilite în cadrul în Titlului IX. Criteriile prevăzute la alin.(1) se hotărăsc de către autoritatea deliberativă a administrației publice locale.

Alin. (4) al art. 489 din *Codul fiscal* prevede că, pentru terenul agricol nelucrat timp de 2 ani consecutiv, consiliul local poate majora impozitul pe teren cu până la 500%, începând cu al treilea an, în condițiile stabilite prin

hotărâre a consiliului local, iar în conformitate cu alin. (5), consiliul local poate majora impozitul pe clădiri și impozitul pe teren cu până la 500% pentru clădirile și terenurile neîngrijite, situate în intravilan.

De asemenea, potrivit prevederilor alin. (6) și alin. (7) ale art. 489 din *Codul fiscal*, criteriile de încadrare în categoria clădirilor și terenurilor prevăzute la alin. (5) se adoptă prin hotărâre a consiliului local, iar clădirile și terenurile care intră sub incidența alin. (5) se stabilesc prin hotărâre a consiliului local, conform elementelor de identificare potrivit nomenclurii stradale.

Potrivit alin. (8) al art. 489 din *Codul fiscal*, hotărârile consiliului local stabilite potrivit alin. (7) au caracter individual.

Totodată, precizăm că, potrivit art. VIII din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2026 pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările ulterioare*, pentru anul 2026, autoritățile deliberative ale administrației publice locale puteau reveni asupra hotărârilor prin care s-au stabilit cotele adiționale la impozitele și taxele locale prevăzute în Titlul IX din *Legea nr. 227/2015*, în termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a acestei ordonanțe, în sensul reducerii acestora.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Ilie-Gavril BOLOJAN

PRIM-MINISTRU

Domnului senator Micea ABRUDEAN
Președintele Senatului

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.195/2002 privind circulația pe drumurile publice*, inițiată de domnul deputat SOS Pascalini Nini-Alexandru (Bp. 331/2026).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare completarea *Ordonanței de urgență a Guvernului nr.195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, în sensul instituirii anumitor reguli privind oprirea vehiculelor de către poliția rutieră pe autostrăzi și drumuri expres, astfel încât activitatea de control și sancționare să se desfășoare prin dirijarea conducătorului vehiculului către primul loc sigur pentru oprirea vehiculului, fără a pune în pericol viața conducătorilor auto, a pasagerilor, a polițiștilor și a celorlalți participanți la trafic.

II. Observații

1. Considerăm că forma soluțiilor propuse prin inițiativa legislativă introduce factori de risc major pe sectoarele de drum de mare

viteză atât pentru participanții la trafic, cât și pentru polițiști, din următoarele considerente:

În primul rând, în ceea ce privește textul propus pentru art. 6 pct. 8¹, art. I pct. 1 din inițiativa legislativă, supunem atenției că acesta include în categoria locurilor sigure pentru oprirea vehiculului și spații precum bretelele de acces și ieșirile de pe autostradă, zone destinate accelerării, decelerării sau schimbării direcției de mers, care, prin natura lor, sunt caracterizate prin fluxuri intense de trafic și variații de viteză. Astfel, reglementarea zonelor în discuție ca locuri destinate controlului rutier generează un risc major de producere a unor coliziuni ce ar putea avea urmări dintre cele mai grave, transformând activitatea de control într-un factor de pericol mult mai ridicat decât continuarea deplasării până la primul spațiu de serviciu.

Cu privire la textele propuse pentru art. 74¹ alin. (1) și (2), art. I pct.2 din inițiativa legislativă, evidențiem faptul că, în cuprinsul acestora, este utilizată o terminologie lipsită de rigoare juridică și previzibilitate, contrar exigențelor *Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, întrucât sintagme precum, „*dirijarea conducătorului*” sau „*escortare*” nu beneficiază de o definiție legală în cuprinsul legislației rutiere, astfel că, în lipsa unor repere stricte, acești termeni lasă loc arbitrariului în interpretare și aplicare.

Cu referire la prevederile art. 74¹ alin. (3) (Art. I pct.2 din inițiativa legislativă), precizăm faptul că textul propus reglementează situațiile în care poate fi dispusă oprirea pe partea carosabilă a autostrăzii ori a drumului expres pentru anumite situații expres prevăzute.

Astfel, apreciem că, în raport cu împrejurările în care poate fi dispusă oprirea pe partea carosabilă a autostrăzii ori a drumului expres, pericolul generat de vitezele de deplasare în regim de drum de mare viteză este unul ridicat și iminent, depășind scopul pentru care se instituie această reglementare.

Având în vedere vulnerabilitățile aduse siguranței circulației rutiere, oprirea pe partea carosabilă ar trebui interzisă *de plano* în orice situație, exceptând cazurile accidentelor rutiere care imobilizează vehiculul.

Suplimentar, precizăm că, potrivit prevederilor art.102 alin. (1) pct. 17 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002*, oprirea

nejustificată pe banda de urgență a autostrăzilor ori oprirea pe partea carosabilă a drumurilor expres sau a drumurilor naționale europene (E) constituie contravenție și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a IV-a de sancțiuni.

Totodată, în legătură cu textele propuse pentru art. 74¹ alin. 6 și 7, art. I pct.2 din inițiativa legislativă, evidențiem faptul că prin acestea se introduce o excepție de la obligația de oprire imediată la semnalul polițistului rutier, obligație susceptibilă de interpretări arbitrare, întrucât textul oferă conducătorilor auto o pârghie legală pentru refuzul opririi imediate prin invocarea unor justificări subiective, îngreunând substanțial constatarea unor fapte grave, precum conducerea sub influența alcoolului sau a substanțelor psihoactive.

De asemenea, conform textului propus pentru art. 74¹ alin. 8, art. I pct. 2 din inițiativa legislativă, procedurile de oprire, escortare și poziționare a autovehiculelor poliției rutiere ar urma să fie stabilite prin reglementări ulterioare.

Astfel, propunerea ignoră faptul că oprirea vehiculelor de către polițiștii rutieri face deja obiectul prevederilor art. 182 din *Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1391/2006, cu modificările și completările ulterioare*, potrivit căroră:

„(1) *Oprirea vehiculelor pe drumurile publice se realizează prin executarea semnalelor regulamentare de către polițistul rutier sau, după caz, de către polițistul de frontieră, atunci când constată încălcări ale normelor rutiere ori în situația în care există indicii temeinice despre săvârșirea unei contravenții ori a unei fapte de natură penală, pentru identificarea persoanelor care au comis astfel de fapte și a bunurilor care fac obiectul urmăririi, precum și pentru verificarea deținerii de către conducătorii vehiculelor a documentelor prevăzute de lege. Oprirea vehiculelor pe drumurile publice se realizează și în condițiile producerii unor calamități naturale, dezastre sau a altor situații care pun în pericol siguranța circulației.*

(2) *Oprirea vehiculelor se face, de regulă, în afara părții carosabile, iar acolo unde nu există asemenea condiții, cât mai aproape de marginea din dreapta a drumului, pe acostament sau lângă bordură ori în spațiile de parcare, iar noaptea, cu precădere, în locuri iluminate.*

(3) Se interzice imobilizarea vehiculului pe partea carosabilă ca urmare a semnalului de oprire efectuat de către polițist în locurile în care vizibilitatea este redusă sub 50 m”.

În acest sens, menționăm și faptul că, la nivelul Poliției Române, a fost elaborată o procedură de lucru internă privind oprirea vehiculelor și modul de acțiune în cazul neconformării conducătorilor acestora dispozițiilor polițistului rutier. Astfel, transpunerea unor reguli tactice de intervenție direct în legislația primară rigidizează inutil activitatea operațională.

2. Din conținutul inițiativei legislative, se poate constata că soluția normativă preconizată poate pune în discuție afectarea art. 1 alin. (5) din *Constituție*, în componenta sa privind claritatea, precizia și previzibilitatea legii, aspecte ce pot reprezenta veritabile vicii de *neconstituționalitate*. În acest sens, potrivit dispozițiilor art. 6 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000*, „*Proiectul de act normativ trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă. Soluțiile pe care le cuprinde trebuie să fie temeinic fundamentate, luându-se în considerare interesul social, politica legislativă a statului român și cerințele corelării cu ansamblul reglementărilor interne și ale armonizării legislației naționale cu legislația comunitară și cu tratatele internaționale la care România este parte, precum și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului*”. Or, din analiza inițiativei legislative rezultă că o serie de dispoziții sunt lipsite de claritate și coerență, fiind de natură să genereze dificultăți de interpretare și aplicare.

Astfel, în *Decizia nr.193/2022*, Curtea a reținut că: „*potrivit acestei jurisprudențe, principiul legalității presupune existența unor norme de drept intern suficient de accesibile, precise și previzibile în aplicarea lor, conducând la caracterul de lex certa al normei (a se vedea în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 189 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 5 aprilie 2006, sau Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012). Legiuitorului îi revine obligația ca în actul de legiferare, indiferent de domeniul în care își exercită această competență constituțională, să dea dovadă de o atenție sporită în respectarea acestor cerințe, concretizate în claritatea, precizia și predictibilitatea legii (a se vedea Decizia nr. 845 din 18 noiembrie 2020,*

publicată în *Monitorul Oficial al României, Partea I*, nr. 500 din 13 mai 2021, paragraful 92)”. În aceeași decizie, Curtea a stabilit că: „...cerința de claritate a legii vizează caracterul neechivoc al obiectului reglementării, cea de precizie se referă la exactitatea soluției legislative alese și a limbajului folosit, în timp ce predictibilitatea/previzibilitatea legii privește scopul și consecințele pe care le antrenează” (Decizia nr. 183/2014, paragraful 23).

3. Totodată, semnalăm că o serie de termeni și sintagme din cadrul inițiativei legislative au caracter echivoc, astfel că era necesară fie definirea expresă a acestora în cuprinsul actului normativ, în conformitate cu art. 25 din *Legea nr. 24/2000*, fie reglementarea lor prin norme de trimitere, potrivit art. 50 din *Legea nr. 24/2000*, după cum urmează:

a) sintagmele „bretele de acces”, „ieșirile de pe autostradă sau de pe drumul expres” și „alte spații amenajate sau adecvate”, prevăzute la art. I pct. 1, norma propusă pentru art. 6 pct. 8¹;

b) sintagmele „mesaje variabile” și „alte mijloace regulamentare”, prevăzute la art. I pct. 2, norma propusă pentru art. 74¹ alin. (2);

c) sintagmele „alte stări”, „transport periculos”, „interval rezonabil”, „timpul strict necesar” și „manevre de sustragere”, prevăzute la art. I pct. 2, norma propusă pentru art. 74¹ alin. (3)-(6).

4. La art. I pct. 2 al inițiativei legislative, art. 74¹ alin. (3), pentru coerență și rigoare normativă era necesară reformularea sintagmei „atunci când oprirea imediată este necesară pentru:” întrucât aceasta nu se corelează cu ipotezele reglementate la lit. c)-f), care descriu stări de fapt ori împrejurări obiective, respectiv „existența unor indicii...”, „existența unor defecțiuni...”, „producerea unui accident...”, „lipsa unui loc sigur...”.

5. În ceea ce privește art. I pct. 2 al inițiativei legislative, norma propusă pentru art. 74¹ alin. (6), teza întâi referitoare la respectarea indicațiilor polițistului rutier, arătăm că obligația tuturor participanților la trafic de a respecta semnalele, indicațiile și dispozițiile polițistului rutier este deja consacrată de art. 31 lit. a² din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002*, astfel încât menținerea textului propus ar

conduce la instituirea unui paralelism legislativ, contrar art. 16 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000*.

Totodată, semnalăm că utilizarea conjuncției disjunctive „sau” în teza finală a alineatului este de natură să genereze dificultăți de interpretare, întrucât sugerează caracterul alternativ al obligației de deplasare către locul indicat de polițistul rutier ori către primul loc sigur pentru oprirea vehiculului. În egală măsură, norma nu permite determinarea cu suficientă claritate a persoanei competente să stabilească existența „*primului loc sigur pentru oprirea vehiculului*”, respectiv dacă această apreciere aparține exclusiv polițistului rutier sau poate fi realizată și de către conducătorul vehiculului peste aprecierea polițistului, situație care ar conduce la încălcarea semnalelor sau dispozițiilor polițistului.

6. Cu privire la art. I pct. 2 al inițiativei legislative, norma propusă pentru art. 74¹ alin. (7), referitor la sintagma „*refuz de oprire*”, semnalăm că aceasta nu se corelează cu terminologia consacrată de cadrul normativ în vigoare în materie. Astfel, *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002* nu reglementează o conduită sancționabilă constând în „*refuzul de oprire*”, ci sancționează nerespectarea semnalelor, indicațiilor și dispozițiilor polițistului rutier aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu, potrivit art. 100 alin. (3) lit. f).

7. Din perspectiva motivării soluțiilor legislative preconizate, analizând *Expunerea de motive*, constatăm că inițiativa legislativă nu beneficiază de o temeinică fundamentare, iar măsurile propuse nu sunt motivate corespunzător, nefiind respectate prevederile art. 6, art. 30 și art. 31 din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată*, potrivit cărora instrumentul de prezentare și motivare trebuie să includă cerințele care reclamă intervenția normativă, cu referire la insuficiențele și neconcordanțele reglementărilor în vigoare, impactul socioeconomic, impactul asupra sistemului juridic, consultările derulate în vederea elaborării proiectului de act normativ, organizațiile și specialiștii consultați, precum și activitățile de informare publică.

În acest sens, subliniem că o fundamentare sumară nu permite înțelegerea soluțiilor legislative propuse și, în mod deosebit, a scopului și a adecvării acestora în raport cu jurisprudența obligatorie a Curții

Constituționale. În acest sens, Curtea Constituțională a reținut că „în lipsa motivării, în sensul arătat, a legii adoptate, nu se poate cunoaște rațiunea legiuitorului, esențială pentru înțelegerea, interpretarea și aplicarea acesteia”, statuând, totodată, că referitor la „caracterul sumar al instrumentului de prezentare și motivare, precum și lipsa unei fundamentări temeinice a actelor normative sunt de natură să afecteze cerințele de claritate, previzibilitate a legii și securitate a raporturilor juridice, impuse de art. 1 alin. (5) din Constituție”¹.

Astfel, deși în *Expunerea de motive* se descriu pe larg riscurile asociate opririi vehiculelor pe banda de urgență, observăm, însă, că nu sunt indicate date statistice relevante privind accidentele produse în astfel de situații, studii de impact ori alte elementele care să conducă la concluzia că soluția normativă propusă este necesară.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Ilie-Gavril BOLOJAN

PRIM-MINISTRU

Domnului senator Micea ABRUDEAN

Președintele Senatului

¹ Decizia nr. 139/2019

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.195/2002 privind circulația pe drumurile publice*, inițiată de domnul deputat USR Cristian Ghinea împreună cu un grup de parlamentari USR, PSD și neafiliați **(Bp. 408/2026)**.

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare modificarea art.32 alin. (2) lit. c) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr.195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, în sensul includerii în categoria vehiculelor autorizate să utilizeze semnale speciale de avertizare luminoasă de culoare galbenă a autovehiculelor aparținând furnizorilor de servicii sociale acreditați, potrivit legii, care desfășoară activități de asistență socială stradală sau servicii mobile de intervenție în regim de urgență.

II. Observații

1. În ceea ce privește *Expunerea de motive*, precizăm că aceasta nu fundamentează în mod suficient necesitatea extinderii categoriilor de autovehicule autorizate să utilizeze dispozitive speciale de avertizare luminoasă de culoare galbenă.

Astfel, deși sunt prezentate considerente referitoare la activitatea desfășurată de furnizorii de servicii sociale, nu rezultă în ce măsură specificul acestor activități justifică instituirea unui regim juridic similar

celui aplicabil categoriilor de vehicule prevăzute în prezent la art. 32 alin. (2) lit. c) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002*.

Cu toate că, în conținutul *Expunerii de motive*, demersul legislativ este justificat prin necesitatea protejării personalului, considerăm că acest obiectiv ar putea fi atins prin alte măsuri organizatorice de natură a asigura desfășurarea activităților în condiții de siguranță, precum echipamente reflectorizante și reguli interne privind staționarea vehiculelor.

Totodată, precizăm că analogia cu Salvamont și Salvaspeo nu este aptă să justifice obiectul inițiativei legislative, întrucât acestea reprezintă servicii de salvare cu caracter operativ și desfășoară intervenții care implică un risc imediat pentru viața persoanelor, existând, astfel, o diferență evidentă între natura activităților.

De asemenea, inițiativa legislativă prezintă incoerență în raport de dispozițiile art. 32 alin. (2) lit. c) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002*, în sensul că vehiculele enumerate în cadrul acestor norme au elementul comun de a desfășura activități care afectează sau ocupă partea carosabilă ori creează un obstacol pentru trafic. Or, vehiculele serviciilor sociale se deplasează în regim normal și doar ocazional staționează.

Din punctul de vedere al normelor de tehnică legislativă, semnalăm că sintagma „*servicii mobile de intervenție în regim de urgență*” nu îndeplinește cerințele de claritate și previzibilitate, întrucât aceasta nu este consacrată în legislația care reglementează domeniul, respectiv *Legea asistenței sociale nr. 292/2011, cu modificările și completările ulterioare*.

În acest sens, evidențiem faptul că, raportat la mențiunile din cuprinsul *Expunerii de motive*, art. 59 alin. (1) din *Legea asistenței sociale nr. 292/2011*, serviciile sociale adresate persoanelor care trăiesc în stradă pot fi organizate, printre altele, ca „*echipe mobile de intervenție în stradă sau servicii de tip ambulanță socială*”, „*adăposturi de noapte*”, „*centre rezidențiale cu găzduire pe perioadă determinată*”.

Totodată, observăm că textul propus face referire la „*furnizorii de servicii sociale acreditați*”, aspect ce conduce la extinderea sferei beneficiarilor care ar putea utiliza dispozitivele speciale de avertizare luminoasă de culoare galbenă, ținând cont de faptul că nu se precizează un număr estimativ al autovehiculelor care ar deveni eligibile. O astfel de măsură, care ar crește considerabil numărul de autovehicule ce utilizează dispozitivele anterior menționate, poate conduce la diminuarea caracterului distinctiv al acestui semnal de avertizare.

Având în vedere cele expuse, considerăm că sub aspectul necesității instituirii regimului juridic propus, soluția normativă nu asigură

proporționalitatea măsurii în raport cu scopul urmărit și nici nu clarifică sfera de aplicare a normelor.

2. Cu titlu prealabil, precizăm că, potrivit art. 59 alin. (1) din *Legea 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, „Modificarea unui act normativ constă în schimbarea expresă a textului unora sau mai multor articole ori alineate ale acestuia și în redarea lor într-o nouă formulare”, iar, potrivit art. 60 alin. (1) din *Legea 24/2000*, „completarea actului normativ constă în introducerea unor dispoziții noi, cuprinzând soluții legislative și ipoteze suplimentare, exprimate în texte care se adaugă elementelor structurale existente, prin utilizarea unei formule de exprimare, cum ar fi: „După articolul ... se introduce un nou articol,, cu următorul cuprins:”.

Semnalăm faptul că inițiativa legislativă nu are în vedere și completarea *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002*, ci doar modificarea acesteia, astfel, era necesară eliminarea referințelor la completarea acestui act normativ din cuprinsul inițiativei legislative.

În plus, atragem atenția asupra dispozițiilor art. 37 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000*, potrivit căreia „În limbajul normativ aceleași noțiuni se exprimă numai prin aceiași termeni”.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Ilie-Gavril BOLOJAN

PRIM-MINISTRU

Domnului senator Mircea ABRUDEAN
Președintele Senatului

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea Legii 227/2015 privind Codului fiscal, cu modificările și completările ulterioare*, inițiată de domnul deputat AUR Doru - Lucian Mușat împreună cu un grup de parlamentari AUR (**Bp. 418/2026**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare modificarea *Legii nr. 227/2015 privind Codului fiscal, cu modificările și completările ulterioare*, propunându-se modificarea plafonului de venituri pentru încadrarea ca microîntreprindere la echivalentul în lei a 500.000 euro (în prezent, limita este de 100.000 euro).

Totodată, se propune eliminarea regulilor de determinare a condițiilor de aplicare a sistemului de impunere pe veniturile microîntreprinderilor stabilite pentru anul fiscal 2025-2026.

II. Observații

1. În cadrul procesului de implementare a Planului Național de Redresare și Reziliență al României (PNRR), Ministerul Finanțelor a avut ca angajament revizuirea cadrului de impozitare existent în România, conform Componentei C8 - „*Reforma fiscală și reforma sistemului de pensii*”, Reforma R4 - Revizuirea cadrului fiscal.

În domeniul impozitării microîntreprinderilor, procesul de reformă fiscală a vizat stabilirea, prin decizie a coaliției guvernamentale, de măsuri fiscale în acord cu Jalonul 206¹ din PNRR și pe baza recomandărilor Băncii Mondiale din raportul privind sistemul fiscal, întocmit în cadrul Jalonului 205² din PNRR.

Astfel, pentru acest domeniu fiscal, măsurile fiscale adoptate au vizat, în principal:

- reducerea treptată a sferei de aplicare a regimului fiscal pentru microîntreprinderi, inclusiv reducerea pragului de venituri, utilizat pentru accesarea regimului fiscal simplificat, până la nivelul pragului utilizat pentru taxa pe valoarea adăugată;

- reducerea distorsiunilor din cadrul sistemului de impozitare actual.

Așadar, reglementarea propusă prin inițiativa legislativă, în sensul revenirii la plafonul de venituri de 500.000 euro, pentru încadrarea anuală/din cursul unui an fiscal în categoria de microîntreprindere, nu răspunde angajamentelor și obligațiilor asumate de România, prin PNRR, care au fost concretizate în modificări și completări legislative succesive, intrate în vigoare în perioada 2024 - 2026.

Prin urmare, având în vedere că Jalonul 206 a făcut parte din Cererea³ de plată nr. 3, fiind considerat îndeplinit în mod satisfăcător de către Comisia Europeană, este necesar să nu fie modificate reglementările implementate din cadrul acestui jalon, în conformitate cu prevederile lit.ee) de la alin.(1) al art.6 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr.124/2021 privind stabilirea cadrului instituțional și financiar pentru gestionarea fondurilor europene alocate României prin Mecanismul de redresare și reziliență, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.155/2020 privind unele măsuri pentru elaborarea Planului național de redresare și reziliență necesar României pentru accesarea de fonduri externe rambursabile și nerambursabile în cadrul Mecanismului de redresare și reziliență, cu modificările și completările ulterioare*⁴.

¹ J 206 - Intrarea în vigoare a modificărilor la Codul fiscal care restrâng treptat sfera de aplicare a regimului fiscal special pentru microîntreprinderi

² J 205 - Analiza sistemului fiscal al României cu scopul de a formula recomandări pentru a se asigura faptul că sistemul fiscal contribuie la promovarea și menținerea unei creșteri economice sustenabile

³ Cererea de plată nr.3, depusă de Ministerul Investițiilor și Proiectelor Europene la Comisia Europeană

⁴ "Art. 6

(1) Ministerele/Instituțiile/Agențiile responsabile de implementarea reformelor și/sau investițiilor, a componentelor aferente reformelor și/sau investițiilor, (...), au următoarele atribuții principale cu privire la implementarea reformelor și investițiilor: (...) ee) se obligă să respecte prevederile art.24 alin.(3) din Regulamentul (UE) nr.2021/241, cu modificările și completările ulterioare, și să nu revoce măsurile legate de jaloanele și țintele care anterior au fost considerate îndeplinite în mod satisfăcător de către Comisia Europeană.

2. În privința art. I pct. 1 din inițiativa legislativă, prin care se modifică art. 47 lit. c) din *Codul fiscal*, observăm că textul propus stabilește plafonul de venituri la echivalentul în lei al sumei de 500.000 euro și menține regula potrivit căreia cursul de schimb este cel valabil la închiderea exercițiului financiar în care s-au înregistrat veniturile. Sub aspect formal, era necesară revederea trimiterii la structura normativă modificată, întrucât definiția microîntreprinderii este reglementată la art. 47 alin. (1) lit. c), iar nu la art. 47 lit. c), astfel încât norma de modificare trebuia redactată prin indicarea exactă a alineatului și a literei asupra căreia se intervine, potrivit exigențelor art. 58 și art. 59 din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor legislative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*.

În ceea ce privește soluția legislativă de fond prevăzută la art. I pct. 1, revenirea la plafonul de 500.000 euro ține de marja de apreciere a legiutorului în materie fiscală. Cu toate acestea, pentru respectarea art. 1 alin. (5) din *Constituție* și a art. 6 din *Legea nr. 24/2000*, soluția trebuia justificată printr-o fundamentare actualizată și prin corelarea cu ansamblul reglementărilor fiscale aplicabile. În lipsa unei analize a impactului bugetar și a efectelor asupra sistemului de impozitare, inițiativa poate fi considerată insuficient fundamentată.

3. În privința art. I pct. 3 al inițiativei legislative, prin care se prevede că la art. 54 alin. (3) și alin. (4) se abrogă, apreciem că acesta riscă să ridice serioase probleme de corelare normativă și de constituționalitate prin raportare la art. 1 alin. (5) din *Constituție*. În primul rând, în ipoteza în care inițiatorii au avut în vedere dispoziții tranzitorii sau cu aplicare temporară referitoare la verificarea plafonului pentru anii fiscali 2025 și 2026, abrogarea acestora nu este necesară atunci când norma indică în mod expres perioada pentru care se aplică. Dispozițiile cu aplicare limitată în timp continuă să producă efecte numai pentru perioada prevăzută de textul legal și își epuizează efectele potrivit propriei ipoteze normative, așadar, nu era necesar să se abroge o dispoziție care este aplicabilă în mod clar și explicit doar unei perioade determinate, deoarece aceasta, în mod firesc, nu mai produce efecte pentru perioade ulterioare celei stabilite de legiutor.

Subsecvent, abrogarea unor asemenea norme temporare poate genera premisele unei stări de incertitudine juridică în privința situațiilor fiscale deja născute sau aflate în curs de verificare. Astfel, dacă art. 54 alin. (3) și alin. (4) au reglementat reguli de aplicare pentru un anumit an fiscal sau pentru o anumită perioadă de tranziție, abrogarea lor fără dispoziții

tranzitorii exprese poate ridica probleme cu privire la verificările ulterioare, la declarațiile de mențiuni deja depuse, la încadrarea contribuabililor pentru anul fiscal respectiv și la efectele juridice produse sub imperiul norme temporare, aspect contrar exigențelor instituite de art. 15 alin. (2) din *Constituție*.

În plus, potrivit art. 26 din *Legea nr. 24/2000*, proiectul de act normativ trebuia să cuprindă soluții legislative pentru situații tranzitorii atunci când noua reglementare afectează raporturi sau situații juridice născute sub vechea reglementare, dar care nu și-au produs în întregime efectele până la data intrării în vigoare a noii reglementări.

4. În privința art. II al inițiativei legislative, potrivit căruia *Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal* va fi republicată, dându-se textelor o nouă numerotare, apreciem că textul trebuia reanalizat în mod corespunzător. Astfel, potrivit art. 70 din *Legea nr. 24/2000*, republicarea are ca efect integrarea modificărilor în textul de bază, iar o nouă numerotare se realizează numai atunci când aceasta a fost dispusă expres și este necesară pentru asigurarea coerenței textului republicat. În cazul de față, modificarea punctuală a unor dispoziții din titlul III nu impune, prin ea însăși, renumerotarea textelor *Codului fiscal*.

5. În ceea ce privește art. III al inițiativei legislative, potrivit căruia prezenta lege intră în vigoare la data de 1 ianuarie a anului următor publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, apreciem că textul este redactat într-o manieră insuficient de clară. Având în vedere că inițiativa legislativă este analizată în cursul anului 2026 și urmărește modificarea regimului fiscal aplicabil microîntreprinderilor, norma de intrare în vigoare ar fi trebuit să prevadă în mod expres data de 1 ianuarie 2027. Formularea generică „*anul următor publicării*” poate genera incertitudine dacă legea este publicată într-un alt moment decât cel avut în vedere de inițiatori sau dacă procedura legislativă se prelungește.

În plus, art. 4 din *Codul fiscal* prevede că acest act normativ se modifică și se completează prin lege, care intră în vigoare în termen de minimum 6 luni de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, iar modificările și completările *Codului fiscal* se aplică începând cu data de 1 ianuarie a fiecărui an. În acest context, Curtea Constituțională a reținut, prin *Decizia nr. 845/2020*, că data intrării în vigoare a unei legi în materie fiscală nu poate fi stabilită decât cu respectarea *principiului predictibilității legislative în materie fiscală*, astfel cum rezultă din art. 4 din *Codul fiscal*,

și nu poate fi anterioară datei de 1 ianuarie a anului următor celui în care este adoptată legea modificatoare, dar nu mai devreme de 6 luni de la publicarea acesteia în Monitorul Oficial al României, Partea I. Prin urmare, art. III trebuia redactat în mod expres și neechivoc, cu indicarea datei de 1 ianuarie 2027, în măsura în care sunt respectate și cele 6 luni prevăzute de art. 4 din *Codul fiscal*.

6. Cu privire la conținutul inițiativei legislative analizate, în ceea ce privește textul reglementărilor preconizate, referitor la criteriile de claritate, precizie și previzibilitate pe care un text de lege trebuie să le îndeplinească, prin raportare la art. 1 alin. (5) din *Constituție*, Curtea Constituțională a statuat că autoritatea legiuitoare are obligația de a edicta norme clare, precise și previzibile. În acest sens, potrivit art. 8 alin. (4) teza I din *Legea nr. 24/2000*, textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce, iar potrivit art. 36 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000*, actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc. Deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, Curtea a reținut că respectarea acestora concurează la asigurarea unei legislații care respectă *principiul securității raporturilor juridice*, având claritatea și previzibilitatea necesare, aspect reținut, între altele, prin *Decizia nr. 6/2024*.

7. Referitor la conținutul *Expunerii de motive*, precizăm că aceasta nu este elaborată cu respectarea integrală a cerințelor prevăzute de *Legea nr. 24/2000*. Potrivit art. 6 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000*, proiectul de act normativ trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile, care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă, iar soluțiile pe care le cuprinde trebuie să fie temeinic fundamentate, prin luarea în considerare a interesului social, a politicii legislative a statului și a cerințelor corelării cu ansamblul reglementărilor interne. De asemenea, potrivit art. 31 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000*, instrumentul de prezentare și motivare trebuie să cuprindă, între altele, cerințele care reclamă intervenția normativă, insuficiențele și neconcordanțele reglementărilor în vigoare, impactul socioeconomic, impactul financiar asupra bugetului general consolidat, impactul asupra sistemului juridic și consultările derulate.

În cazul de față, semnalăm că instrumentul de motivare nu prezintă o fundamentare tehnică a efectelor bugetare determinate de menținerea în

regimul microîntreprinderilor a unor contribuabili care, potrivit reglementării în vigoare, ar datora impozit pe profit. O asemenea inițiativă modifică un element esențial al regimului fiscal al persoanelor juridice și poate produce efecte asupra veniturilor bugetului general consolidat. Prin urmare, considerăm că fundamentarea ar fi trebuit să includă date privind numărul estimat de contribuabili vizați, diferența de sarcină fiscală între impozitul pe veniturile microîntreprinderilor și impozitul pe profit, impactul estimat asupra veniturilor bugetare și efectele administrative asupra organelor fiscale.

8. Apreciem că aplicarea prevederilor inițiativei legislative ar conduce la un impact negativ asupra bugetului consolidat.

În acest context, menționăm că Guvernul are obligația de a conduce politica fiscal-bugetară în mod prudent pentru a gestiona resursele, obligațiile bugetare și riscurile fiscale, iar adoptarea inițiativei legislative ar influența negativ ținta de deficit bugetar, stabilitatea macroeconomică și ratingul de țară în relația cu organisme financiare internaționale.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Ilie-Gavril BOLOJAN

PRIM-MINISTRU

Domnului senator Mircea ABRUDEAN
Președintele Senatului

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice*, inițiată de domnul deputat SOS Pascalini Nini-Alexandru (Bp.330/2026).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare completarea *Ordonanței de urgență nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, în sensul interzicerii exprese a practicii de deplasare a motocicletelor, mopedelor și triciclorilor cu motor printre vehicule sau între benzi pentru a avansa în trafic, inclusiv la semafor sau în ambuteiaje, cu aplicarea de sancțiuni contravenționale pentru încălcarea acestei interdicții.

II. Observații

1. Având în vedere prevederile art. I alin. (2) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002*, semnalăm că soluția normativă

propusă este contrară însuși obiectului de reglementare și scopului urmărit de actul normativ în discuție.

Dispozițiile *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002* au ca scop asigurarea desfășurării fluente și în siguranță a circulației pe drumurile publice, precum și ocrotirea vieții, integrității corporale și a sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public, protecția drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor respective, a proprietății publice și private și a mediului.

Menționăm că soluțiile normative cuprinse în inițiativa legislativă conțin expresii și sintagme echivoce, care pot genera interpretări subiective de natură a afecta securitatea juridică a normelor și predictibilitatea aplicării acestora, precum *„obligația de a circula pe rândul de vehicule”*, *„respectarea ordinii de deplasare a vehiculelor”*, *„circulația este încetinită la semafor”* și *„deplasarea printre vehicule”*.

Din conținutul inițiativei legislative, se poate constata că soluția normativă preconizată poate pune în discuție afectarea art. 1 alin. (5) din *Constituție*, în componenta sa privind claritatea, precizia și previzibilitatea legii, aspecte ce pot reprezenta veritabile vicii de *neconstituționalitate*. În acest sens, potrivit dispozițiilor art. 6 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, *„Proiectul de act normativ trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă. Soluțiile pe care le cuprinde trebuie să fie temeinic fundamentate, luându-se în considerare interesul social, politica legislativă a statului român și cerințele corelării cu ansamblul reglementărilor interne și ale armonizării legislației naționale cu legislația comunitară și cu tratatele internaționale la care România este parte, precum și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului”*. Or, din analiza inițiativei legislative rezultă că o serie de dispoziții sunt lipsite de claritate și coerență, fiind de natură să genereze dificultăți de interpretare și aplicare.

Astfel, în *Decizia nr. 193/2022*, Curtea a reținut că: *„potrivit acestei jurisprudențe, principiul legalității presupune existența unor norme de drept intern suficient de accesibile, precise și previzibile în aplicarea lor, conducând la caracterul de lex certa al normei (Decizia nr. 189/2006 sau Decizia nr. 26/2012). Legiuitorului îi revine obligația*

ca în actul de legiferare, indiferent de domeniul în care își exercită această competență constituțională, să dea dovadă de o atenție sporită în respectarea acestor cerințe, concretizate în claritatea, precizia și predictibilitatea legii (Decizia nr. 845/2020, , paragraful 92)”. În aceeași decizie, Curtea a stabilit că: „...cerința de claritate a legii vizează caracterul neechivoc al obiectului reglementării, cea de precizie se referă la exactitatea soluției legislative alese și a limbajului folosit, în timp ce predictibilitatea/previzibilitatea legii privește scopul și consecințele pe care le antrenează” (Decizia nr. 183/2014, paragraful 23).

2. Referitor la conținutul inițiativei legislative, menționăm faptul că sintagma „*obligația de a circula pe rândul de vehicule*”, din cuprinsul art. I pct. 1, norma prevăzută pentru art. 54² alin. (1), este lipsită de claritate și coerență, existând riscul unor disfuncționalități, sens în care ar fi necesară revizuirea acesteia, în acord cu intenția de reglementare.

3. La art. I pct. 1 art. 54² alin. (2) al inițiativei legislative, observăm că sintagma „*se află oprite temporar*” este susceptibilă de a genera confuzii în raport cu instituțiile opririi, staționării și parcării, reglementate la art. 63 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002*, nefiind clar dacă aceasta vizează exclusiv vehiculele aflate în trafic aglomerat sau orice situație în care vehiculele nu se află în mișcare.

Totodată, cu privire la sintagma „*prin spațiul lateral dintre două vehicule aflate pe aceeași bandă sau pe același rând de circulație*”, semnalăm că ipoteza normativă descrisă presupune existența a două vehicule aflate în paralel pe aceeași bandă ori pe același rând de circulație, situație care nu corespunde regulilor de circulație prevăzute de *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002*.

De asemenea, sintagme precum „*printre vehicule*”, „*între rânduri de vehicule*”, „*pe lângă acestea*” sau „*pentru a se poziționa înaintea lor*” sunt susceptibile de interpretări diferite în practică, nefiind clar delimitate situațiile în care conduita este permisă de cele în care aceasta devine contravenție.

4. Referitor la textul propus pentru art. 54² alin. (3) al inițiativei legislative, prin care este prevăzută obligația de a respecta ordinea de

deplasare a coloanei de vehicule de către conducătorii de motociclete, mopede și tricicluri cu motor, atunci când circulația este oprită sau încetinită la semafor, la trecerea pentru pietoni, la intersecție, la trecerea la nivel cu calea ferată ori în ambuteiaj, semnalăm că această reglementare este redundantă în raport cu normele propuse la alin. (1) și (2) ale art. 54² ale inițiativei legislative, care vizează același obiect

Totodată, prin instituirea obligației motocicletelor, mopedelor și triciclorilor cu motor de a rămâne permanent în coloana de vehicule și de a respecta poziția ocupată în spatele celorlalte vehicule, se ignoră particularitățile tehnice ale acestei categorii de vehicule și se creează o reglementare care tratează identic situații obiectiv diferite.

5. În ceea ce privește art. I pct. 1 al inițiativei legislative, norma propusă pentru art. 54² alin. (4), teza finală referitoare la posibilitatea efectuării manevrei în conformitate cu semnalele, indicațiile ori dispozițiile polițistului rutier. În acest sens, arătăm că obligația tuturor participanților la trafic de a respecta semnalele, indicațiile și dispozițiile polițistului rutier este deja consacrată de art. 31 lit. a¹ din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002*, astfel încât menținerea textului propus ar conduce la instituirea unui paralelism legislativ, contrar art. 16 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000*.

6. Referitor la art. I pct. 1 al inițiativei legislative, norma prevăzută pentru art. 54² alin. (5), precizăm că aceasta nu are valoare normativă, respectarea regulilor prevăzute la art. 54 fiind obligatorie, inclusiv în lipsa textului preconizat.

7. La art. I pct. 2 și 3 al inițiativei legislative, apreciem că era necesară justificarea regimului contravențional propus.

Astfel, din *Expunerea de motive* nu rezultă criteriile avute în vedere pentru încadrarea faptei în categoria contravențiilor prevăzute de art. 100 alin. (3) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002*, respectiv pentru instituirea unui regim sancționator distinct în ipoteza producerii unui accident soldat exclusiv cu pagube materiale.

¹ Participanții la trafic trebuie să respecte regulile de circulație, semnalele, indicațiile și dispozițiile polițistului rutier, precum și semnificația diferitelor tipuri de mijloace de semnalizare rutieră, în următoarea ordine de prioritate:

a) semnalele, indicațiile și dispozițiile polițistului rutier;

Totodată, sunt necesare justificări cu privire la motivele pentru care nu a fost avută în vedere ipoteza accidentului care poate avea ca rezultat uciderea sau vătămarea corporală a unei persoane.

8. Din perspectiva motivării soluțiilor legislative preconizate, analizând *Expunerea de motive*, constatăm că inițiativa legislativă nu beneficiază de o temeinică fundamentare, iar măsurile propuse nu sunt motivate corespunzător, nefiind respectate prevederile art. 6, art. 30 și art. 31 din *Legea nr. 24/2000*, potrivit cărora instrumentul de prezentare și motivare trebuie să includă cerințele care reclamă intervenția normativă, cu referire la insuficiențele și neconcordanțele reglementărilor în vigoare, impactul socioeconomic, impactul asupra sistemului juridic, consultările derulate în vederea elaborării proiectului de act normativ, organizațiile și specialiștii consultați, precum și activitățile de informare publică.

În acest sens, subliniem că o fundamentare sumară nu permite înțelegerea soluțiilor legislative propuse și, în mod deosebit, a scopului și a adecvării acestora în raport cu jurisprudența obligatorie a Curții Constituționale. În acest sens, Curtea Constituțională a reținut că „*în lipsa motivării, în sensul arătat, a legii adoptate, nu se poate cunoaște rațiunea legiuitorului, esențială pentru înțelegerea, interpretarea și aplicarea acesteia*”, statuând, totodată, că referitor la „*caracterul sumar al instrumentului de prezentare și motivare, precum și lipsa de fundamentare a actelor normative au fost sancționate de Curtea Constituțională în jurisprudența sa, în raport cu aceleași exigențe de claritate, predictibilitate a legii și securitate a raporturilor juridice, impuse de art. 1 alin. (5) din Constituție*”².

Astfel, observăm că, deși sunt invocate accidente rutiere generate de circulația vehiculelor pe două roți printre coloanele de vehicule, precum și existența unei practici neunitare în ceea ce privește sancționarea unor asemenea conduite, aceste afirmații nu sunt susținute de date statistice relevante privind frecvența și gravitatea accidentelor produse în astfel de situații, exemple de practică judiciară sau administrativă neunitară ori studii de impact care să evidențieze eficiența și necesitatea măsurii legislative propuse.

² Decizia nr. 139/2019

În aceste condiții, nu rezultă dacă fenomenul avut în vedere nu poate fi sancționat prin aplicarea dispozițiilor deja existente referitoare la circulația pe benzi, schimbarea direcției de mers, depășirea sau efectuarea manevrelor fără respectarea obligației de asigurare, existând astfel riscul generării unor suprapuneri normative sau al unui paralelism legislativ.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Ilie-Gavril BOLOJAN

PRIM-MINISTRU

Domnului senator Mircea ABRUDEAN
Președintele Senatului

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru completarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului*, inițiată de doamna deputat Uniți pentru România Raisa Enachi (**Bp. 362/2026**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare completarea *Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, cu modificările și completările ulterioare*, cu un nou articol, art. 34¹, în sensul consolidării dreptului copilului de a formula plângeri cu privire la serviciile de care beneficiază.

II. Observații

1. Precizăm că evaluarea, certificarea, monitorizarea și controlul pentru asigurarea calității în domeniul serviciilor sociale sunt reglementate prin *Legea nr. 197/2012 privind asigurarea calității în*

domeniul serviciilor sociale, cu modificările și completările ulterioare, act normativ aplicabil tuturor furnizorilor de servicii sociale, publici și privați. Potrivit acestei legi, procesul de evaluare, certificare, monitorizare și control al calității serviciilor sociale se realizează în baza standardelor minime de calitate, obligatorii pentru toate serviciile sociale licențiate.

Totodată, *Legea asistenței sociale nr. 292/2011, cu modificările și completările ulterioare*, consacră deja drepturile beneficiarilor de servicii sociale, inclusiv dreptul de a fi informați într-un limbaj accesibil cu privire la drepturile și măsurile de protecție de care beneficiază, dreptul de a participa la procesul de luare a deciziilor privind furnizarea serviciilor sociale și intervenție socială, precum și dreptul de a participa la evaluarea serviciilor sociale primite. Aceste dispoziții constituie garanții legale ale participării beneficiarilor la furnizarea și evaluarea serviciilor sociale și reprezintă cadrul general în care sunt exercitate inclusiv drepturile copiilor beneficiari ai serviciilor sociale.

De asemenea, prin prevederile art. 26² alin. (3) lit. c) și alin. (5) din *Legea nr. 197/2012*, se instituie deja un mecanism de colectare anonimă a gradului de satisfacție al beneficiarilor, care are și rolul de formulare a plângerilor sau reclamațiilor, în toate tipurile de format accesibile beneficiarilor și reprezentanților legali, inclusiv online, telefonic, în scris și în limbaj ușor de citit și ușor de înțeles.

Totodată, *Standardele minime de calitate pentru serviciile sociale de tip rezidențial destinate copiilor din sistemul de protecție special*, aprobate prin *Ordinul ministrului muncii și justiției sociale nr. 25/2019*, reglementează în mod expres obligația centrelor rezidențiale pentru copiii din sistemul de protecție specială de a institui proceduri privind formularea, înregistrarea, analizarea și soluționarea sugestiilor, sesizărilor și reclamațiilor beneficiarilor. Astfel, *Standardul 3 „Sugestii/Sesizări/Reclamații”* prevede obligația furnizorului de servicii sociale de a asigura condițiile necesare pentru colectarea sugestiilor, sesizărilor și reclamațiilor copiilor, de a adopta o procedură scrisă privind modalitățile de comunicare, înregistrare și soluționare a acestora, de a pune la dispoziția copiilor mijloace accesibile pentru formularea sesizărilor, de a ține un registru de evidență a sugestiilor, sesizărilor și reclamațiilor și de a informa copiii, într-o manieră adaptată vârstei și gradului de maturitate, cu privire la dreptul și modalitatea de formulare a acestora.

Față de aceste considerente, semnalăm că inițiativa legislativă este lipsită de oportunitate, întrucât soluțiile normative propuse sunt deja reglementate prin *Legea nr.292/2011*, *Legea nr.197/2012* și standardele minime de calitate aplicabile serviciilor sociale destinate copiilor.

2. De asemenea, precizăm că dispozițiile art. II din inițiativa legislativă nu se justifică. Astfel, *Hotărârea Guvernului nr. 691/2015* nu aprobă normele metodologice de aplicare a *Legii nr. 272/2004*, ci reglementează procedura de monitorizare a modului de creștere și îngrijire a copilului cu părinți plecați la muncă în străinătate, metodologia de colaborare dintre direcția generală de asistență socială și protecția copilului și serviciile publice de asistență socială, precum și modelele standard ale documentelor utilizate în acest domeniu. Prin urmare, actul normativ invocat nu are legătură cu obiectul de reglementare al inițiativei legislative și nu poate constitui temei pentru modificările propuse.

3. Precizăm că, pentru a asigura legislației interne o cât mai bună înțelegere și implicit o aplicare corectă, este esențial ca redactarea acesteia să fie una de calitate.

Referitor la acest aspect, menționăm că, potrivit art. 6 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, „Proiectul de act normativ trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă. Soluțiile pe care le cuprinde trebuie să fie temeinic fundamentate, luându-se în considerare interesul social, politica legislativă a statului român și cerințele corelării cu ansamblul reglementărilor interne și ale armonizării legislației naționale cu legislația comunitară și cu tratatele internaționale la care România este parte, precum și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului”.

De asemenea, potrivit art. 8 alin. (4) din *Legea nr. 24/2000*, „Textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce. Nu se folosesc termeni cu încărcătură afectivă. Forma și estetica exprimării nu trebuie să prejudicieze stilul juridic, precizia și claritatea dispozițiilor”.

Cu privire la aceste aspecte, Curtea Constituțională s-a pronunțat în mai multe rânduri¹, statuând că *„una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative”* și că *„respectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative se constituie într-un veritabil criteriu de constituționalitate prin prisma aplicării art. 1 alin. (5) din Constituție”*.

Analizând conținutul inițiativei legislative, în ceea ce privește fondul reglementărilor preconizate, semnalăm că, în integralitatea sa, modalitatea de exprimare a intenției normative nu întrunește exigențele de calitate a unei legi. În acest sens, învederăm următoarele:

- referitor la textul propus pentru art. 34¹ alin. (1) al inițiativei legislative, dincolo de neclaritatea sintagmei *„mecanisme accesibile, confidențiale și adaptate vârstei, gradului de maturitate și nevoilor copilului”*, precizăm că nu rezultă în mod concret cine sunt furnizorii publici și privați de servicii sociale destinate copilului vizat.

De asemenea, învederăm că, potrivit dispozițiilor art. 50 alin. (2) din *Legea nr. 24/2000*: *„Dacă norma la care se face trimitere este cuprinsă în alt act normativ, este obligatorie indicarea titlului acestuia, a numărului și a celorlalte elemente de identificare”*. Ca urmare, era necesară reformularea corespunzătoare a textului prin înlocuirea sintagmei *„în situațiile prevăzute de lege”*.

Totodată, referitor la teza finală a alineatului, precizăm faptul că nu este clar care sunt autoritățile competente vizate de text. Observația este valabilă și pentru art. 34¹ alin. (2) și alin. (4) al inițiativei legislative;

- semnalăm că norma preconizată la art. 34¹ alin. (3) al inițiativei legislative este insuficient conturată. Astfel, pentru respectarea exigențelor de tehnică legislativă considerăm că din cuprinsul normei ar fi trebuit să rezulte aspecte precum autoritățile responsabile cu constatarea încălcării conduitei și sancțiunile avute în vedere.

- potrivit art. 34¹ alin. (4) al inițiativei legislative, *„procedura de primire, înregistrare și condițiile de transmitere a acestora către autoritățile competente, se stabilesc prin norme metodologice de aplicare a Legii nr. 272/2004”*. În acest sens, semnalăm faptul că *Legea nr. 272/2004* nu are norme metodologice de aplicare, fapt pentru care era

¹ A se vedea paragraful 35 din Decizia Curții Constituționale nr. 22/2016 care trimite la Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, Decizia nr. 17 din 21 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea 1, nr. 79 din 30 ianuarie 2015, paragrafele 95 și 96).

necesară înlocuirea referirii la norme metodologice în acord cu intenția de reglementare.

Astfel, semnalăm că, prin modalitatea de exprimare a intenției normative, se instituie reguli insuficient conturate, contrare dispozițiilor *Legii nr. 24/2000*, fiind susceptibile să încalce prevederile art. 1 alin. (5) din *Constituție*.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Ilie-Gavril BOLOJAN

PRIM-MINISTRU

**Domnului senator Mircea Abrudean
Președintele Senatului**

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *proiectul de lege pentru modificarea și completarea Legii nr.227/2015 privind Codul fiscal*, provenit dintr-o inițiativă legislativă inițiată de domnul deputat AUR Murad Mohammad împreună cu un grup de parlamentari AUR (**Bp. 548/2025, Pl-x. 119/2026**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea *Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare*, propunându-se extinderea perioadei în care o microîntreprindere poate funcționa fără angajați, de la 30 de zile la 90 de zile, introducerea unor criterii noi, flexibile pentru menținerea statutului de microîntreprindere, cu incidență asupra aplicabilității contractelor individuale de muncă cu timp parțial încheiate cu anumite categorii de persoane, precum și amânarea termenului de aplicare a noului prag de venit pentru întreprinderi, de la 1 ianuarie 2026 la 1 ianuarie 2028.

II. Observații

1. În cadrul procesului de implementare a *Planului Național de Redresare și Reziliență al României (PNRR)*, Ministerul Finanțelor a avut ca angajament revizuirea cadrului de impozitare existent în România, conform

Componentei C8 „*Reforma fiscală și reforma sistemului de pensii*”, *Reforma R4 – Revizuirea cadrului fiscal*.

În cadrul acestui proces de reformă fiscală, pentru domeniul impozitării microîntreprinderilor, domeniu vizat de inițiativa legislativă, măsurile fiscale au fost stabilite prin decizie a coaliției guvernamentale, în acord cu Jalonul 206 din PNRR, și bazat pe recomandările din raportul privind sistemul fiscal, întocmit în cadrul Jalonului 205¹ din PNRR.

Astfel, pentru acest domeniu fiscal, măsurile fiscale adoptate au vizat, în principal:

- reducerea treptată a sferei de aplicare a regimului fiscal pentru microîntreprinderi, inclusiv reducerea pragului de venituri utilizat pentru accesarea regimului fiscal simplificat, până la nivelul pragului utilizat pentru taxa pe valoarea adăugată;

- reducerea distorsiunilor din cadrul sistemului de impozitare actual.

Precizăm că, pentru domeniul impozitării microîntreprinderilor, măsurile fiscale propuse de inițiatori, de modificare și completare a prevederilor Titlului III „*Impozitul pe veniturile microîntreprinderilor*” din *Legea nr.227/2015*, nu răspund angajamentelor și obligațiilor asumate de România, prin PNRR, care au fost concretizate în modificări și completări legislative succesive adoptate asupra prevederilor legale menționate anterior, intrate în vigoare în perioada 2024-2026.

Ca urmare, având în vedere că Jalonul 206 a făcut parte din Cererea² de plată nr.3, fiind considerat îndeplinit în mod satisfăcător de Comisia Europeană, considerăm că ar fi fost necesar ca reglementările din cadrul acestor jaloane să nu fie modificate.

2. Referitor la măsurile de modificare a prevederilor Titlului III – „*Impozitul pe veniturile microîntreprinderilor*” din *Legea nr.227/2015*, menționăm că aceste măsuri au fost prezentate, în mod frecvent, pe parcursul anului precedent Ministerului Finanțelor, în cadrul solicitărilor scrise sau al întâlnirilor organizate de minister cu reprezentanții mediului de afaceri, iar promovarea acestora printr-o ordonanță de urgență a avut în vedere necesitatea implementării lor în regim de urgență, dar și în mod unitar, pentru toate persoanele juridice române care ar dori să aplice acest regim de

¹ J 205 - *Analiza sistemului fiscal al României cu scopul de a formula recomandări pentru a se asigura faptul că sistemul fiscal contribuie la promovarea și menținerea unei creșteri economice sustenabile;*

J 206 - *Intrarea în vigoare a modificărilor aduse Codului fiscal care reduc domeniul de aplicare al regimului fiscal special aplicabil microîntreprinderilor;*

J 207 - *Intrarea în vigoare a: - modificărilor aduse Codului fiscal (Legea nr. 227/2015) în vederea reducerii și/sau a eliminării altor stimulente fiscale cu scopul de a simplifica sistemul fiscal, de a-l face mai eficient, mai transparent și mai echitabil până în 2024 - legislației de extindere a impozitării ecologice*

² *Cererea de plată nr. 3, depusă de Ministerul Investițiilor și Proiectelor Europene la Comisia Uniunii Europene*

impozitare și pentru anul fiscal 2026, dacă sunt îndeplinite toate cerințele legale de „microîntreprindere”, inclusiv a celor nou introduse prin proiectul de ordonanță de urgență (ex.: normele legate de opționalitatea sistemului de impozitare, a celor pentru determinarea pragului de venituri de 100.000 euro, cele legate de existența unui salariat).

3. Cu privire la punctele 6-8 ale art. I din inițiativa legislativă, referitor la aspectele incidente prevederilor Titlului V „*Contribuții sociale obligatorii*” din *Codul fiscal*, precizăm următoarele:

Prin inițiativa legislativă se propune o nouă măsură cu implicații asupra veniturilor bugetare cu privire la plata CAS și CASS la venitul realizat în cazul persoanelor cu contracte part-time care realizează venit lunar sub nivelul salariul minim brut pe țară, față de salariul minim brut pe țară, prevăzut în prezent.

Obligația plății contribuțiilor sociale la nivelul salariului minim brut pe țară garantat în plată, în cazul contractelor individuale de muncă cu normă întreagă sau cu timp parțial, pentru care veniturile realizate sunt sub acest nivel, este o măsură de politică fiscală a Guvernului României, ce are ca scop asigurarea salariului minim brut pe țară pentru toți angajații, cu excepția celor aflați în situațiile speciale identificate expres în lege (de exemplu: elevi, studenți, persoane cu dizabilități, ucenici, pensionari pentru limită de vârstă în sistemul public de pensii), fiind astfel în concordanță cu *principiul egalității în drepturi*, întrucât se aplică indiferent de tipul de contract de muncă, pentru angajații care obțin venituri al căror nivel este sub nivelul salariului minim brut pe țară garantat în plată și care nu se află în categoriile identificate în lege ca fiind exceptate de la aplicarea măsurii.

Referitor la integrarea pe piața muncii a studenților și pensionarilor prin forme flexibile de angajare, menționată în *Expunerea de motive*, precizăm că aceste categorii de persoane sunt identificate în categoria celor exceptate de *Codul fiscal*, de la aplicarea prevederilor a căror abrogare se propune.

Precizăm că măsura are ca obiective încadrarea corectă în ceea ce privește tipul de contract de muncă, precum și majorarea nivelului venitului realizat în baza contractului de muncă, ceea ce conduce la o majorare corespunzătoare a bazelor de calcul ale contribuțiilor sociale, cu implicații în beneficiul angajaților prin asigurarea prestațiilor în sistemele de asigurări sociale (baza de calcul asupra căreia se datorează contribuțiile sociale reprezintă indicatorul luat în calcul la stabilirea punctului pe pensie, indemnizațiilor de concedii medicale, de creștere și îngrijire copii, de șomaj, ș.a.).

De asemenea, trebuie avut în vedere nu tipul de contract de muncă generator de venit, ci nivelul venitului realizat în baza acestuia, care să asigure salariatului un venit minim atât din perspectiva nivelului de trai, cât și din punct de vedere al beneficiilor din sistemele de asigurări sociale.

Din perspectiva angajaților, măsura introdusă prin *Ordonanța Guvernului nr.16/2022 pentru modificarea și completarea Legii nr.227/2015 privind Codul fiscal, abrogarea unor acte normative și alte măsuri financiar-fiscale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.370/2022*, nu produce efecte asupra obligațiilor fiscale suportate de persoana fizică, indiferent de timpul contractului de muncă (cu normă întreagă sau cu timp parțial) sau de nivelul venitului realizat, ci doar asupra obligațiilor fiscale datorate asupra veniturilor realizate în baza contractelor individuale de muncă cu normă întreagă sau cu timp parțial al căror nivel este sub nivelul salariului minim brut pe țară garantat în plată, pentru care baza lunară de calcul al contribuției de asigurări sociale și al contribuției de asigurări sociale de sănătate este salariul minim brut pe țară garantat în plată, în vigoare în luna pentru care se datorează contribuțiile, diferența fiind suportată de către angajator/plătitorul de venit în numele angajatului/beneficiarului de venit.

Astfel, din perspectiva persoanei fizice, măsura ține cont de capacitatea contributivă a contribuabililor și nu este de natură a încălca *principiului așezării juste a sarcinilor fiscale*, atâta vreme cât acestea suportă aceleași cote de contribuții aplicate asupra bazelor de calcul determinate în funcție de venitul realizat.

Mai mult, din perspectiva angajaților, măsura este de natură a le proteja interesele, în sensul stimulării încheierii de contracte de muncă cu timp normal/asigurării nivelului salariului minim pentru toți salariații, indiferent de tipul contractului de muncă (cu timp normal/cu timp parțial) și are ca scop descurajarea angajatorilor care, în încercarea de a reduce sarcina fiscală, încheie contracte de muncă cu timp parțial în situații în care activitatea desfășurată ar presupune un program normal de muncă.

De asemenea, prin măsura propusă s-au eliminat și inechitățile existente față de angajatorii care au un comportament fiscal corect și încheie contracte individuale de muncă cu timp normal, prin care asigură angajaților proprii salariul minim brut pe țară și, implicit, prestații în sistemele de asigurări sociale.

Nu în ultimul rând, stabilirea unor contribuții suplimentare pe care le suportă angajatorul în numele angajatului, este în acord cu *principiul contributivității* pe care se fundamentează construcția sistemelor de asigurări sociale, potrivit căruia „*fondurile de asigurări sociale se constituie pe baza contribuțiilor datorate de persoanele fizice și juridice participante la sistemul*

public de pensii, drepturile de asigurări sociale cuvenindu-se în temeiul contribuțiilor de asigurări sociale plătite”.

Totodată, instituirea pentru angajatorii/plătitorii de venituri din salarii și asimilate salariilor a obligației de a plăti contribuția de asigurări sociale la nivelul salariului minim brut pe țară garantat în plată se circumscrie politicilor fiscale din statele membre ale Uniunii Europene, în sensul în care aceștia contribuie la constituirea fondurilor/bugetelor de asigurări sociale, fiind în concordanță cu principiile pe care se bazează sistemele de asigurări sociale.

Referitor la propunerea de la pct. 8 al art. I din inițiativa legislativă, potrivit căreia pentru contractele individuale de muncă cu timp parțial, contribuțiile sociale obligatorii se calculează proporțional cu fracțiunea de normă, menționăm că aceasta este redundantă, ținând cont că, pentru stabilirea contribuției de asigurări sociale, sunt aplicabile dispozițiile alin. (5) sau alin.(8) ale art.146 din *Codul fiscal*, după caz. Astfel, contribuția de asigurări sociale se stabilește prin aplicarea cotei prevăzute la art.138 asupra bazei de calcul definite la art.139 din *Codul fiscal*.

4. De asemenea, pentru respectarea dispozițiilor *Legii nr.24/2000, privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, și pentru a facilita aplicarea, inițiativa legislativă ar fi trebuit să cuprindă soluții privind data de intrare în vigoare a prevederilor sale și ar fi trebuit reglementată distinct și data de la care se aplică normele instituite în domeniul contribuțiilor sociale obligatorii, având în vedere regimul fiscal reglementat pentru veniturile din salarii și asimilate salariilor obținute de persoanele fizice, în sensul în care acestea sunt venituri lunare.

5. Măsurile și implicațiile bugetare ale modificării prevederilor art. 48 alin. (2), art. 48 alin. (3), art. 52 alin.(1) și a alin. (5¹) din *Codul fiscal*, cu *modificările și completările ulterioare*, propuse prin art. 6 al *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2026 privind instituirea unor măsuri de relansare economică, creșterea investițiilor productive și a competitivității, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul fiscal-bugetar*, sunt diferite de măsurile de modificare ale art. 48 alin. (2), art. 48 alin. (3), art. 52 alin. (1) alin. (5¹) din *Codul Fiscal*, propuse prin *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.227/2015 privind Codul fiscal*, inclusiv în ceea ce privește termenul de aplicare a plafonului de 100.000 euro la microîntreprinderi.

6. În concluzie, modificarea termenului de aplicare a plafonului la microîntreprinderi și propunerea de plată a CAS și CASS la venitul realizat în cazul persoanelor cu contracte part-time care realizează venit lunar sub nivelul salariul minim brut pe țară generează impact negativ asupra programului de venituri bugetare, aprobate prin *Legile bugetare anuale*³.

În acest context, menționăm că Guvernul are obligația de a conduce politica fiscal-bugetară în mod prudent pentru a gestiona resursele, obligațiile bugetare și riscurile fiscale, iar adoptarea inițiativei legislative ar influența negativ ținta de deficit bugetar, stabilitatea macroeconomică și ratingul de țară în relația cu organismele financiare internaționale.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Ilie-Gavril BOLOJAN

PRIM-MINISTRU

Domnului deputat Sorin-Mihai GRINDEANU
Președintele Camerei Deputaților

³ *Legea bugetului de stat pe anul 2026 nr.43/2026, Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2026 nr.44/2026*

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă privind responsabilitatea contractuală și răspunderea financiară în antecontractele de vânzare-cumpărare încheiate cu dezvoltatori imobiliari*, inițiată de domnul deputat USR Moșteanu Liviu-Ionuț împreună cu un grup de parlamentari USR (Bp. 1/2025, Plx. 119/2025).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect reglementarea responsabilității contractuale și a răspunderii financiare în antecontractele de vânzare-cumpărare încheiate cu dezvoltatorii imobiliari.

Potrivit *Expunerii de motive*, soluțiile legislative vizează „consolidarea protecției cumpărătorilor în tranzacțiile imobiliare, în special în cazul proiectelor de dezvoltare imobiliară ce implică condominii și cartiere rezidențiale construite de către dezvoltatori imobiliari. Se urmărește reglementarea clară a unor aspecte esențiale din relațiile contractuale dintre dezvoltatorii imobiliari și cumpărători, prin introducerea unor măsuri menite să crească responsabilitatea dezvoltatorilor și să asigure un cadru transparent și sigur pentru ambele părți ale contractelor pentru desfășurarea acestor tranzacții”.

II. Observații

Precizăm că inițiativa legislativă a rămas fără obiect ca urmare a intrării în vigoare a *Legii nr. 207/2025 pentru modificarea art. 22 din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, precum și pentru completarea art. 26 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996..*

Apreciem că adoptarea propunerii legislative ar genera un paralelism legislativ, contrar prevederilor art. 16 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, care statuează că, în procesul de legiferare, trebuie evitată instituirea unor reglementări identice în acte normative diferite.

Astfel, conform *principiilor securității raporturilor juridice*, existența unor norme paralele ar putea crea dificultăți de interpretare și aplicare pentru destinatarii legii.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Ilie-Gavril BOLOJAN

PRIM-MINISTRU

Domnului deputat Sorin-Mihai GRINDEANU
Președintele Camerei Deputaților

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă privind responsabilitatea contractuală și răspunderea financiară în promisiunile de vânzare încheiate cu dezvoltatori imobiliari și pentru modificarea și completarea Legii nr. 36/1995 a notarilor publici și a activității notariale*, inițiată de domnii senatori PNL Niculescu-Țâgârlaș Cristian-Augustin și Fenechiu Cătălin-Daniel împreună cu un grup de parlamentari PNL (**Bp. 21/2025, Plx. 117/2025**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect reglementarea promisiunilor bilaterale de vânzare a imobilelor, bunuri viitoare, construite de către dezvoltatorii imobiliari, asigurarea transparenței și securității juridice în cadrul tranzacțiilor imobiliare, consolidarea protecției cumpărătorilor prin introducerea unor garanții contractuale obligatorii, modalitatea de utilizare a avansului plătit de promitentul achizitor.

Totodată, se propune completarea art. 164 alin. (1) din *Legea nr. 36/1995 a notarilor publici și a activității notariale, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, cu o nouă literă, lit. h), în sensul instituirii unui registru național notarial de evidență a promisiunilor bilaterale de vânzare a imobilelor din ansamblurile rezidențiale.

II. Observații

Precizăm că inițiativa legislativă a rămas fără obiect ca urmare a intrării în vigoare a *Legii nr. 207/2025 pentru modificarea art. 22 din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, precum și pentru completarea art. 26 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996..*

Apreciem că adoptarea propunerii legislative ar genera un paralelism legislativ, contrar prevederilor art. 16 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, care statuează că, în procesul de legiferare, trebuie evitată instituirea unor reglementări identice în acte normative diferite.

Astfel, conform *principiilor securității raporturilor juridice*, existența unor norme paralele ar putea crea dificultăți de interpretare și aplicare pentru destinatarii legii.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Ilie-Gavril BOLOJAN

PRIM-MINISTRU

Domnului deputat Sorin-Mihai GRINDEANU
Președintele Camerei Deputaților

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.165/2018 privind acordarea biletelor de valoare și modificarea Legii nr.227/2025 - Codul fiscal*, inițiată de domnul deputat SOS România Vlad-Andrei Vidra împreună cu un grup de parlamentari AUR, POT, SOS România, neafiliați (**Bp. 253/2026**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare extinderea sistemului de acordare a biletelor de valoare, prevăzut în *Legea nr.165/2018 privind acordarea biletelor de valoare, cu modificările și completările ulterioare*, prin introducerea tichetelor de combustibil în limita a 1500 lei/lună/salariat, pentru acoperirea cheltuielilor cu carburantul auto în scop personal sau profesional.

De asemenea, se propune completarea *Legii nr.227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare*, în sensul scutirii de la plata impozitului pe venit și eliminarea din baza de calcul a contribuțiilor sociale obligatorii a veniturilor ce reprezintă contravaloarea tichetelor de combustibili.

II. Observații

1. Raportat la art. I pct.1, apreciem că era necesară clarificarea noțiunii de „*carburant auto utilizat în scop (...) profesional*”, respectiv care sunt situațiile în care angajatul achiziționează carburant în scop profesional.

Referitor la pct.2 al Art.I din inițiativa legislativă, considerăm că prevederile care reglementează modalitatea de acordare a tichetelor de combustibil de la art.14¹, propus a fi introdus în *Legea nr.165/2018* necesită clarificări, întrucât trimiterea la „*condițiile legii*” poate genera confuzii, în contextul în care legea menționată conține dispoziții care instituie reguli diferite privind modul de acordare a fiecărui tip de beneficiu.

În ceea ce privește pct.3 al aceluiași articol, considerăm că această reglementare reprezintă un paralelism legislativ interzis de *Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, întrucât alin.(2) al art.1 și alin.(1) al art.5 din *Legea nr.165/2018*, stipulează, ca regulă generală, faptul că biletele de valoare se emit exclusiv pe suport electronic, numai de către unitățile autorizate de Ministerul Finanțelor.

În plus față de aspectele semnalate, precizăm că, pentru a evita lipsa de claritate și predictibilitate a normei, era necesară eliminarea din cuprinsul art. I pct.2 și 3 a dispozițiilor specifice tichetelor de combustibil care reiau reglementările cu caracter general aplicabile tuturor biletelor de valoare.

Astfel, spre exemplu, reglementările privind interzicerea preschimbării tichetelor în numerar, interzicerea utilizării lor în alt scop decât cel prevăzut de lege sau modalitatea de emitere a tichetelor există actualmente, cu aplicabilitate generală, pentru toate biletele de valoare.

2. Referitor la pct.1 și pct.2 ale Art. II din inițiativa legislativă, prin care se propune completarea art.76 de la Titlul IV - *Impozitul pe venit* și a art.142 de la Titlul V – *Contribuții sociale obligatorii* din *Legea nr.227/2025*, considerăm că prevederile propuse sunt inaplicabile în forma prezentată.

În ceea ce privește modalitatea de redactare a textului inițiativei legislative, precizăm că aceasta nu răspunde cerințelor de impozitare, întrucât era imperios necesară stabilirea cu claritate a regimului fiscal

aplicabil, iar soluția propusă nu asigură coordonarea textului cu dispozițiile *Codului fiscal*, astfel încât să poată fi aplicată de o manieră unitară și să nu conducă la distorsiuni în interpretare.

În acest sens, semnalăm că, în *Codul fiscal*, la alin.(4) al art. 76, se regăsește lit.g), potrivit căreia nu este impozabilă „*contravaloarea cheltuielilor de deplasare pentru transportul între localitatea în care angajații își au reședința și localitatea unde se află locul de muncă al acestora, pentru situațiile în care nu se asigură locuință sau nu se suportă contravaloarea chiriei, conform legii*”, iar în ceea ce privește modalitatea de redactare a textului lit. x¹) de la art.142, precizăm că, deși intenția de reglementare vizează excluderea din baza de calcul al „*contribuțiilor sociale obligatorii*” pentru „*contravaloarea tichetelor de combustibil acordate în condițiile legii*”, propunerea contravine conținutului actual al art.142 din *Codul fiscal* care vizează numai „*venituri din salarii și venituri asimilate salariilor care nu se cuprind în baza lunară de calcul al contribuțiilor de asigurări sociale*”.

Totodată, precizăm că, potrivit prevederilor lit.a) de la alin.(4) al art.76 din *Legea nr.227/2025*, „*contravaloarea transportului la și de la locul de muncă al salariatului, acordate de angajator pentru salariații proprii sau alte persoane, astfel cum este prevăzut în contractul de muncă sau în regulamentul intern*” reprezintă venituri din salarii și asimilate salariilor neimpozabile care nu se cuprind în baza de calcul al contribuției de asigurări sociale, potrivit dispozițiilor lit.b) de la art.142, iar introducerea unor prevederi cu scop similar ar putea fi interpretată ca un eventual paralelism legislativ.

De asemenea, precizăm că textul inițiativei legislative nu reglementează modalitatea de stabilire a nivelului maxim al tichetelor de combustibil acordate în condițiile legii, respectiv contract individual de muncă sau regulament intern.

Considerăm că inițiativa legislativă ar fi trebuit să instituie reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă.

Mai mult, considerăm că era necesară justificarea diferenței de tratament fiscal între tichetele de combustibil (în cazul cărora se propune să nu fie considerate venituri impozabile) și celelalte categorii de bilete de valoare ce sunt considerate venituri impozabile conform art. 76 alin. (3) lit.h) coroborat cu art. 76 alin. (2) lit.s) din *Codul fiscal*.

3. Având în vedere conținutul concert al intervenției normative propuse, considerăm că era necesar ca titlul inițiativei legislative să facă referire la completarea *Legii nr.227/2015*.

4. Aplicarea prevederilor inițiativei legislative generează impact negativ asupra veniturilor bugetare.

Totodată, precizăm că introducerea unor facilități fiscale trebuie să țină seama atât de angajamentele asumate prin *Planul Național de Redresare și Reziliență*, cât și de prevederile Planului Bugetar - Structural Național pe Termen Mediu - 2025 - 2031.

De asemenea, având în vedere constrângerile bugetare existente, este necesară o conduită prudentă privind promovarea inițiativelor legislative care pot genera impact bugetar.

În acest context, menționăm că Guvernul are obligația de a conduce politica fiscal-bugetară în mod prudent pentru a gestiona resursele, obligațiile bugetare și riscurile fiscale, iar adoptarea inițiativei legislative ar influența negativ ținta de deficit bugetar, stabilitatea macroeconomică și ratingul de țară în relația cu organismele financiare internaționale.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Ilie-Gavril BOLOJAN

PRIM-MINISTRU

Domnului senator Mircea ABRUDEAN
Președintele Senatului

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea art.25 din Legea nr.227/2015 privind Codul fiscal, precum și completarea Legii nr.165/2018 privind acordarea biletelor de valoare*, inițiată de doamna deputat PSD Mirela-Florența Matichescu împreună cu un grup de parlamentari PSD, PNL, AUR (**Bp. 260/2026**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea art.25 din *Legea nr.227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare*, în sensul acordării unei deduceri pentru sumele care reprezintă vouchere de vacanță acordate propriilor angajați.

De asemenea, se propune completarea *Legii nr.165/2018 privind acordarea biletelor de valoare, cu modificările și completările ulterioare*, cu un nou articol, art.24¹, în sensul ca angajatorii să poată reduce din impozitul pe profit datorat sumele reprezentând contravaloarea voucherelor de vacanță acordate propriilor angajați, în limita a 20% din impozitul pe profit datorat, în scopul stimulării turismului intern.

II. Observații

1. Referitor la Art.I din inițiativa legislativă, prin care se propune modificarea art.25 din *Legea nr.227/2015*, precizăm următoarele:

Cadrul fiscal actual reglementează în mod expres mecanismele privind deductibilitatea cheltuielilor, inclusiv categoriile de cheltuieli deductibile limitat și cheltuieli nedeductibile, potrivit prevederilor alin.(3) și alin.(4) ale art.25 din *Codul fiscal*.

În acest context, apreciem că nu se justifică instituirea unor noi derogări de la regimul general de determinare a rezultatului fiscal.

Regimul deductibilității cheltuielilor este reglementat unitar prin art.25 din *Codul fiscal*, iar orice derogare de la regulile generale de determinare a rezultatului fiscal prevăzute la art.19 din *Codul fiscal* trebuie analizată cu rigurozitate.

În acest sens, subliniem că rezultatul fiscal se determină pe baza regulilor generale privind veniturile și cheltuielile, cu aplicarea strictă a regimului de deductibilitate stabilit de lege.

Propunerile de modificare și completare a *Codului fiscal* conduc la fragmentarea tratamentului fiscal aplicabil, prin instituirea unei reglementări distincte pentru tichetele de masă și voucherele de vacanță, fără existența unei justificări fiscale obiective.

În prezent, regimul fiscal permite încadrarea unitară a beneficiilor acordate salariaților, inclusiv a celor acordate sub forma biletelor de valoare. Din perspectivă fiscală, aceste beneficii sunt tratate drept cheltuieli de natură salarială, deductibile la determinarea rezultatului fiscal, potrivit prevederilor alin.(2) al art.25 din *Codul fiscal*, coroborate cu cele ale lit.h) de la alin.(3) al art.76.

În măsura în care respectivele cheltuieli sunt calificate drept cheltuieli de natură salarială, considerăm că nu se impune introducerea unor dispoziții suplimentare privind regimul deductibilității la lit.c) de la alin.(3) art.25 și diminuarea impozitului pe profit datorat prin completarea dispozițiilor alin.(4) al art.25 din *Codul fiscal*.

Prin introducerea lit.h¹) la alin.(4) al art.25 din *Codul fiscal* se propune o regulă care nu mai reprezintă o regulă de deductibilitate a cheltuielilor la determinarea rezultatului fiscal, ci se instituie în fapt un mecanism de reducere directă a impozitului pe profit datorat prin raportarea scăderii acestuia la un plafon determinat procentual (20%).

Din această perspectivă, măsura propusă prin inițiativa legislativă se apropie de natura unui credit fiscal, ceea ce implică suportarea acestor cheltuieli de către bugetul de stat și nu de către contribuabil.

Astfel, precizăm că intervenția normativă de la art. I pct.2 din inițiativa legislativă, nu se integrează armonios în cuprinsul alin. (4) al art.25 care se

referă la cheltuieli ce nu sunt deductibile pentru determinarea rezultatului fiscal.

De altfel, art.25, în ansamblu, conține reglementări privind determinarea bazei de impozitare, în timp ce intervenția normativă propusă vizează diminuarea impozitului datorat, ulterior stabilirii acestuia.

Totodată, apreciem că introducerea unui tratament fiscal diferențiat între forme similare de beneficii acordate salariaților contravine *principiului neutralității fiscale*.

Considerăm că inițiativa legislativă nu este corelată cu principiile care guvernează sistemul fiscal și regulile existente privind determinarea rezultatului fiscal prevăzute de *Codul fiscal*, generând suprapuneri normative și neclarități în aplicare.

De asemenea, propunerea legislativă poate genera dificultăți în activitatea de administrare fiscală și în procesul de verificare de către organul fiscal, în aplicarea prevederilor art.6 și art.7 din *Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare*.

2. Referitor la Art. II din inițiativa legislativă, prin care se propune completarea *Legii nr.165/2018*, cu un nou articol, art.24¹, precizăm următoarele:

Cadrul legal care reglementează modalitatea de acordare de către angajatori a biletelor de valoare este reprezentat de *Legea nr.165/2018*, respectiv de *Hotărârea Guvernului nr.1045/2018 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.165/2018 privind acordarea biletelor de valoare, cu modificările ulterioare*.

Potrivit prevederilor alin.(1) al art.2 din *Legea nr.165/2018*, „biletele de valoare care pot fi acordate sunt: *tichete de masă, tichete cadou, tichete de creșă, tichete culturale și vouchere de vacanță*”.

Prin art. II din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr.131/2021 privind modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru prorogarea unor termene, cu modificările ulterioare*, s-a prevăzut că dispozițiile *Legii nr.165/2018*, referitoare la voucherele de vacanță, intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2027, la acest termen urmând să fie abrogată *Ordonanța de urgență a Guvernului nr.8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, cu modificările și completările ulterioare*.

Astfel, în prezent, acordarea voucherelor de vacanță este reglementată potrivit prevederilor *Ordonanței de urgență a Guvernului nr.8/2009* și ale *Hotărârii Guvernului nr.215/2009 pentru aprobarea Normelor metodologice privind acordarea voucherelor de vacanță, cu modificările și completările ulterioare*.

În ceea ce privește categoriile de angajatori care, potrivit prevederilor Legii nr.165/2018, pot acorda bilete de valoare, menționăm că acestea sunt enumerate la art.3, astfel:

„a) instituțiile publice centrale și locale, așa cum sunt definite la art. 2 pct. 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și la art. 2 pct. 39 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, inclusiv cele finanțate integral din venituri proprii;

b) operatorii economici, astfel cum sunt definiți de Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, aprobată cu completări prin Legea nr. 47/2014, cu modificările și completările ulterioare;

c) regiile autonome, societățile și companiile naționale, societățile, indiferent de forma juridică de organizare și de forma de proprietate;

d) instituțiile financiare și instituțiile de credit;

e) organizațiile cooperatiste, societățile agricole și alte forme de asociere agricolă cu personalitate juridică;

f) organizațiile nonprofit, precum și orice altă entitate care are statutul legal de persoană juridică constituită potrivit legislației române”.

Totodată, conform prevederilor art.4 din actul normativ menționat, *„Biletele de valoare se acordă în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de stat sau, după caz, în bugetele locale, pentru unitățile din domeniul bugetar, și în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli aprobat, pentru celelalte categorii de angajatori”.*

Astfel, Legea nr.165/2018 stabilește posibilitatea acordării de către angajatori a biletelor de valoare, inclusiv a voucherelor de vacanță, indiferent dacă aceștia sunt sau nu plătitori de impozit pe profit și, potrivit art.1 din această lege, *„regimul fiscal al biletelor de valoare este prevăzut în Legea nr.227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare”.*

Considerăm că formularea propusă pentru art.24¹ alin. (1) din Legea nr. 165/2018 nu asigură claritatea și predictibilitatea reglementării.

Astfel, pe de o parte, nu rezultă necesitatea inserării exprese a posibilității de acordare a voucherelor de vacanță, iar, pe de altă parte, din formularea propusă ar rezulta posibilitatea existenței unor surse multiple din care pot fi acordate aceste beneficii.

În plus, formularea este inexactă, întrucât voucherele nu se acordă din impozitul pe profit redus, ci din impozitul pe profit datorat care urmează a fi redus ulterior acordării acestora.

Considerăm că era necesară eliminarea prevederilor propuse la art. 24¹ alin. (2) din *Legea nr.165/2018*, regimul fiscal aplicabil voucherelor de vacanță făcând obiectul *Codului fiscal*.

De altfel, aplicarea regimului fiscal prevăzut pentru veniturile salariale în ceea ce privește voucherele de vacanță este reglementată în cuprinsul art. 76 alin.(1)-(3) din *Legea nr.227/2015*. Observația privind necesitatea eliminării prevederilor este valabilă și pentru alin. (3), *Codul fiscal* urmând a stabili aspectele ce urmează a fi reglementate în cuprinsul normelor sale de aplicare.

În conformitate cu normele de tehnică legislativă prevăzute de *Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, un proiect de act normativ trebuie să se integreze în ansamblul legislației în vigoare.

3. Aplicarea prevederilor inițiativei legislative generează impact negativ asupra veniturilor bugetare, fără identificarea unor surse compensatorii care să asigure respectarea principiilor de sustenabilitate fiscal-bugetară.

Precizăm că, potrivit prevederilor *Hotărârii Guvernului nr.34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, cu modificările și completările ulterioare*, Ministerul Finanțelor aplică strategia și programul de Guvernare în domeniul finanțelor publice.

Astfel, direcțiile de acțiune ale Ministerului Finanțelor sunt corelate cu jaloanele asumate în cadrul Planului Național de Redresare și Reziliență, cu Pactul de stabilitate și creștere și cu obiectivele de convergență economică stabilite la nivel european.

De asemenea, potrivit Planului Bugetar - Structural Național pe Termen Mediu 2025-2031 agreat de Comisia Europeană, Guvernul României și-a asumat o traiectorie de ajustare a deficitului bugetar începând cu anul 2025, printr-o serie de măsuri, inclusiv prin implementarea de reforme fiscale.

Totodată, aceste reforme fiscale vizează un set de măsuri prioritare pentru fiecare domeniu de activitate, între care se regăsesc creșterea veniturilor la bugetul de stat, combaterea evaziunii fiscale și consolidarea fiscală.

Apreciem că aplicarea prevederilor inițiativei legislative ar putea conduce la un impact negativ asupra bugetului consolidat.

În acest context, menționăm că Guvernul are obligația de a conduce politica fiscal-bugetară în mod prudent pentru a gestiona resursele, obligațiile bugetare și riscurile fiscale, iar adoptarea inițiativei legislative ar influența negativ ținta de deficit bugetar, stabilitatea macroeconomică și ratingul de țară în relația cu organismele financiare internaționale.

4. Precizăm că referirea la „*anul fiscal*” din cuprinsul art. IV nu este de natură a asigura certitudinea cu privire la data intrării a legii.

Astfel, deși conform art. 16 alin.(1) din *Codul fiscal* „*Anul fiscal este anul calendaristic*”, în cuprinsul alin.(5) al aceluiași articol se afirmă că „*Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), contribuabilii care au optat, în conformitate cu legislația contabilă în vigoare, pentru un exercițiu financiar diferit de anul calendaristic pot opta ca anul fiscal să corespundă exercițiului financiar*”.

Având în vedere că aceleași norme nu pot intra în vigoare la date diferite, în funcție de destinatari¹, pentru a se asigura certitudinea datei de intrare în vigoare, considerăm că era necesară eliminarea termenului „*fiscal*” din text.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Ilie-Gavril BOLOJAN

PRIM-MINISTRU

Domnului senator Mircea ABRUDEAN
Președintele Senatului

¹ Conform art78 din Constituție, „*Legea se publică în Monitorul Oficial al României și intră în vigoare la 3 zile de la data publicării sau la o dată ulterioară prevăzută în textul ei*”.

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul administrativ, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă*, inițiată de domnul deputat S.O.S România Nini Alexandru Pascalini (**Bp.326/2026**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea *Legii nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările ulterioare*, în sensul instituirii, în favoarea debitorului, a unui termen general de 7 zile lucrătoare pentru îndeplinirea obligației prevăzute în titlul executoriu, termen care urmează să fie aplicabil și în situația înființării popririi.

Astfel, poprirea se va înființa numai după comunicarea unei somații către debitor, acesta urmând să dispună de un termen de 7 zile lucrătoare pentru îndeplinirea obligației prevăzute în titlul executoriu.

II. Observații

1. Analizând soluțiile propuse prin inițiativa legislativă, se observă că acestea propun o schimbare fundamentală a concepției tradiționale în materia executării silită, prin instituirea unui termen de 7 zile de îndeplinire a obligației prevăzute în titlul executoriu, pe de o parte, dar și de condiționare a înființării popririi de emiterea unei somații și de trecerea aceluiași termen de 7 zile de la comunicarea somației.

Trebuie arătat, ca observație generală, și că autorul inițiativei legislative, deși, cel mai probabil, dorește să intervină asupra prevederilor art. 668, 673, 670 și 783 NCPC, a formulat propunerile de reglementare prin raportare la o variantă a NCPC anterioară renumerotării textelor acestui act normativ.

De asemenea, tot cu titlu general, arătăm că, deși formulată cu un aparent și declarat scop protectiv, acela de a proteja persoanele fizice și de a întări securitatea raporturilor juridice inițiativa legislativă, prin conținutul și preconizatelor sale efecte, contravine, în primul rând, exigențelor constituționale fundamentale ale statului de drept, consacrate de art. 1 alin. (3) și (5) din *Constituția României, republicată*.

Aceste norme constituționale, astfel cum au fost dezvoltate în jurisprudența constantă a instanței noastre de contencios constituțional, impun legiuitorului obligația de a adopta norme clare, previzibile, coerente și de a menține un echilibru just între interesele persoanelor vizate, astfel încât să nu fie afectată securitatea juridică ori autoritatea hotărârilor judecătorești, predictibilitatea și stabilitatea legislației, respectarea drepturilor și obligațiilor legal câștigate sau evitarea arbitrariului în procedurile judiciare și extrajudiciare.

Astfel, modificarea în mod esențial a regimului juridic al somației, precum și a popririi, instituție fundamentală a dreptului procesual civil, este de natură să genereze instabilitate și să afecteze în mod grav și iremediabil securitatea juridică, consecințele unei eventuale intrări în vigoare a preconizatelor soluții legislative urmând a produce dificultăți considerabile în activitatea instanțelor de judecată și a organelor de executare silită, permițând sustragerea de la executarea silită, în condițiile în care executarea hotărârilor judecătorești și a altor înscrisuri care, potrivit legii, sunt titluri executorii constituie, cum se știe, o componentă esențială a dreptului la un proces echitabil.

Prin urmare, modificările și completările propuse sunt de natură să încalce obligația pozitivă aflată în sarcina statului de a organiza un sistem pentru executarea hotărârilor judecătorești, care să fie eficient, în fapt și în

drept, și să fie în măsură să asigure executarea tuturor titlurilor executorii în mod prompt și efectiv.

De asemenea, arătăm că măsurile legislative propuse sunt de natură să afecteze grav și iremediabil drepturile creditorilor, creând un dezechilibru vădit și nejustificat între aceștia și debitori.

Creditorul este pus într-o poziție vulnerabilă, în timp ce debitorul dobândește protecția pasivității sale, nejustificată de vreun interes public superior, în condițiile în care se propune ca poprirea să fie înființată doar după comunicarea unei somații și după trecerea unui termen de 7 zile lucrătoare de la comunicare, precum și ca începerea efectivă a executării silite să se realizeze numai după trecerea aceluiași termen de 7 zile lucrătoare.

Astfel, normele propuse contravin în mod flagrant prevederilor art. 1 alin. (3) din *Constituția României*, dispoziție care impune un sistem statal în care justiția, echitatea și stabilitatea raporturilor juridice sunt valori supreme, dar și dispozițiilor art. 21 și 44 din *Legea fundamentală*, întrucât, în realitate, sunt edictate o serie de reguli de favorizare a debitorului, care-i permit acestuia să se sustragă de la executarea silită, efectul principal fiind acela că creditorul nu ar mai putea obține vreodată executarea obligației prevăzute în titlul executoriu.

2. Cu privire la cadrul legal în vigoare în materie, arătăm că prevederile art. 667 NCPC reglementează înștiințarea debitorului, după ce a fost încuviințată cererea de executare silită.

Astfel, potrivit art. 667 alin. (1) NCPC, dacă cererea de executare a fost încuviințată, executorul judecătoresc va comunica debitorului o copie de pe încheierea dată în condițiile art. 666 NCPC, împreună cu o copie, certificată de executor pentru conformitate cu originalul, a titlului executoriu și, dacă legea nu prevede altfel, o somație, în timp ce alin. (2) al art. 667 prevede faptul că comunicarea titlului executoriu și a somației, cu excepția cazurilor în care legea prevede că executarea se face fără somație ori fără comunicarea titlului executoriu către debitor, este prevăzută sub sancțiunea nulității executării.

În doctrină, cu privire la dispozițiile art. 667 NCPC, s-a arătat că acesta reglementează, ca regulă, necesitatea somării în prealabil a debitorului, condiție a începerii efective a executării silite. Se mai arată că, în sensul acestui text, nu se pretinde executorului judecătoresc să comunice doar somația și titlul executoriu, ci, odată cu ele, debitorului

trebuie să-i fie comunicată o copie de pe încheierea de încuviințare a executării silite.

Având în vedere că legiuitorul a utilizat conjuncția copulativă „și” alături de locuțiunea conjuncțională „împreună cu”, înseamnă că absolut toate actele procedurale menționate trebuie comunicate debitorului, neexistând posibilitatea pentru organul de executare de a alege, dintre acestea, pe care să-l comunice și pe care nu. Rațiunea acestei dispoziții constă în aceea că permite debitorului să cunoască exact ceea ce i se pretinde și să ia măsurile necesare de apărare în acest sens. S-a mai arătat că, prin dispoziția art. 667 NCPC, reglementat în mod indirect în faza execuțională, *principiul contradictorialității și al dreptului la apărare* din faza de judecată, deoarece, în orice moment al executării silite, debitorul, fiind încunoștințat, poate să ia act de cuprinsul dosarului de urmărire silită, poate să formuleze cereri, să depună înscrisuri, să invoce excepții, să conteste actele de executare silită, să exercite căile legale de atac, să participe personal la executarea silită, să-și angajeze apărător, astfel că poate să răspundă în deplină cunoștință de cauză la toate pretențiile formulate de către creditor sau de altă parte interesată în executarea silită¹.

3. Cu privire la textul supus controlului de constituționalitate în doctrină, s-a evidențiat și că în etapa încuviințării executării silite instanța nu efectuează niciun act de procedură care să presupună citarea debitorului. Obligația de a înștiința pe debitor despre încuviințarea executării revine executorului judecătoresc. În acest scop, executorul va comunica debitorului o copie de pe încheierea de încuviințare împreună cu o copie, certificată de executor pentru conformitate cu originalul, a titlului executoriu și, dacă legea nu prevede altfel, o somație. S-a mai arătat că obligația executorului de a-i comunica debitorului titlul executoriu și somația este prevăzută de lege sub sancțiunea nulității executării, cu excepția cazului în care legea prevede că executare se face fără somație ori fără comunicarea titlului executoriu².

4. În ceea ce privește dispozițiile art. 668 NCPC, acest text prevede și recunoaște esența somației ca ultim act prin care organul de executare atrage atenția debitorului asupra începerii efective a executării silite, fiind

¹ Ase vedea E- Oprina, in V. M. Ciobanu, M. Nicolae (coord.). *Noul Cod de procedura civilă comentat si adnotat*, vol. II, Ed. Universul Juridic. București, 2016. comentariul art. 667 NCPC, p. 459.

² A se vedea D-M, Gavriș. în G- Boroi (coord). *Noul Cod procedură civilă. Comentariu pe articole*. vol. II, Ed. Hamangiu, București. 2013, comentariul art.666 NCPC. p. 154.

firesc ca debitorul să se conformeze de îndată sau, după caz, în termenul prevăzut de lege obligației de executare. Instituirea, ca regulă, a unui termen de conformare, cum este cel propus de inițiator (de 7 zile lucrătoare) ar permite, în toate cazurile, sustragerea debitorului de la executare, prin ascunderea sau valorificarea bunurilor acestuia, acest aspect fiind de natură să aducă atingere în mod grav drepturilor și intereselor legitime ale creditorului, dar și securității raporturilor juridice (re)stabilite prin titlul executoriu. Nu trebuie uitat că reglementarea analizată este una în materia executării silite, punerea în executare a titlurilor executorii nefiind una voluntară, ci realizată cu ajutorul forței coercitive a statului, fiind, așadar, total improprie și nejustificată instituirea unui nou termen îndelungat de conformare voluntară.

5. Cât privește prevederile art. 783 NCPC, arătăm că, actualmente alin. (1) al acestui articol prevede că poprirea se înființează fără somație, în baza încheierii de încuviințare a executării, prin adresă în care se va preciza și titlul executoriu în temeiul căruia s-a înființat poprirea, ce va fi comunicată celei de-a treia persoane arătate la art. 781 alin. (1) NCPC, împreună cu încheierea de încuviințare a executării. Despre măsura luată va fi înștiințat și debitorul, căruia i se va comunica, în copie, adresa de înființare a popririi, la care se vor atașa, în copie certificată, încheierea de încuviințare a executării și titlul executoriu, în cazul în care acestea din urmă nu i-au fost anterior comunicate.

Cu referire la justificarea dispozițiilor legale analizate, în doctrină,³ s-a reținut că, așa cum era cazul și în reglementarea precedentă, poprirea se înființează fără somație. Rațiunea acestei măsuri de executare silită este, în bună măsură, aceea de a asigura elementul surpriză. Astfel, dacă, în regula generală, executarea silită trebuie să fie precedată de o somație, sancțiunea pentru neexecutarea acestei cerințe fiind nulitatea executării însăși, în cazul popririi, dimpotrivă, aceasta se înființează fără somație. Desigur, nimeni nu se opune ca și poprirea să fie precedată de o somație, aici putând fi avute în vedere doar acele ipoteze în care creditorul solicită explicit acest lucru pentru rațiuni care pot fi exclusiv de oportunitate.

Dimpotrivă, dacă executorul judecătoresc căruia i se cere prioritar înființarea popririi înțelege să preceadă acest act de executare de comunicarea unei somații către debitorul ale cărui raporturi juridice cu

³ A se vedea Tr - C. Briciu în V.M. Ciobanu și M. Nicolae (coord), *Noul Cod de procedură civilă. Comentat și adnotat*, Ed. Universul Juridic. București. 2013. p. 811.

terțul poprit urmează a fi indisponibilizate, se poate pune chiar o problemă de răspundere a executorului judecătoresc față de creditor.

Concluzionând, faptul că poprirea se înființează fără somație este un avantaj legitim pe care legiuitorul înțelege să îl acorde creditorului poprit tocmai pentru evitarea unor facilități de sustragere de la executare din partea debitorului poprit.

Așa fiind, înființarea popririi fără somație este una dintre împrejurările în care legiuitorul a ales ca efectuarea unui act de executare silită să se realizeze fără comunicarea unei somații, pentru rațiunile menționate, o soluție legislativă contrară fiind în mod vădit în avantajul debitorului, care, în realitate, va avea la dispoziție 7 zile lucrătoare de la comunicarea somației pentru a se sustrage de la executare.

6. Menționăm că soluția înființării popririi fără somație este una de tradiție, acest mecanism fiind validat de Curtea Constituțională sub imperiul vechii reglementări în materie.

Astfel, prin *Decizia nr. 178/2004*⁴, instanța română de contencios constituțional a statuat că „*poprirea reprezintă o formă de executare a creanțelor și consta în indisponibilizarea unor bunuri în mâinile terțului poprit, care este debitor al persoanei executate silit, în scopul achitării directe a creanței poprite către creditor. Așa fiind, poprirea permite creditorului să urmărească creanțele sau alte drepturi ale debitorului urmărit născute în raporturile acestuia cu terții. Această măsură se înființează, potrivit art. 453 alin. 1 din Codul de procedura civilă, la cererea creditorului de către executorul judecătoresc, fără somație, prin adresa însoțită de o copie certificată de pe titlul executoriu, comunicată terțului poprit, cu înștiințarea debitorului.*

Curtea constată ca poprirea se realizează prin intermediul unei proceduri suplă și rapide în vederea recuperării creditului, art. 454 din Codul de procedura civilă având ca finalitate tocmai asigurarea celerității executării prestației la care debitorul este obligat printr-un titlu executoriu. În considerarea acestor rațiuni și pentru prevenirea unor eventuale abuzuri din partea debitorilor rău-platnici, în sensul tergiversării executării obligațiilor ce le incumba, legiuitorul a prevăzut în mod expres înființarea popririi fără obligația somării prealabile a debitorului. Însă în condițiile în care respectivul debitor are posibilitatea de a lua cunoștință despre înființarea popririi, textul de lege criticat nu

⁴ referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 454 din Codul de procedură civilă;

lezează în niciun fel accesul liber la justiție sau dreptul persoanei la apărare. Astfel, în temeiul art. 399 din Codul de procedură civilă, care prevede ca împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare, debitorul beneficiază de toate garanțiile procesuale pentru realizarea deplină a acestor drepturi, supunând cenzurii instanței măsura dispusă, în cadrul unei proceduri contradictorii. Așa fiind, susținerea autorului excepției, conform căreia textul de lege dedus controlului ar contraveni art. 21 și 24 din Constituția republicata, este neîntemeiată.

Cu privire la încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituția republicata, Curtea constata ca, potrivit jurisprudenței sale constante, tratamentul juridic egal constituie un drept al cetățenilor numai în măsura în care aceștia se găsesc în situații juridice identice, deosebiri sub acest aspect impunând, în mod necesar, un regim juridic diferențiat. Așa fiind, în măsura în care reglementarea dedusă controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, critica cu un atare obiect nu este întemeiată.

Textul de lege criticat nu aduce atingere nici dispozițiilor constituționale ale art. 53, deoarece acestea sunt aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, restrângere care, astfel cum s-a arătat anterior, nu s-a constatat.

În sfârșit, referitor la încălcarea art. 57 din Constituția republicată, Curtea considera că invocarea acesteia nu este întemeiată, întrucât exercitarea drepturilor și libertăților consacrate de Constituție trebuie să se realizeze cu bună-credință, în limite rezonabile, cu respectarea drepturilor și intereselor în egală măsură ocrotite ale celorlalte subiecte de drept. Prin textul de lege criticat nu numai că nu se încalcă aceasta îndatorire fundamentală, ci, dimpotrivă, se da expresie dispoziției constituționale, astfel încât debitorul nu are decât să-și execute voluntar și cu bună-credință obligația certă, lichidă și exigibilă constatată prin titlul executoriu, pentru a nu leza dreptul legal recunoscut al titularului creanței”.

7. Adoptarea măsurilor legislative propuse ar avea drept consecință afectarea gravă a drepturilor și intereselor legitime ale creditorilor, prin încălcarea flagrantă a prevederilor art. 1 alin. (3) din *Constituția României*,

dispoziție care impune un sistem statal în care justiția, echitatea și stabilitatea raporturilor juridice sunt valori supreme, dar și a dispozițiilor art. 21 și 44 din *Legea fundamentală* privind liberul acces la justiție și ocrotirea dreptului de proprietate, întrucât, în realitate, sunt edictate o serie de reguli de favorizare a debitorului, care-i permit acestuia să se sustragă de la executarea silită.

Totodată, învedereăm, și cu această ocazie, imperativul realizării unei intervenții sistematizate asupra reglementărilor fundamentale, cum este cazul și al NCPC.

Astfel, menționăm că se află în dezbatere parlamentară și alte inițiative legislative care vizează modificarea și completarea *Codului de procedură civilă* și care propun, asemenea inițiativei legislative analizată, modificări și completări punctuale ale acestui act normativ, fiind de dorit ca intervențiile legislative asupra acestor reglementări fundamentale să nu fie realizate prin demersuri succesive, de mică amploare și apropiate în timp, ci în mod unitar și coerent, aceasta din perspectiva impactului acestora pe multiple planuri asupra realizării actului de justiție.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere obiectul de reglementare, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative în forma prezentată.**

Cu stimă,

Ilie-Gavril BOLOJAN

PRIM-MINISTRU

Domnului senator Mircea ABRUDEAN
Președintele Senatului

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă privind modificarea Legii nr.227/2015 privind Codul fiscal*, inițiată de domnul deputat AUR Doru-Lucian Mușat împreună cu un grup de parlamentari AUR (**Bp. 417/2026**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare modificarea alin.(2) al art.43 și ale alin.(7) al art.97 din *Legea nr.227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare*¹, în sensul reducerii, de la 16% la 8%, a cotei de impozit asupra dividendului brut plătit unei persoane juridice române și a celei asupra veniturilor sub formă de dividende, inclusiv a câștigului obținut ca urmare a deținerii de titluri de participare definite de legislația în materie la organisme de plasament.

II. Observații

¹ ART. 43

Declararea, reținerea și plata impozitului pe dividende (...)

(2) Impozitul pe dividende se stabilește prin aplicarea unei cote de impozit de 16% asupra dividendului brut plătit unei persoane juridice române. Impozitul pe dividende se declară și se plătește la bugetul de stat, până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care se plătește dividendul.

ART. 97

Reținerea impozitului din veniturile din investiții

(7) Veniturile sub formă de dividende, inclusiv câștigul obținut ca urmare a deținerii de titluri de participare definite de legislația în materie la organisme de plasament colectiv, se impozitează cu o cotă de 16% din suma acestora, impozitul fiind final. Obligația calculării și reținerii impozitului pe veniturile sub formă de dividende revine persoanelor juridice, odată cu plata dividendelor/sumelor reprezentând câștigul obținut ca urmare a deținerii de titluri de participare de către acționari/ asociați/investitori. Termenul de virare a impozitului este până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care se face plata. În cazul dividendelor/câștigurilor obținute ca urmare a deținerii de titluri de participare, distribuite, dar care nu au fost plătite acționarilor/asociaților/investitorilor până la sfârșitul anului în care s-a aprobat distribuirea acestora, impozitul pe dividende/câștig se plătește până la data de 25 ianuarie inclusiv a anului următor distribuirii. Impozitul datorat se virează integral la bugetul de stat.

1. Prin *Legea nr.141/2025 privind unele măsuri fiscal-bugetare, cu modificările și completările ulterioare*, cota de impozitare a dividendului brut plătit unei persoane juridice române, a veniturilor din dividende și a câștigului obținut ca urmare a deținerii de titluri de participare definite de legislația în materie la organisme de plasament colectiv a fost majorată de la 10% la 16%.

Măsura a fost implementată în acord cu angajamentele asumate de Guvernul României prin *Planul Național de Redresare și Reziliență*, Componenta 8 - Reforma fiscală și reforma sistemului de pensii, jalonul 207 și ținând seama de necesitatea unor măsuri pentru consolidarea fiscală, pentru creșterea eficienței și a echității sistemului fiscal și alinierea nivelului veniturilor fiscale din România la media statelor din Uniunea Europeană, ca pondere în produsul intern brut.

Prin *Planul Bugetar-Structural Național pe Termen Mediu 2025-2031* prezentat Comisiei Europene, Guvernul României s-a angajat să asigure o traiectorie de ajustare a deficitului bugetar începând cu anul 2025, printr-o serie de măsuri, inclusiv prin reforme fiscale, astfel încât să se respecte *principiul impunerii echitabile*, dar și pentru a evita formarea unor distorsiuni în materie de politică fiscală, ceea ce ar presupune generarea unor inechități fiscale între diferite categorii de contribuabili.

Precizăm că, pentru măsurile transpuse în legislația în vigoare, ca urmare a angajamentelor asumate de către România prin *Planul Național de Redresare și Reziliență* și *Planul Bugetar-Structural Național pe Termen Mediu - 2025-2031*, există obligația asigurării ireversibilității acestora.

De asemenea, raportat la jurisprudența constantă a *Curții Constituționale a României*, legiuitorul poate să stabilească politica fiscală pe care o consideră necesară atât prin pronunțarea asupra existenței unei probleme de interes public ce necesită un act normativ, cât și asupra alegerii modalităților de aplicare a acestuia, care să facă posibilă menținerea echilibrului între interesele părților și asigurarea resurselor necesare bugetului general consolidat.

2. Aplicarea prevederilor inițiativei legislative generează un impact negativ semnificativ asupra veniturilor bugetare.

În acest context, menționăm că Guvernul are obligația de a conduce politica fiscal-bugetară în mod prudent pentru a gestiona resursele, obligațiile bugetare și riscurile fiscale, iar adoptarea inițiativei legislative ar influența negativ ținta de deficit bugetar, stabilitatea macroeconomică și ratingul de țară în relația cu organismele financiare internaționale.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere obiectul de reglementare, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Ilie-Gavril BOLOJAN

PRIM-MINISTRU

Domnului senator Mircea ABRUDEAN
Președintele Senatului

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență nr.195/2002 privind circulația pe drumurile publice*, inițiată de domnul senator POT Liviu Sorin Robe (**Bp.477/2025, Plx. 14/2026**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea *Ordonanței de urgență a Guvernului nr.195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, în sensul introducerii unei noi categorii de permise de conducere, respectiv AM1, și reglementarea unei noi categorii de vehicule - categoria AM1, destinată trotinetelor și bicicletelor electrice cu anumite caracteristici tehnice, precum și instituirea obligației de deținere a permisului de conducere pentru conducerea acestor vehicule similar cu cel aferent conducătorilor de mopede, categoria AM.

II. Observații

Din perspectiva siguranței circulației pe drumurile publice, apreciem oportună instituirea unor garanții suplimentare menite să consolideze nivelul de cunoaștere a regulilor de circulație de către utilizatorii vulnerabili ai infrastructurii rutiere, inclusiv de către conducătorii de trotinete electrice.

În legătură cu propunerea de reglementare a obligației conducătorilor de trotinete electrice de a deține permis de conducere atunci când se deplasează pe drumurile publice, este necesar a se sublinia faptul că nerespectarea acestei norme de conduită ar putea atrage incidența răspunderii penale a conducătorilor acestor categorii de vehicule.

Prin urmare, pentru asigurarea unei echilibru între gradul de pericol social al faptei de a conduce o trotinetă electrică pe drumurile publice fără a poseda permis de conducere corespunzător categoriei și necesitatea unei reglementări proporționale, considerăm oportună reevaluarea soluției legislative propuse, în sensul înlocuirii obligației de a poseda permis de conducere cu cea de a face dovada absolvirii unui unități autorizate de pregătire a conducătorilor de autovehicule.

Astfel, pentru implementarea unui mecanism care presupune conducerea unei trotinete electrice în baza unui curs de legislație rutieră în cadrul unei unități autorizate de pregătire a conducătorilor de vehicule, propunem eliminarea tuturor soluțiilor legislative din inițiativa legislativă și introducerea unui nou alineat în cuprinsul art. 70, respectiv alin. (2¹) cu următorul cuprins:

„(2¹) În cazul trotinetei electrice, conducerea acesteia pe drumurile publice este permisă numai persoanelor care au absolvit un curs de legislație rutieră în cadrul unei unități autorizate de pregătire a conducătorilor de vehicule. Se exceptează de la obligația promovării cursului persoanele care dețin permis de conducere pentru orice categorie de vehicule. Informația privind absolvirea cursului se înscrie în Registrul național al cursanților gestionat de către Autoritatea Rutieră Română, iar verificarea promovării cursului se poate face prin interogarea acestei evidențe electronice”.

În context, precizăm că dispozițiile art. 100 alin. (1) pct. 14 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002*¹ sunt acoperitoare în ceea ce privește răspunderea contravențională a conducătorilor de trotinete electrice pentru lipsa cursului de legislație rutieră.

¹ nerespectarea normelor privind circulația bicicletelor sau a trotinetelor electrice, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 101 alin. (1) pct. 8 constituie contravenții și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a II-a de sancțiuni.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul susține adoptarea acestei inițiative legislative sub rezerva însușirii propunerilor și observațiilor.**

Cu stimă,

Ilie-Gavril BOLOJAN

PRIM-MINISTRU

Domnului deputat Sorin-Mihai GRINDEANU
Președintele Camerei Deputaților